

БІБЛІОТЕКА

Українського Слова

ч.

37

Пантелеймон Куліш

ТВОРИ

Том IV

ПСАЛТИР

Bibliothek des „Ukraïnske Slowo“, Nr. 37
Gesammelte Werke von P. Kulisch, IV.

The Ukrainian Word Library, Nr. 37
The Works by P. Kulish, IV

ВИДАВНИЦТВО
„Українське Слово“
В БЕРЛІНІ

Накладом „Українського Слова“ друкуються:

Три більші праці відомого українського географа професора д-ра Степана Рудницького:

1. Огляд національної території України.
2. Українська справа зі становища політичної географії (з двома картами).
3. Die Ukraine und die Grossmächte (коло 30 аркушів друку).

Б. Лепкий. Нові твори. Ювілейне видання.
О. Архипенко. Монографія з 80 репродукціями, 4⁰.
О. Новаківський. Монографія з багатьома репродукціями, 4⁰.

Твори починаючих молодих українських артистів - студентів. Монографія з багатьома репродукціями, 4⁰.

І. М. Орлов. Каїн і Авель. Драма на 4 дії.
П. Сковорода. Вибір творів.
Є. Гребінка. Чайковський, історичний роман.
М. Костомарів. Вибрані твори в деялькох томах
(Чернігівка, Дві руські народності й ін.).
П. Куліш. Повне видання творів (дальших 2 томи).
Марко Вовчок. Оповідання на основу автографу.
Д. Мордовець. Історичні повісті.
О. Коціський. Вибір творів.
М. Драгоманів. Вибір політичних творів.
М. Кропивницький. Драматичні твори.
І. Нечуй-Левицький. Твори.
Українські історичні пісні й думи.
Р. Kulisch. Tschorna Rada. Roman.
І. Herazymowytsch. Hunger in der Ukraine.

До друку підготовляється:

Ортографічний словник української мови.

Спільне видання „Українського Слова“ й „Української Народної Бібліотеки“:

Струни. Антологія української поезії від найдавніших до ниніших часів. Для вжитку школи й хати власнував Богдан Лепкий. З багатьома ілюстраціями. Берлін, 1922. Два томи.
Том I. Від найдавніших часів до Івана Франка. Стор. VIII + 248, вел. 8⁰.
Том II. Від Франка до найновіших часів. Стор. XII + 296, вел. 8⁰.

БІБЛІОТЕКА

Українського Слова

ч.

37

Пантелеймон Куліш

ТВОРИ

Том IV

ПСАЛТИР

—

Берлін 1923

ВИДАВНИЦТВО
"Українське Слово"
В БЕРЛІНІ

	Стор.
Псалтьма CXLIV	248
Псалтьма CXLV	249
Псалтьма CXLVI	251
Псалтьма CXLVII	252
Псалтьма CXLVIII	253
Псалтьма CXLIX	254
Псалтьма CL	255
Пояснення	257
Зміст	259

— Всі права застережені. —

Copyright by „Ukrainske Slowo“
Buch- und Zeitungsverlag, G. m. b. H., Berlin.
1923.

Друковано в
Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolas, Berlin.

Передмова.

Псалтир*), це книга, в якій зібрано 150 псальмів, себ-то ліричних творів, проникнутих глибоким релігійним чуттям і високими філософічними гадками.

Головним творцем цього епохального збірника був цар Давид, котрий по упадку Савла ступив на престіл року 1033 перед Христом і панував 40 літ, себ-то до року 993. Провадив щасливі війни з сусідами і з домашніми ворогами, та вславився, як мудрий володар і натхнений поет. Йому приписують 73 псальми, інші псальми утворили: Мойсей (90. псалом), Соломон (72 і 127), Асаф, Геман, Етан і діти Корея.

Зібрали псальми що лише після Макавеїв і поділено на пять книг. Переважно мають вони форму молитви, або — кінчаться молитвою.

Для ужитку церкви поділено псалтир на 20 катизмів, з котрих кожна має три „слава“, після котрих три рази співають алилуя.

Псалтир це одна з книг старого завіта частина біблії, себ-то святої книги („το βιβλιον θεον“).

В так званих „Плачах Еремії“ на руїнах збуреного Єрусалима (588. р. перед Різдвом Христовим) найшли собі псалтири ідне продовження в епітайнім тоні.

*) Псалтир, від *исалляп*, *psallego*, грати на музичнім, деревлянім струменті, похожім на букву „Д“ з десятьма струнами. Цей струмент називали псалтирем (по жидівськи „Кіннор“), а пісні, що їх співали при супроводі псалтиря, називали псальмами. Від того струменту і збірку псальмів названо псалтирем.

На церковно-слов'янську мову переклади псалтир, як кажуть, перші апостоли Славяни Кирило і Методій, а вперше видруковано його в Кракові 1491. р.

Псалтир, це одна з найбільш поширеніх книг у світі.

І в нас мав він велике розповсюдження від давніх часів і має до нині.

Кожний народ старався перекласти його на свою рідну мову і деякі з тих перекладів, як ось польського поета Яна Кохановського, творили споху в розвитку літератури. *

Цього діла піднявсь у нас Пантелеїмон Куліш*) і виконав його собі на славу, а нам на пожиток.

Для того він вивчився гебрейської мови та простудіював старожидівську літературу. Це й слідно у його перекладах. Вони, так само як і книги Йова та переклади Шекспірових драм причинилися чимало до вироблення нашої літературної мови і були доказом, що українська мова не тільки надається „для домашнього обіходу“, але що нею можна достойно передати найвищі твори світової літератури.

Маючи це на оці, Видавництво „Українського Слова“ друкує Кулішів „Псалтир“ в новім виданні і сподіється, що наші священники і читаючий загал повітають радо це видання, тим більше що в нашім народі видно стремлення до націоналізації церкви, себ-то в першій мірі до богослужіння в своїй рідній, всякому зрозумілій мові.

*) Перевід Куліша друкованій у перше в львівській „Правді“ 1868. р. Псалом I і XII, 1869 — псалом XV і XVI і 1870. року псалом СХХХІХ.

Окремою книжкою вийшов 1871. р. у Львові н. з. „Псалтирь, або книга хвали Божої“, Переслів українській Павла Ратая.

Так він і видрукований в виданні творів Куліша під редакцією Юліяна Романчука. Львів 1909, том третій.

П С А Л Т И Р
або
К НИГА Х В А Л И Б О Ж О І.

Переспів український Павла Ратая.

П С А Л Т І М А . I.

Блаженъ мужъ, иже не идѣ
на совѣтъ нечестивыхъ.

Блаженний, хто туди не ходить,
де раду радять нечестиві,
хто стежку грішників минає,
серед злоріків не сідає;

а прихиляється до Бога,
всім серцем, до його закону,
про заповідь його святую
і день і ніч собі міркус.

І буде він як добре древо,
посаджене коло криниці,
що в пору плодом процвітає
і лист його не опадає:

Що він і робить, що і творить
Господь йому допомагає.

*

Не так, не так ледачим буде:
почеануть, як пилина в полі;
як вітер шил з землі зметає,
так слід їх марно погибас.

Отож не встоять нечестиві
проти благих людей на суді.
і сила грішних панувати
у раді праведних не буде.

Господь бо праведних дорогу
із неба бачить-назирає,
а путь ледачий нечестивих
на віки вічні погибас.

П С А Л Ь М А Н .

Вскую шаташася языци.

Чого се так бунтуються народи,
тривожаться не знати од чого люде,

з'їжджаються землі царі з царями,
збираються усі князі докуни?

На Господа воин забуитували,
помазанцем його погордували.

..Розірвемо ремінній вязилा,
поламлемо на шиях наших ярма!..

*

Почув Господь — і сміхом посміявся,
на небі з них, безумних, поглутився.

Тоді озвавсь до беззаконних гнівно —
і серце в них од ляку затремтіло.

„Се я царя помазав на Сіоні,
оддав Йому мою святую гору.“

„Се мій зàкон,“ рече Господь до мене,
„що ти — мій син; сьогодні ти родився.

Проси в мене — і дам тобі народи,
у державу кінці землі осягнеш.

Побєш ти їх жезлом твоїм заїзним,
роздробиш їх, мов глечик черепяний!“

Зміркуйте ж се, царі, і зрозумійте,
одумайтесь, усі громадські судді.

Робіть-служіть ви Господеві з страхом,
і радуйтесь Йому з покірним серцем.

Поклонами шануйте Його Сина,
щоб він на вас гнівом не загорівся,

бо зникнете на грішницькій дорозі;
блаженні всі, хто на Його вноває.

П С А Л Ь М А III.

Господи, чо си умножиша
стужаючій ми.

Господи, як тих багато,
що мене стужають!
Скільки ворогів запеклих
мені досаждають!

Скільки їх про мою душу,
про мою убогу,
розмовляють: що нема їй
помочи од Бога!

Тиж, моя ясная славо,
оборонний щите,
не даєш мені до долу
голову склонити.

Обернуся я до Бога,
помолюсь до Його,
і почус він мій голос
з Сіону святого.

Я лягаю, спочиваю
і встаю веселий,
бо Господь мені в напасти
не дає пропасти.

Не злякаюсь і десятків
тисячей народу,
що на мене піднялися
з заходу і сходу.

Встань, рятуй мене, мій Боже,
од страшної згуби,
розвий щелепи безбожним,
сокруши їм зуби.

В Господа спасення наше,
наша щасна доля;
під Його благословенням
народняя воля.

П С А Л Ь М А IV.

Внегда призвати ми, усlyша
мя Богъ правды моей.

Як до тебе обізвуся,
Боже, моя правдо,
вислухай молитву ширу,
єдина порадо!

Ти розширив мене, Боже,
у тісній тісноті,
змилосердься надо мною
в біді та скорботі.

Доки, люде, мою славу
вам осоромляти,
у химерному кохатись,
видумки сплітати?

Знайте, що Господь про себе
добрих одлучає,
до мого плачу в наасти
ухо прихиляє.

Бійтесь Господа, тремтіте,
тай не согрішайте,
і на ложах з своїм серцем
мовчкі розмовляйте..

а на жертву несіть правду
до Божого дому,
і кладіть свою надію
в Господі одному.

Кажуть: „Хто ж би нас наставив
на добро совітом?”
Господи, сіяй над нами
лиця твого світом!

Звеселив ти мое серце,
дав йм хліба вволю,
і з пшеницею намножив
винограду в полі.

Серед миру я лягаю,
тихо засинаю:
Господи, єдина правда,
на тебе вповаю!

П С А Л Ь М А V.

Глаголы моя внуши Господи.

Прислухайсь, Господи, до мене,
почуй, про що тебе благаю,
про що, сумуючи, молюся
до тебе, мій небесний Царю.

Почуй ізранку голос трудний,
я зранку до тебе явлюся,
і серцем чистим, духом правим
твоєї милости діждуся.

Бо ти не любиш злого серця,
цираєшся людей лукавих,
ти ненавидиш беззаконних,
і погубляєш путь неправих.

Хто зрадою людей підходить,
в кого лихі, кріаві руки,
тому гіркий конець у тебе,
дізнає злющий злої муки.

Яж милостю твоєю, Боже,
ввійду в святу твою господу
і, поклонившись в твоїм страсі,
молитимусь серед народу.

Присвічуй, Боже, мені з неба
твоєю правдою святою.
і, ворогам моїм на зависть,
зрівняй твій путь передо мною.

Нема бо правди в їх розмові,
їх серце суєтне, нікчемне,
гортань їх лише смерть, тлінню,
мов сковище гробів підземне.

Суди їм, Боже, щоб одпали
од задумок своїх зрадливих,
і погуби їх серед ради,
серед їх змовин нечестивих.

І звеселяться серцем чистим
твої прихильники благії,
во віки радуватись буде,
хто на тебе кладе надію.

Бо ти людину неповинну
серед безбожників спасаєш,
і мов оружям, у напастях
благоволенням окриваєш.

П С А Л Ь М А VI.

Господи, да не яростю твою
обличиши мене.

Не лякай мене, мій Боже,
яростю твою,
не карай гнівом страшеним
немочі моєї.

Підкріпі мене, помилуй:
ниую мої кости,
і душа моя зомліла
од людської злости.

Ради милості твої
рятуй мою душу,
обернися, зглянься, Боже,
бо вмірати мушу;

і не буде тобі слави
в підземній країні:
хто ім'я твое возхвалить
в німій домовині?

Запомога моя в Богі:
правих серцем він спасає,
а на грішників запеклих
по всяκ день гнівом палає.

Як не змилується, меч свій
вийме з піхви, і мідяний
наготує лук до бою,
тятіву тугу натягне;

наготує він знаряддя
смертних ран, страшної муки,
і стрілами огняними
засіяють його руки.

*

Злий неправдою боліє,
лихим ділом вагоніє,
і роджав беззаконня
на громадське безголовя.

Та шкода лихому яму
на безвинного копати:
мусить сам він, окаянний,
у тій ямі погибати.

І обернеться на його
беззаконна його зрада,
і на голову лихого ...
Його лютая неправда.

Як за правду, за нехібну
буду Бога простиравати,
про імя його велике
у піснях моїх співати.

П С А Л Ь М А VIII.

Господи Господь нашъ, яко
чудно имѧ твоє.

Господи, наш милицій Боже,
що за дивна твоя слава!

Ти свое величчя з неба
на всю землю розпросторив.

Ти устами немовляткою,
їх молочними устами

створив потужну силу
ворогам твоїм на пострах:

ти смиряєш супостата,
не даєш йому піднятись.

*

Як погляну я на небо,
що втворив еси руками,

на той місяць, на ті зорі,
що звелів ти їм світити, —

я питало: „Що тає той
чоловік, щоб тобі знати?

що таке син чоловічий,
щоб тобі про його дбати?

хоч малим ти його вмалив
проти ангелів небесних,

славою його уславив,
шаною його звеличив,

нал усім його поставив,
що рука твоя втворила,
що зробив еси премудро —
все отдав йому під ноги,
вівці і воли й звірята,
які в полі пробувають,
іднебесне итаство й рибу
і всю твар, що в морі плавле?"

Господи! наш мілій Боже,
що за дивна твоя слава!

П С А Л Ь М А IX.

Ісповімся тобѣ Господи
всѧмъ сердцемъ моимъ.

Ізповімся тобі, Боже,
серцем чистим, тихим,
і прославлю твої твори,
чудеса велики.

Веселитимусь тобою,
буду ликувати,
про імя твое високе
голосно співати.

Як обернуться на мене
мої супостати,
од лиця твого святого
вигинутъ прокляті.

Бо ти став на прю за мене,
вивів мос право,
і з високого престолу
осудив лукавих.

Протгівивсь ти на народи,
вигубив якорстоких,
викоренив їх імения
на всі вічні роки.

І зістався лютий ворог -
мов німа руїна;
мов городи, що ти збурив,
пам'ять його зникла.

А Господь во віки вічні
пробувати буде;
він престол свій наготовив
для страшного суду.

І судитиме він землю
правдою святою,
суд чинитиме нехібний
людям правотою.

Буде пристанію в напасті
вдові й сиротині,
запомогою убогим
при лихій годині.

І виноватиме на тебе,
хто ймя твоє знає,
бо ти, Господи, не кинеш,
хто тебе шукає.

Славте Господа піснями,
що живе в Слоні,
возвіщайте всім народам
праведні закони.

Він шукає й намятає,
хто кров розливав,
лементу людей убогих
він не забуває:

„Зглянься, Господи, на мене,
на мою скорботу,
серед злюючих ти рятуєш
і в смерти воротях, ---

щоб ясив я у воротях
Слонської Іццери
твою славу несказанну,
милостию веселий!”

Превалилися поганиці
в яму, що копали:
у свої тенета тайні
погою попали.

Господь, присуд свій вчинивши,
славою окрився;
нечестивий западнею
хитрою вловився.

Нехай стелеться ледачим
у пекло дорога,
всім народам беззаконним,
що забули Бога!

Не до віку бідолаха
занедбаний буде,
не до суду гинуть будуть
убогій люде.

Устань, Господи, щоб злюці
гордо не песьися,
щоб у тебе нечестивий
правдою судився.

Наведи на них трівогу,
нехай знають всеюди,
що нікчемний прах і попіл
перед Богом люди.

П С А Л Ь М А Х.

Всюду Господи отется плаче

Господи, чогодалеко
став од сиротини?
Чом не прийдеш на підмогу
при лихій годині?

Гордий злока без устанку
убогого давить,
і щодня йому готове
видумки лукаві.

Бо неправедним достатком
хвалиться грабитель,
і напаєнник веселиться,
Бога не боїться.

Дметься гордощами лютий,
не любить нікого;
нема в думках його правди,
нема в серці Бога.

Він буяє, не вважає
на твої присуди,
дине пеклом на сусіда,
ворогус всюди.

Рече в серці: „Підобгаю
вороги під ноги,
сам ніколи не дізнаю
смертної тривоги.”

Новен рот в його проклону,
хитроців та зради;
в його слові — улещання,
а ці крихти правди.

На ловитву з багачами
засів потай миру –
на безвинного чигати,
у вбогого взяти.

Наче лев той, притаївся
в полі край дороги,
поки вбогий в його сілах
зашлутас ноги.

Притайся, прихилився,
жде він і діждеться,
що угодий в його хижі
лані понадеться.

Він говорить в своїм серці:
„Най біда бідує,
одвернув Господь обличчя,
не бачить, не чує!“

Ой воскресний, милий Боже,
та простягни руку,
не забудь про нас убогих
і про нашу муку!

Через що людина злюща
Бога зневажас?
бо говорить в своїм серці:
„Він не погарас.“

А ти бачиш, ти все чуши,
і свій суд готуєш:
в тебе правди вбогі просять,
сироти голосять.

Подамли безбожним руки,
нечестиву силу,
щоб все вони втіряли,
що з людей надрали.

Господь цар наш і владика
во вік і в вік віка:
згинуть серед нас поганці
всі до чоловіка.

Чуши, Господи, ти з неба,
чого вбогим треба,
до них руку простягаси,
ухо прихиляси,
і розсудиш сиротину,
мучену людину,
і не зважиться багатий
брата пригнітати.

П С А Л Ь М А XI.

На Господа уповахъ, како
речетъ души моей.

Мавши в Господі надію,
щулитись не мушу:
щож ляжасте, мов иташу,
мою вбогу душу?

„Ось наявив безбожний лука,
стрілку накладас,
праведного в саме серце
з захисту цілис!

Ось підкошує,“ мовляти,
„під ним землю зрада:
не поможет, милій Боже,
праведному правда!“

А Господь зного престолу,
з неба, озирає
усю землю, з чоловіка
очей не спускає.

Випробовує святого;
хтож неправду любить,
той гріхами перед Богом
свою душу губить.

На безбожних він западні
та сіма готус;
сірку з поломям та бурю
їм у пай наює.

Бо Господь по правді судить,
праведників любить;
правота його свята
на правих сіє.

П С А Л Ь М А XII.

Спаси мя Господи, яко осиудъ
прѣподобный.

Ой рятуй мене, мій Боже,
бо нема на світі правди,
бо умалилося іцирих
серед людської громади!

Нід свого сусіда кожне,
із неправдою підходить,
язиком його влещає,
в серці ишну думку мас.

Потребить Господь лестивих,
і уста заціпить хитрим;
поніміють, що кленали,
гордим сердем промовили:

„Всемогуще наше слово,
над усім воно панує,
язиком що хочеш зробим,
кого стиснем, кого втопим.“

— „Я про гніт людей убогих,
про сирітський плач устану,”
рече Бог: „я не подам їх
нечестивим на поталу!”

Словеса Господні чисті;
як сріblo, вони сіяють,
як сріблlo, що в семe плавлять,
від горілля очищають.

Ти нас, Господи, заступниши,
ти спасеш нас од напасти:
серед роду цього злого
не даси нам занепасти.

Мов той звір, неситий ворог
навкруги блукати буде,
як підійметься угору,
кого знехтували люде.

И СА ЛЬ МА XIII.

Доколъ Господи забудеши мя
до конца.

Доколі, Господи, забудеши
мене в напасти до конця,
і одвертатимеш од мене
святу красу твого лиця?

Доколі вбогою душою
і серцем хилявим моїм,
на радість ворогу, я буду
молитися стіnam піним?

Почуй мій голос, глянь на мене,
незрячі очі просвіти,
не дай мені в гріхах сконати,
на вік заснути в темності.

Не дай, щоб вороги хвалились,
вбачаючи мою біду,
щоб злющи люде веселились,
як захитаюсь та впаду!

В тобі моя надія, Боже,
твоєю ласкою спасусь,
твоя рука мені поможе,
твоїм добром возвеселюсь.

П С А Л Ь М А XIV.

Рече безумець въ сердцѣ
своемъ: нѣть Бога.

Рече безумний въ своімъ серці:
„нemas Бога.” - Розонсіли
і омерзились въ починанняхъ,
ніхто не творить благостиї.

Приникне Бог на землю зъ неба:
чи съще хоч одна людина,
щоб Богу волю шанувала
і Богу правду розуміла.

Всі одвернулися одъ правди,
всі владаціли, розонсіли,
нема благого і однога,
ніхто не творить благостиї.

Настане час - познають злющи,
що жрутъ народ, мов хліб щоденний,
познають Бога, що забули
середъ утіх злidenнихъ.

Стрівожаться великимъ страхомъ
де страху не було й немас,
Господь бо грішниківъ лякає,
на поміч правимъ помагає.

Кого ви жерли, пригнітали,
той вас поборе, осоромить:
Господь над ним простягне руку
і горду силу вашу зломить.

Хто дасть Ізраїлю спасения?
хто од Слону нам поможе?
Рятуй, рятуй нас із неволі,
возвесели народ свій, Боже!

ІСАЇЙ МАХА XV.

Господи, хто обитаєшъ въ
жилици твоемъ.

Господи, хто буде жити
у твому домі?
хто сяде на твому
Слоні святому?

Той, хто ходить непорочен,
робить щиру правду,
хто добро у серці мислить
убогому брату,

хто нікому, підлестивши,
зла не замішляє,
хто сусідові докором
серця не вражас,

хто ледачих ненавидить,
добріх поважає,
обіцявши, забоживши,
слова не ламає,

хто, грошима запомігни,
лихви не приймає:
оттакий ніколи в світі
смутку не дізнає.

П С А Л Ь М А XVI.

Сохрани мя Господи, яко на
тія уповахъ.

Сохрани мене, мій Боже,
бо в тобі кладу надію.
Ти не требуєш од мене,
щоб тобі добро я діяв,

а щоб я добром та благом
ущедряв твоїх спасених
і любив їх щирим серцем
серед грішників мерзених,

що у ідолів од лиха
одкупитись мислять кровю,
яж не дам їм крові в жертву,
і імен їх не промовлю.

Господь - пай мій, займанщина,
длениця моя чиста:
мені пай він oddіляє,
де душа моя бажає.

Найлюбіше мені впало
серед земель темнолугих,
і зайняв я займанщину,
серед нишної країни.

Господеві моя дяка
за його святу пораду:
мое серце й серед ночі
про його міркує правду.

По всяк час Господь сіяє
у мене перед очима:
одесную він у мене, ---
не подвигиусь перед злими.

Веселися ж, мое серце,
величайся, моя славо,
і ти радуйсь, мое тіло:
я на Господа вповаю.

Не заставши мою душу
в пеклі мучитись, боліти,
не попустини ти своєму
преподобному зотріти.

Ти покажеши мені, Боже,
стежку праведну на світі:
повнио щастя коїло тебе,
радість вічна на правниці.

П С А З Ъ М А XVII.

Уславши Господа правду свою,

Вислушай правду, мій Боже,
зглянься в печалі на мене,

ухом до мене пришкунні, —
широ від серця молюся.

Дай мені суд твій почути,
правду очима вбачати.

Вивірив ти мое серце
в день і нічною добою;

в горні мене переплавив,
злого в мені не знайшлося.

Слова твого я послухав,
робом людським не пішовши;

грішну минув я дорогу,
слідом не йшов за лихими.

Дай мені твердо ступати,
стежки твосії державшиесь.

Кликав тебе я на поміч ---
ти подавав мені голос.

Ой нахилиж твое ухо,
і не зневаж мого слова!

Ой покажи милосердя,
ти, що, правицю простягни,
всіх од напасти боронини,
хто на тебе уновас!

Ой сохрани мене, Боже,
так як зрініцю ув' оці!

Дай мені в тінявій тині
в тебе під крильми сковатись

од ворогів моїх лютих,
що навколо обгорнули.

Туком уста їх захрясили,
згорда вони промовляють.

Де пі обернемось, вєоди
нас оступають запеклі;
вєоди проводять очима,
зорять, пришавши на землю;
наче той лев ізза кручині,
наче левчук ізза скелі;
здобич наглядівші цевну,
жде не діждеться поживи.

Встань на мою оборону,
візволь мене із напasti,

душу рятуй мою, Боже,
злюці не дай на поталу.

Господи, меч твій простягши,
вирятуй з рук беззаконних,

з рук тих безбожників злюших,
що захопили веі добра,

жерли самі до знемоги,
ще й своїм дітям зоставлять.

Як тільки правдою дину,
в правді на тебе дивлюся;

зо сиу прокинувшиесь, буду
видом твоїм насищатись.

П С А Л М А XVIII.

Возлюблю тя Господи, кръ-
пости моя.

Возлюблю тя, Боже милій,
ти святая моя сило.

Господь - скеля мой ѹ тверіка,
ізбавитель мій і Бог мій,

щит мій, ріг моого спасення,
моя башта височенна.

Призову хваливши Бога
і спасаусь од всього злого.

*

Смертні болести ѹ скорбота
мою душу обгорнули,
і потоки нечестивих
мое серце ужахнули.

Смертні болести некельні
мою душу пригнітили,
і в погибельні тенета
вороги ѹ вловили.

І в гіркій моїй скорботі
я заплакав перед Богом,
і почув Господь мій голос
з свого храму пресвятого.

Ілачес ревним я заплакав,
і дійшов мій плач до його.

*

І подвиглася вселена,
скелі задрікали,
і утроби гір високих
тяжко застогнали.

Загорівся Господь гнівом,
з піздер дим бурхас,
із уст подомя жерунце
на все небо сяг.

І пронизив Господь небо,
окрите димами,
і зійшов, і мрак страшений
в його під ногами.

І возів на херувими
світ свій облітати,
і летить, летить, як буря
на вітрах крилатих.

І окрився темнотою
хмарою густою,
мов наметом воздуховим —
темною водою.

І блищали кругом хмари
заревом-пожаром,
і крізь темряву сипнуло
густим грядом-жаром.

Загримів Господь звисока,
подав з неба голос, —
і майнули блискавиці,
як на ниві колос.

Вдарив стрілами густими,
усе затремтіло;
блискавицями залисав,
серце обомліло.

І линули бурій води
з черева земного
од грізного твого гласу,
од гніва страшного.

*

І простяг із високости
тогді руку він до мене,
спас мене із вод великих,
вив із бистренів диких.

Не зоставив на поталу
ворогам моїм завзятым,
гордим силою не кинув
ненавидникам заклятым.

Унотужнились на мене
при лихій моїй годині,
та свята Господня сила
мою неміч застунила.

Вивів Бог мене з тісноти
на просторе оболоння,
вирвав мене з рук ворожих,
пригорнув до свого лоня.

І намножив мене щедро,
скільки в мене було правди:
всього доброго у чисті
мої руки нагромадив.

Бо держався я дороги,
що Господь мені назначив,
не звернув я в бік од його,
не пристав я до ледачих.

Бо в мене перед очима
були всі його закони;
не ходив я своїм робом,
шанував його встанови.

Щирим серцем, без лукавства,
перед Богом я труждався,
беззаконства я берігся,
я ледачого цурався.

І Господь мене намножив,
скільки в мене було правди,
всього доброго у чисті
мої руки нагромадив.

*

В тебе милостість милостивим,
в тебе правда до правдивих,
чистота до чистих серцем,
гірка зрада до зрадливих.

Ти пригнічених спасаєш,
горді очі зневажаєш.
Мое світло ти засвітиш,
мою темність осіяєш.

Я тобою з війська вибюсь,
з мурів — силою твоєю:
Божий путь у мене простий,
Боже слово в мене певне.

*

Хто в нас Бог, oprіч Єгови?
хто заступник, oprіч Бога?

Він мені дарує силу,
і рівня мою дорогу.

З його волі, як той олень,
я скакую по високостих;

з його даеки мої руки
мідяні тугій луки.

Він подав мені щит незваний,
щит спасення серед бою,
і поставив мене твердо,
і вчинив мене геросм.

Він ступні мої розширив,
я ступаю — мов літаю.

Пожену я супостата,
ворогів моїх настигну,
не вернуся доти з поля,
доки до ноги не витнущу.

Смертні рани я дарую,
не здолають більш устати,
позбиваю горді роги,
поточчу усіх лід ноги.

Піднерізуєш ты, Боже,
мене силою до бою;
хто ні встане проти мене,
всі падуть передо мною;

повернув до мене, Боже,
спини згорблені ворожі.

Я стріляю, я рубаю ---
ніхто не спасає,
крику їх Господь не чує,
очі відвертає.

Розметаю всіх, як вітер
мете пил з дороги;
потопчу, як серед ринку
топчути грязь під ноги.

Ти од бунту нерозумних
мене заслоняєш,
над народами чужими
старшим поставляєш.

І народ мені незнаний
мене послухаєш,
хто почув про мою силу
голову склоняєш.

Напав страх на чужоземців,
де спастись --- не знають,
з гордих замків, башт оружніх
різно утікають.

Жив Господь, заступник існний,
гірня моя скеля!
Ой нехай під небо сіє
ріг моого спасення!

Він над ворогом потужним
помстився за мене,
туті ший бунтовничі
нахилив під мене.

Підгорнув під мене злоних,
що на мене били,

і лихому чоловіку
уверотив силу.

Тим велику твою ласку
підругам являю,
і ім'я твое святе
на сальмами співаю.

Ти царя своего Іавида
спас перед народом,
і помазанця прославив
на вік з його родом.

І С А Й М А X I X .

Небеса повідають славу Божію.

Небеса Божку славу являють,
його твори вся твердь возвіщає,
день із днем розмовляє словами.
ніч із ніччю розумно говорить.

Нема в світі ні речи, ні мови,
деб не чувся той голос небесний;
на ввесь світ промовляє їх слово,
і до краю землі — їх глаголи.

Він поставив їх скинею сонцю,
розпросторив безкрайм наметом.

І виходить воно із намету,
як жених з золотого будинку.

І мов величень гони циркові,
задюбки увесь світ оббігас.

З краю неба свій хід зачинас,
і до другого краю доходить;
і немає нічого на світі,
щоб його теплоти не дізнало.

Закон Божий непорочен,
душі покоряє,
свідчення Господнє певне,
простоту навчає;

новеління Божі іправі,
серце звеселяють;
їого заповідь сіяє,
очі просвіщає;

страх Господень чистий, вічно;
без пороку буде,
установи його мудрі,
праведні присуди;

вони золота й каміння
чесного дороші,
меду чистого, що капле
з стінників, солодчі.

І слуга твій ними сяє
посеред народу;
їх шануючи, велику
мас нагороду.

Хто на світі пробувас,
гріхи свої знає?
Прости мені, Боже, явні
і очисти тайні.

Не дай, Спасе мій, на мене
гордошам напасти,
не дай в гріх мені великий
через пиху впасті.

Нехай буде мое слово,
думки серця моого,
тобі любе, як кадило,
свята моя сило.

П С А Л Ь М А ХХ.

Услышитъ тя Господь въ
день печали.

Почуй, Господи, твій голос,
як обйме тебе туга,
і нехай тебе заступить
його імени потуга,

і пошиле він тобі поміч
із свого святого дому,
і підкріпить твою силу
із високого Сіону,

і згадас твої жертви,
жертви чисті огнянії,
і простягне до приносу
твого руки пресвятії,

і подасть тобі із неба,
чого серцем забажаєш,
у всьому тобі погодить,
про що розумом згадаши!

Звеселишся і засяш
в ім'я Боже корогвами,
що Господь тобі дав гору
над усіми ворогами.

Тепер бачу, тепер знаю,
як Господь царя спасає,
як намашеніку з неба
міцну руку простягає.

Хто на вози бойовії,
хто на коні уповав,
а ми Господа в напастях
на підмогу призовасм,

Ті вжахнулись, замішались,
пали трупом серед бою;
ми стояли твердим муром,
нерушимою стіною.

Помагай на поміч, Боже,
ти царю Іавиду з неба,
і почуй молитву нашу,
як обернемось до тебе.

П С А Л Ь М А XXI.

Господи, силою твоєю возве-
селятися царь.

Боже, силою твоєю
цар возвеселиться,
і спасенням твоїм вельми
радуватись буде.

Чого серце забажало —
все ти дав цареві,
і про що моливсь устами —
вволив Його волю.

Ти послав йому назустріч
слово благостинне,
на главу йому корону,
внієць щирозлотий.

Прохав жизни він у тебе
дав ти йому жити,
поки поля, поки моря,
поки світу сонця.

І велика йому слава,
з твоєї підмоги:
ти окрив Його красою,
шаною царською.

Во вік віка його будуть
славити народи,
бо лицем твоїм веселим
сіяєш на його.

І надію непохибну
має цар у Єзої;
його ласкою святою
серед бурі встоїть.

Ти рукою всіх запеклих
ворогів досягнеш,
ти правицею погубиш
своїх ненавидців.

Розгнівившиесь, ти їх зробини
піччю огняюю;
проглине їх гнів Господень,
пожере огняний.

Рід і плід їх нечестивий
на землі погубиш,
і насіння їх почезне
між людьми на віки.

Вони в серці проти тебе
лиху думку мали,
злючу раду радували,
та не доказали.

Покладеш їх звоювавши
· густо серед поля,
і межовий шнур покаже,
яка кому доля.

Вознесися ж над землею
силою твоєю;
чистим серцем її вславим,
широю душою.

П С А Л Ь М А ХХІІ.

Боже, Боже мой, воинами ми,
всюду оставилъ мя вени.

Боже, Боже мій єдиний,
за що ти мене покинув?
чомъ плачу моого не чуси
у годину нещасливу?

В день тобі молюся, Боже,
ти не чуси, одвернувся;
і вночі я тихо плачу -
пільги од тебе не бачу.

Ой святий та милосердий!
тебе славить ввесь Ізраїль,
наші праотці на тебе
уповали, і спасав їх.

До тебе вони молились,
ворогамъ ти їх не видав;
у тобі надію қлали,
ти на посміх їх не кидав.

Як червякъ, а не людина,
я сміховище в народі,
я пікчемний із пікчемних
у тяжкій моїй пригоді.

Хто пізгляне, насмітиться,
головою похитас;
„Він қладе надію в Бога,
най же Бог його спасе!”

Тихъ мене з утробы вийняв,
дав мені свій світ вбачати,
і у матери на лоні
навчив правду шанувати.

Прихилився я до тебе,
скоро мати породила;
од її утроби, Боже,
ти Господь мій і надія.

Не остав мене, молюся,
бо скорбота настунає,
а помошника не бачу
і заступника немає.

Остунили мене тури,
бугай Васанські ярі,
і мов ті леви голодні,
з усіх боків зарикали.

І розлився я водою,
мої кости розвязалися.
і в утробі моїй серце,
як од жару віск, розтало.

Мов скуделина гончарська,
висохла у мене сила,
і прилип язык в гортані,
прахом смерть мене покрила.

Навколо мене собаки
розізвились обстунили:
обстунили лихі люде,
руки й ноги пригвоздили.

Мої кости і сустави
зміг би я переністи.
На мене дивились люде,
дивувалися мов діти.

Поділили моє плаття,
про одежду жребували.
Тиж, мій Боже, моя сило,
мене в нужді не оставили;

од меча і збавиш душу,
і од пса — мою убогу,
од страшної пельки лева
і од турового рога.

Возвіщу про тебе братті,
серед церкви засіваю:
„Ой хто Господа бойться,
нехай хвалитъ-прославляє!

Роде Йаковів спасений,
величай його щедроти!
Ти, Ізраїлю великий,
прославлений його во віки!

Бо мене він не зневажив,
як до його я озвався;
не скрив лиця од мене,
як я серцем турбувався.”

Возхвалю тебе, мій Спасе,
вкупні з браттями благими,
і сповни всі обітниці
перед вірними твоїми.

Наїдиться вбогі люде,
і голодні будуть ситі,
і возхвалять Бога серцем,
що во віки будуть жити.

І обернеться до його
увесь світ, усі язики,
і поклоняться душою
всі народи Господеві.

Бо на світі він царствус,
над народами панус.
Попошли — і вклонились,
таї на землю похилились . . .

Хилиться на землю ситий,
хилиться у прах багатий:
перед Богом всі поникнуть,
всім судив він помрати.

Хто ж йому по правді служить,
з роду в роди буде жити,
про його святую правду
внукам, правнукам ясити.

И С А Л Ь М А ХХIII.

Господь пасеть мя, и ничтоже
мя лишить!

Господь мене пасе, я нужди не дізнаю;
на травах я в його спочивок любий маю;

на води тихі він веде до водопою,
і душу веселить одрадою благою.

Веде мене Господь байраками-ярами
по стежці праведній, задля своєї слави.

Хоч би спустився я і в смертную долину,
з тобою, Боже мій, і там я не загину:

і звідти манівець твій жезл мені покаже,
і палиця твоя дорогу праєди вкаже.

В очах у ворогів мене ты насищаси,
намашуси главу, і кубок мій сповняєш.

Вовіки житиму щедротою твосю,
і в Божому дому витатиму душою.

П С А Л Ь М А XXIV.

Господня земля и исполненіе въ.

Господня вся земля і все що с на світі,
уся вселенная і всі на їй народи.

Бо на морях її поставив він нездвижно,
і на ріках її премудро розпросторив.

Хто зміж живих людей на Божу гору зайде?
і хто стоятиме в святій його оселі?

Ізіде тільки той, у кого чисті руки,
хто серцем марности і зради одчурався.

Такий од Господа благословення прийме
і милость праведну од Бога, свого Спаса.

Отсе той вірний рід, що Господа шукає,
Ізраїль праведний, що в Бозі жити хоче.

*

Здійміть свої верхи, ворота віковічні,
порозчиняйтесь: увійде в вас Цар слави.

Хто ж він, сей славний Цар? Сей Цар —
[Господь найвищий,
великий силою, потужний серед бою.

Здійміть свої верхи, ворота віковічні,
порозчиняйтесь: увійде в вас Цар слави.

Хто ж він, сей славний Цар? Господь він над
[військами;
отсе той славний Цар! отсе він, той Цар слави!

П С А Л М А XXV.

Къ тебъ, Господи, воадвигохъ
душу мою.

До тебе, Господи, душа моя злітає,
о Боже! на тебе єдиного надіюсь.

Не дай мені в моїй надії посрамитись,
не дай, щоб ворог мій із мене насміявся.

Не осором того, хто на тебе вноває,
нехай одступників твоїх окріє сором.

О Боже! покажи мені твої дороги,
твоїми стежками навчи мене ходити,

на истину твою настав мене святую,
навчи мене, бо ти — мій Спас, моя надія.

Згадай, о Господи, усі твої щедроти
і милости твої аж од настання світу.

Що змалку я грішив не відавши, не згадуй,
по милості твоїй згадай про мене, Боже.

Благий Господь і прав, затим він людям грішним
показує свою дорогу до спасення,

на присуди свої смиренних наставляє,
і по путям своїм незлобних серцем водить.

Господні путьє всі — истина і милость,
хто заповідь його і свідчення шанує.

Задяя імя твого, о Господи, святого
прости мої гріхи, бо в мене їх багато.

Которий чоловік Всешинього бойтесь,
направить його Бог на щасну дорогу,

душею у добрі він дома опочине,
і рід Його благий осягне займом землю.

Господня тайна в тих, що Господа бояться,
він заповідь свою дає їм зрозуміти.

По всик час Господа очима я шукаю,
бо він мені не дасть заплутатись в тенетах.

Ой призри на мене, помилуй мене, Боже!
Я в світі сирота, нетяга одинокий.

Великий в серці жаль, велика моя туга:
ой виведи мене з тісноти та скорботи!

Споглянь, як я терплю, як тяжко я знемігся,
і всі мої гріхи очисти милосердям.

Споглянь, як вороги кругом мене обстали,
як люто зиркають, як гірко ненавидять!

О Боже! заступи, ізбави мою душу;
нехай не постиджусь, що на тебе надіявсь.

Нехай мене спасе незлоба та правдивість,
незлобна праведність, бо на тебе вповаю.

Ой визволъ, Господи, Ізраїля з напасти,
і oddali Йому од серця всяку тугу.

П С А Л Ь М А ХХVI.

Суди ми Господи, яко незлобою мою ходихъ.

Суди, Господи, незлобу
і правдивість моого серця;
я в тобі кладу надію, —
нехай ворог не сміється.

Випробуй мене, мій Боже,
переплав мою утробу:
воздюбив я твою правду,
зинавидів людську злобу.

Не сідаю серед марних,
не ходжу серед лукавих,
і на зборицях злоріких
не шукаю собі слави.

Неповинностю мосю
собі руки я вмиваю,
і, очистившися, жертву
твою чисту сорернаю.

Возлюбив я, милив Боже,
благоліпя твого дому,
ту оселю, де вітас
твоя слава пресвятая.

Не прилучуй мою душу
на погибель до лукавих,
і життя мое безвинне
до безбожників кріавих,

що правою досягають,
а лівою загрібають,
кого силою грабують,
з кого ідстуном здирають.

Яж ні кому зла не мислю,
маю в серці правду щиру:
дай мені стояти твердо,
славить Бога серед миру.

И С А Л Ь М А ХХVII.

Господь просвітленіє
Спаситель мой.

Господь мій світ, моє спасення,
кого мені боятись?
Господь моєї житні сила, —
кого мені лякатись?

Нехай ідуть на мене злочі,
щоб тіло мое жерти:
спіткнутися, винувниць на мене,
понадають як мертві.

Наступить військо против мене,
я серцем не виниваю;
ударить на мене війною, —
на Господа вповаю.

Єдиного прохав я в Бога,
жадав на Божім світі:
вбачати красоту Господню,
в дому у його жити.

Сховав би він мене у себе
в пригоді та напасти,
на каменів мене поставив,
не дав би мені впасти.

І нині вознесе над всіми
моїми ворогами;
і жертву принесу хвалебну
з піснями в його храмі.

Почуй мою молитву, Боже!
тебе я призываю;
ой зглянься на мою турботу!
молю тебе, благаю.

Казав єси і заповідав:
„Лиця мого шукайте.“
Шукає тебе мое серце,
у правді тебе знайде.

Не одвертайсь од мене, Боже,
не одвертайсь, не прийся:
прибіжицем моїм в напастях,
заступником озвися.

Отець май, мати моя рідна
скоріш мене покинуть,
вік ти поганець мене, Боже,
дитину твою рідну.

Вкажи мені дорогу просту,
Господень нутр спасений:
нехай не радується ворог,
завидник май злідений.

Не попусти мене, май Боже,
на іграшку лукавим,
що дишуть пеклом проти мене —
свидителі неправі.

Ой вірую, побачу правду
на світі між живими;
кріписяж, серце мое, в Бозі,
держися благостиної!

П С А Л Ь М А ХХVIII.

Къ тебѣ Господи воазову,
Боже мой.

Воазову до тебе, Боже,
не мовчи в твоїй святині,
обізвися, щоб не був я
наче мертвий в домовині.

Ти почуй сумний мій голос,
як у ранці ране встану
і воздіну мої руки
до твого святого храму.

Не втови мене з лихими,
не згуби між окаяніях,
що лєстять людей словами
і підкопуються тайно.

Заплати їм по заслузі,
і одміряй їм по правді,
щоб діяндаміного плоду
і погибли в своїй зраді.

Як воши Господніх творів,
його діл не розуміли,
так і ти їх поруйнуєш,
щоб на віки понімали.

*

Господеві моя дяка,
що почув мое благання.
Я вновав на його серцем --
і сневнів мої жадання.

І возрадувався дух мій,
і возніс йому хвалення.
Він народові потуга
і помазанцю спасення.

Спаси, Боже, твої люде,
пішли вірнийм твоїм долю,
упаси їх, пропитай їх,
не подай в тяжку неволю.

И С А І Л Ъ М А ХХІХ.

Приносите Господеви, сынове
Божії.

Ой воздайте, сини Божі,
Господеві шану;
зрозумійте, люде можні,
святу його, славу.

Ой шануйте, возхваліте
ім'я його чесне,
поклонітесь Господеві
у красі небесній.

Глас Господень над водами, —
возгримів Бог слави;
над великими водами
стугонить громами.

Глас Господень, возгримівши,
сокрушає кедри,
троцить кедри на Ливані,
по всім світі славі.

Возгримить, і скачутъ гори,
мов тельці брикають,
мов по скелях молодії
однороги грають.

Глас Господень на все небо
бліскавками сяє,
і Кадис, пустиню дику,
як листок стрясає.

Глас Господень переляком
телить бистрі лані,
і зрива з гаїв зелене
пишнєс убрання.

А во храмі в його тища,
легко серце дишє;
він на серці свою славу
мов на скелі пише.

Над водами од настання
світу возсідає,
і всею землю осягає
од краю до краю.

Він народові потугу
дарувати буде;
поживуть в добрі та в мирі
з його ласки люде.

И С А Л Ь М А XXX.

Вознесу тя Господи, яко подъ-
иль мя сен.

Вознесу тебе, мій Боже,
що підняв мене високо,
моїм благом, моїм щастям
засліпив вороже око.

І возвзвав до тебе, Боже, --
і з одра мене ти двигнув,
оживив боліще тіло,
і не ліг я в домовину.

Славте Бога, преподобні,
вихваляйте, всі святій:
його серце — на хвилинку,
його ласка — ноки віку;

на піч сльози носилас,
в рашці радощі звіцас.

І казав серед утіхи:
„Не подвигнуся во віки.“

Утверджив ти мою долю,
мов ту гору серед моря;

одвернувся ти од мене ---
і поникнув я од горя.

І озвався я до тебе
і молився Господеві:

„Кому слава, кому вжиток,
як я ляжу в домовину?

Мертвий прах не буде славити
твою правду, твою силу.

Змилосерд'яся, дай покіти,
живши Господа хвалити.“

І ти плач мій, горювання
обернув на ликування;

зняв із мене сумне рямі
і окрив мене квітками.

Тим до віку моого буду
про діла твої співати,
і словами і струнами
твою благость прославляти.

П С А Л Ь М А XXXI.

На тя Господи уповехъ, да
не постыжуся во вѣкъ.

На тебе вповаю, Боже,
на святую твою правду:
ти мене не осоромиш,
і пішлеши мені одраду.

Прихили до мене ухо,
поможи в тяжку годину,
будь мені за гірню скелю,
стань за тверджу недвижиму.

Бо ти скеля моя й тверджа,
камінна моя ограда.
Покажи мені в темноті,
де твій путь, святая правда.

Покажи мені тенета,
що розкинули лукаві,
і настав, як їх минути,
не зневажить твоєї слави.

В твої руки, милий Боже,
оддаю убогу душу;
ненавиджу всякі примхи,
на тебе вповати мушу.

Я возрадуюся серцем,
як оглянешся на мене,
як побачиш мою муку,
моє бідкания щоденне.

Не подай мене у руки
ворогам моїм неситим,
і постав серед запеклих
мої ноги на граниті.

Пощади мене, помилуй:
оступила мене злоба,
потухають мої очі,
знемогається утроба.

Моя жизнь – одна спорбота,
мої літа горювання,
моя сила гірка праця,
мої пости висихання.

Ворогам із мене втіха:
кожне смиче, кожне никодить;
одиурались мене люде:
хто зустрінеться, обходить.

І забуто мене всюди,
між людьми я наче мертвий;
і навіщо я не здався,
мов посудина в череп'ї.

Тільки й чую дорікання,
ні одвіту, ні привіту.
Всюди змовини на мене,
щоб зігнати з цього світу.

Як на тебе уповаю,
ти мій Бог, моя потіха.
Мої дні в руках у тебе,
заступи мене од лиха.

Просвіти на мене вид сній,
спаси милостю твоєю;
nehай люде не сміються,
що в тобі моя надія.

Да заціпить тим злорікам,
що з благих твоїх кепкують,
лихим словом дорікають
і гординею гордують.

Скільки благ у тебе, Боже,
про людей твоїх покірних,
що на тебе уповають
серед злющих та невірних!

Ти сховаси їх у себе
од ворожого буяння,
під паметом твоїм таїнним
од людського дорікання.

*

Господеві моя дика
за присуди його дивні:
обгорнув мене спасенням,
мов стінами городськими.

Я сказав був сумувавши:
„Мабуть Бог мене покинув“
тиж почув мою молитву,
скоро я од серця крикнув.

Возлюбіте Бога правди,
усі нраведники Божі:
сохранить він своїх вірних,
і зібс роги ворогі.

Не трівожтеся, мужайтесь,
хто на Господа вновас,
і кріпітесь чистим серцем
всі, хто в серці Бога мас.

П С А Л Ь М А XXXII.

Блажени, іхже оставилася
беззаконія.

Блаженний той, кому проститься беззаконня,
кому переступи забудуться навіки.

Блаженний, кому гріх Господь Його тосавить,
вакого на совісті ледачих діл немає.

одовчав я, Господи, а серце моє нило
М тайного гріха, од тихого стогнання.

І день і ніч мене рука твоя тягчила;
засохло все в мені, мов садиво у спенку.

І виявив тобі я гріх мій непрощений,
призвався я тобі, в чому душа нечиста.

„Одкриюсь Господу!” сказав я собі в серці, —
їти простив мене, в чім серце провинило.

За те помолитися тобі всяк преподобний
блаженної пори, як духом Бога зуздрить;

і хоч затони вод усю країну піймуть,
не дійдуть до його, стоятиме на суші..

Ти, втечище мое, спасеш мене в тісноті;
ти, радосте моя, ізбавиш, як оступлять.

*

„Вкажу тобі стезю до виходу з напasti,
дорогу я тобі очима осіяю,

Не будьте мов той кінь, робітників поровистий,
або лінівий мул, що розуму не мають.

Ти іщелеш тугі уздою їм візтягнеш,
воли до рук не йдуть, гужа тягти не хочуть..

Великі болести у тебе, Боже, злюці,
а доброго кругом обійде твоя милості.

*

Возвеселітесь о Господі, святі!
ликуйте, праведні! хвалітесь, праві серцем!

П С А Л Ь М А XXXIII.

Радуйтесь праведні о Господі.

Радуйтесь, праведнії,
радоці вам личать;
в голоснії гуслі грайте,
Господа хваліте,
у псалтир десятострунний
весело дзвоніте.

Заспівайте Господеві
пісню-псалтьму нову,
гарно, любо з ногуками
співайте здорові.

Бо у Господа спасенне
кожне слово буде,
його вироки нехибні,
праведні присуди.

Любити правду він святую,
любить суд правдивий,
милосердя його повні
гори, гаї, ниви.

Словом, помислом Господнім
небо утвердилося,
духом уст його небесне
войниство з'явилось.

Він згromадив усі води
у моря великі,
і на дні їх ковбанюги
поховав на віки.

Да смириться перед Богом
твориво природи,
і пошикнуть головами
всі земні народи.

Нікто він рече — і сталося,
повелів — і создалось,
сили й розуму од його
всяка твар набралась.

Він поганські радування
в нівець обертає,
хитрі задуми невірних
мов той нил зметає.

Тільки Божа думка чиста
не дізнає шкоди,
помишлення його серця —
у роди і роди.

Ой блажен той рід, що вибрав
Бог у займанщину,
той народ, що Бог у його
Єгова єдиний!

Призерить він з небес на землю,
позирне звисока,
і окине із престолу
всі народи оком.

Хто создав серця людськії.
сам собі їх змислив,
той діла їх розуміє
і таємні мисли. -

Не спасе царя од його
військо в пишній зброй,
і могущого — потуга
од доби страшної.

Лож кінь буде во спасення,
марна його сила,
кому з неба Божа воля
згинути судила.

На людей богобоязних
Божі очі сяють,
сяють ласкою на кротких,
тихих звеселяють.

Віл од смерти оборонитъ,
в голод пропитає;
його помочи святої
наше серце час.

Веселимся в тобі, Боже,
на тебе вповаєм:
ой яви нам свою милость!
молимо, благаєм.

ИСАДЬМА XXXIV.

Благословлю
всякое время.

Славитиму Бога
на всяк час-годину:
хвала його чиста
в устах моїх вину.

Всюди дух мій буде
Богом вихвалятися,
да почують тихі
і возвеселятися.

Возвеличте, славте
Господа благого;
вознесімо, браття,
вкуні імя його.

Шукав я Святого —
почув мене з неба:
 знаю, чим журюся,
чого мені треба.

Приступіть до його,
просвітітесь, люде:
лицям вашим чесним
сорома не буде.

Крикнув бідолашний —
Господь прихилився,
і з усіх напастей
він ослобонився.

Ангел Божий збройно
кругом тихих ходить,
богобоязливих
незримо боронить.

Спробуйте, дізнайте,
що за ласка в Бога:
щаслива людина,
що впова на його !

Бійтесь люде Бога,
бійтесь, веселіться:
не дізнає нужди,
хто його боїться.

Томить лева голод
і левчука згага;
хто ж шукає Бога,
не лишиться блага.

Ой прийдіте, чада,
послухайте, діти:
страху я вас буду
Божого учити.

Хто на світі хоче
дні благі вбачати,
вдержкай лихе слово,
та цурайся зради.

Одхиливись од злого,
твори благо всеоди,
щоб жили з тобою
в добрім ладу люде.

Очима на правих
Господь з неба сяє,
до молитви смирних
ухо прихилляє;

Лицеж його грізне
на творячих злая,
щоб зникла на світі
пам'ять їх лихая.

Воззовем до його -
і почус з неба:
знає людську нужду,
кому чого треба.

Близько Бог од того,
хто серцем сумус,
і смиренних духом
спасенням дарує.

Многі скорби, многі
праведним на світі,
та од усіх буде
Бог іх боронити.

Хранить Господь кости,
хто його боїться,
хранить, ні єдина
з них не сокрушиться.

Люта смерть иежданю
грішних постигає;
ненавидник правих
марно погибає.

Спасеться у Бога
всяка душа тиха:
хто впова на його,
не дізнає лиха.

П С А Д І М А XXXV.

Суди Господи обидяця мя.

Суди, Господи, між мною
і обідчиками злими,
побори тих, що боротись
мушу день і ніч із ними.

Візьми спіс і щит у руки,
нехай поміч твою знають;
вийми меч проти неситих,
що за мною угаяють.

Рци душі моїй: „Не бійся:
я — спасення твое певне,
од лихої ворожнєти
заховася за мене.“

Да побс інлюдський сором,
хто душі моїй шукає,
і втічує назад, хто тайно
мені в серці мислив злая.

Нехай страх іх, як полову
буйний вітер, розвіває,
а страшний Господень ангел
по слідам іх угаяє.

Нехай путь їх буде сковзький
серед темрявиночної,
а страшенній Божий ангел
настигає у погоні.

Без вини бо вони сіти
кругом мене розставляли,
без вини мосі яму
за тенетами копали.

Нехай ворогу так буде,
як у серці він лукавив:
нехай вловиться в тенета,
що на мене потай ставив.

Яж возрадуюсь душою,
що мені ти помагаєш,
од напаєника рятуєш,
хижку руку зупиняєш.

Стали свідками на мене,
обвинили, засудили,
воздали злом за благая,
спроту з мене зробили.

В ветхе рямя я одігся,
як вони мене стужали,
я молився тихо в серці,
смиряв чушу і постами.

Яко ближньому, як брату,
догоджав я лихим людям,
і сумуючи хилився,
мов по матері журився.

З мого ж лиха їм утіха,
ізйшлись на мене этиха,
ізйшлись глузувати
та зубами скреготати.

Ой чи надовгож ти, Боже,
серед злюших мене кинув?
Рятуй, Спасе, мою душу,
од левів — мою єдину!

Возхвалю я тебе в церкві
і прославлю серед миру,
що не дав ти на потагу
лихим людям сиротину.

Ца не радуються злюки,
що під мене рів копають,
ненавидять мене марию
і очима пожирають.

Не пре тихість вони дбають:
проти тихих накладають,
на гіркі мені докори
ріт широкий розсявляють.

Не мовчи їм, милий Боже,
не давай більш гордувати:
встань свій правий суд судити,
моє діло розібрати.

Розсуди мене по правді,
щоб не радувались злії,
щоб у серці не казали:
„Ми його живим із'їли!“

Нехай тих окриє сором,
що радіють моїм горем,
і навіки постигаються,
що бідою веселяться.

Нехай радується правий
серцем чистим і душою,
і говорити: „Милий Боже!
возвеличся над землею!“

Мій язик Господню правду
буде мирові являти,
безустанною хвалою
тебе, Спасе, прославляти.

П С А Л Ь М А XXXVI.

Глаголеть пребеззаконный
согрѣши въ себѣ.

Глибинею мого серця
чую, як лихий виляє:
у його перед очима
страху Божого немає.

Всі слова його неправда
та лукавство проти брата,
бо не хоче розуміти —
добрим робом в світі жити.

Серед ночи на постелі
лихе діло замишляє.
вибирає злу дорогу,
на неправду не вважає.

*

Милосердя твое, Боже,
усе небо обгорнуло,
твоя истина — всю землю,
і під хмари сягонула.

Твоя правда — височенні
гори, воля — без упину.
Ти спасаєш чоловіка,
не забудеш і скотину.

Ой велика твоя милость!
ти нас криллями вкриваєш,

у своїй господі туком
до схочу нас насищаєш,
і потоком солодощів
по всі роки напуваєш.

Бо в тебе — криниця жизни,
твоїм світом світ побачим.
Ой показуй твою ласку
твоїм вірним, неледачим!

Не дай, Господи, на мене
нозі гордій наступити,
не дай людям беззаконним
мою душу погубити.

Да погинуть лихі люди,
як той сніг нехай потануть,
упадуть низриновені
і до віку вже не встануть!

П С А Л Ь М А XXXVII.

Не ревнуй лукавнующымъ,
ниже завиди творящымъ беа-
законіє.

Не ревнуй лукавим людям,
не завидуй беззаконним:

мов трава вони посохнуть,
мов зело поопадають.

Уповай на Божу ласку,
твори милості, благостию,
осягай по правді землю
і пасись її багатством.

Серцем в Господі кохайся, —
вдовольнить твоє він серце;

одкрий Богу свою думку, —
все по думці тобі зробить.

Твою правду, твою щиру
облисне, мов ранок літній,

і твій присуд на судиці,
мов полуднє, осіяє.

Положись на Божу волю,
не ревнуй, що нечестивий

наживає, здобуває,
чуже добро загрібає.

Вдержуй серце, не досадуй,
злому злого не пригадуй;

бо лукаві потребляться,
землю праведні осягнуть.

Підояди — діждешся певно,
що лукавого не буде;

де він жив, людей спитаєш,
шіхто й місця не покаже.

Людяж тихі займуть землю,
будуть жити з уною.

*

Назирає грішний правих
і зубами заскречоче;

а Господь сміється з його,
бо кінець його вбачає.

Візьмуть грішні меч у руки
і натягнутъ тугі луки —

вбогих, тихих порубати,
правих серцем постреляти.

Меч у серце їм увійде,
в руках лук їх сокрушиться.

*

Лучче праведнику мало,
аніж злому скарб великий.

Злії руки Бог иоламле,
руки праві употужнить.

Стереже він непорочних,
забезпечує добро їх.

У біді не постидяться,
в голоднечу будуть ситі.

Нечестивійк погинуть,
мов квітки в степу повянуть;

мов краса лугів почезнуть,
мов той дим не знати де зникнуть.

*

Візьме грішний, тай не верне;
праведний дає і щедрий.

Кого Бог благословляє,
унаслідує той землю;

на комуж його прокляття,
потребиться той на віни.

Добрим Бог дорогу стеле,
путь їх Господеві вгоден.

Впаде тихий — не забється,
бо Господь його підхопить.

Звікував я вік мій довгий,
тай не бачив того змалку,

щоб він доброго заставив
або рід його без хліба.

День у день дає незлобний,
і унукам його буде.

*

Одхились од злого діла,
і живи добром во віки.

Господь любить суд правдивий,
не покине преподобних,

во вік віка Сохранить їх,
а лихих і рід погине.

Праведні осягнуть землю,
і во віки будуть жити.

В устах праведних премудрість,
їх слова — святая правда.

Закон Божий в серці добрім:
стоїть твердо испорочний.

*

Зорить праведного грішний,
щоб зігнати його з світу.

Господь залючу руку винитъ,
і на суді оборонитьъ.

Уповай на Божу силу
і путя його держися.

Він оддасть тобі всю землю,
і побачиш гибель грішних.

Бачив я, як превозносивсь
грішний, мов кедри Іванські;

аж ішов я мимо його
не зісталося і сліду.

*

Будь незлобен і правдивий,
то заставиш рід на світі:

беззаконники ж почезнуть,
рід і плід їх потребиться.

В Господа спасення правим,
у лиху годину поміч.

Він заступить, оборонить,
слобонить од нечестивих,

і спасе од злой сили,
бо на його уповасм.

П С А Л Ь М А XXXVIII.

Господи, да не яростю твою
обличини мене.

Не картай мене, мій Боже,
словом у досаді,
не паказуй мою неміч
гнівом без ощади.

Бо твої страшенні стріли
мене пробивають,
твої руки мою силу
к землі пригнітають.

Обомліло мое тіло
од гніва святого,
занивають мої кости
од гріха тяжкого.

Беззакония мої вине
голови мосї;
важким гнітом налягають,
з ніг мене валяють.

Возсмерділи мої рани,
загнившись гріхами,
що безумно я розтікся
всіма сторонами.

І зігнувся, похилився,
тяжко зажурився;
день до вечора журюся,
привиддям здаєся.

Бо кругом окрита струном
моя поясниця,
і нема в мене на тілі
здорового місця.

Заненав я, ізнемігся,
з болю омліваю;
не стогну вже, не зітхаю,
од серця рикаю.

Господи, ти бачиш, знаєш
всі мої жадання,
бо не втатиця од тебе
моє воздихання.

Замірає мое серце,
зникла моя сила,
очі згасли, і всю душу
темрява окрила.

Мене друзі й побратими
в горі занедбали,
моїх болестів злякались,
оддалеки стали.

Ворогиж мої на мене
розкидають сіти,
і щодень собі міркують,
як мене вловити.

Яж, мов дерево бездушне,
мов глухий, не чую;
нема речі, нема гласу,
мов піний німую.

І лежу я, наче мертвe
тіло без дихання,
наче сиравді нема в мене
в устах оправдания.

Бо на тебе уповаю:
глянь на трудне ложе,
глянь на злощих, і за мене
обізвися, Боже.

„Да не радується ворог,”
мислю собі в серці,
„що нога моя зомліє
і в гріху спіткнеться!”

По всяк час я собі суду
сподіватись буду:
знаю гріх мій перед Богом,
вітерплю покуту.

Ворогиж мої на світі
живуть-процвітають,
ненавидники безумні
ростуть-прибувають.

Воздають лукаві злая
за моя благая,
бо нелюба нечестивим
жизнь моя святая.

Ой не дай же мені, Спасе,
в грішні руки внасти,
не загайся на підмогу,
вирятуй з наласти!

•

ІСАЛЬМА XXXIX.

Рѣхъ: сохранию пути мои, еже
по согрѣшати ми памкотъ
моимъ.

Я сказав собі: „Не буду
моїм словом согрішати;
тим я путь свій забезпечу
серед грішників завзятих.“

Онімів я і смирився,
і про добре не озвався,
та не вдержал моого серця,
загорівся, розпалався.

Загорілось мое серце,
слово поломям взялося,
і з мовчання, сумування
мов той бистрень подилося:

„Скажи, Господи, чи довго
ще на світі мені жити?
дай мені мое безсилля
і мизерність зрозуміти.

Ти мій вік одміряв пяддю:
діленице моя вбога!
Найщасливіші в світі люде ---
суста мизерна в Бога.

Мов сновидні, мятемося,
за достатками вганяєм,
уганяєм, тай не знаєм,
для кого добро збираєм.

Про що ж битись мені, Боже?
на тебе я сподіався.
Дай, щоб я з гріхів очистивсь
і на глум лихим не здався.

Онімів я, став безгласен.
Чи до вікунж бо не встану?
Облегчи мене, помилуй:
од гніва твого я тану.

Од гніва твого зникаю,
мов шерстиня та од молі,
мов та квітка між травою
од багаття в чистім полі.

Ой почуй мою молитву,
до стогнання нахилися,
не дивись на слізози мовчкі:
я ж бо з предків чужениця!

Не дивись на мене гнівно,
най душою одпочину;
дай пожити в тихім щасті,
поки ляжу в домовину.“

П С А Л Ь М А ХЛ.

Терпя потерпѣхъ Господа,
и внятъ ми.

Я терпів, я сподіався,
і Господь на мене зглянувсь:

він почув мою молитву;
ждав я Бога, і діждався.

Із страшної ями витяг,
із болота, з баговиння;

употужнив мої ноги
і на камені поставив;

і вложив в уста піснь нову:
Божу славу дав співати.

Узрять мної, і вбоються,
і вповатимуть на Його.

Блажен муж, йому же слава
його Бога найлюбіща;

в сусіті він не встряває,
і неправду ненавидить.

*

Много, Боже, створив ти
дивних див по всьому світу:

не осягне наше слово,
страхом думка замірас.

Наших жертв ти не хочеш,
бо твої ми вічні;

живемо в твоїй господі, —
за гріх окупу не візьмеш.

Написав єси про мене
у главизні книжній псно:

твоя воля — моя доля,
твій закон — у мене в серці.

Тим ясив я твою правду
серед людної громади,

мов на струнах вигравав я,
що вложив ти мені в душу.

Не сховав я в моїм серці
твою правду непорочну,

і ясую перед миру
твою вірність непохибну.

Не закрий же й ти од мене
твого серця преблагого,

і нехай мене вкривають
твоя правда, твоя милості.

Обгорнули мене злідні,
без числа — мої неправди,

і закрив я грішні очі:
не злічити, ні збагнути.

Я намножив беззаконня
паче влас глави моєї,

нагромадив їх без ліку,
що аж серце занімло.

Ой рятуй мене, мій Спасе,
поспіши мені на поміч!

Да посрамляться ледачі,
що ногибель мені мислять!

Да побє інелюдський сором,
хто бажає мені злая!

Да окріє він зашкілих,
що їдять мене словами!

Да возрадуються серцем,
хто тебе шукає, Боже,

і прославлять твою ласку,
хто спасення твое любить!

Я мизерний бідолаха,
та Господь про мене дбає.

Мій заступниче, мій Спасе,
не загайся на підмоту!

ИСАЕЛЬМА ХІІІ.

Блаженъ разумѣвавъ на ища
и убога.

Блажен той чоловік, що дбає про убогих:
в день лютий, в день журби Господь його ізбавить,
заступить він його і жизнь йому дарує,
благословить його всім добрим поки віку.

Поможе йому Бог на ложі у недузі:
ти, Господи, постіль недужньому постелеш.

Казав я: „Господі! помилуй мою душу,
помилуй, ізціли: згрішив я проти тебе.“

Про мене вороги кругом говорять злая:
„Голи вже він умре і ймя його загине!“

Хто прийде до мене, силітає марні речі,
гайть у серці зло, а вийшовши говоритъ.

Всі ненавидники про мене потай шепчуть,
видумують гуртом, як зло мені зробити:

„Прийшов його кінець! топтати рясту годі!
Лежить він, помертвів, не встане, не воскресне.“

І той, хто хліб мій їв, кому я довірявся,
приятель щирий мій підняв пяту на мене.

Тиж, Господи, мене помилуй і возстави,
верни мою снагу, щоб я воздав запеклим.

З того я впевлюся, що ти мёне не кинув,
як не даси моїм лихим празникувати.

Прийми печаль мою, незлобіс в напастях,
і утверди мене на вік перед тобою.

*

Благословен Господь од віка і до віка,
Господь Ізраїлев во віки буди, буди!

П С Л Л І М А ХLІІ.

Им же образомъ жельаетъ елень
на источники водные: сице
желаетъ душа моя къ тебѣ Боже.

Як той олень водопійла
у степу шукає,
так душа моя до тебе,
Боже мій, жадає.

Возжадала вона к Богу
кріпкому, живому:
ой коли прийду-явилюся
видові святому!

День і ніч сумую, плачу,
слізьми хліб май взявся,
бо щодня мені говорять:
„Деж твій Бог діався?“

*

Сногадаю — серце тане —
про твою господу,
як я в свято ишише, гучне
йшов серед народу.

Чого тужини та сумуси,
душе моя вбога?
не засмучуй мене тяжко,
уповай на Бога.

Я сумую, як про його
в тій землі згадаю,
де Йорданъ між гір сіє
мов посеред раю.

*

Безна безну призовас:
стогнуть водоїади.
Твої води через мене
ринуть без ощади.

Та Господь у день печали
мені милость явить;
Бога жизни моя пісня
й серед ночі славить.

*

Защо, Боже, ти на мене
насилаєш тугу?
защо ворогу сумного
подавш в наругу?

Мої кости лихі люди,
мов мечем рубають,
як щодня: „Де ж Бог твій дівся?“
у мене питаютъ.

Чого тужкиш та сумуєш,
душе моя вбога?
Ще я буду веселитись:
уповай на Бога.

П С А Л Ь М А ХІІІ.

Суди ми Боже, и разсуди про мою

Суди мене, Боже, у мосму ділі,
розсуди, що винен я лукавим людям.

Визволъ мене, Спасе, зпід їх беззакония,
не подай безбожним людям на поталу.

Ти Господь мосї кріости і сили:
защо забуваси про мою турботу?

защо я сумую, голову склонивши,
а лукавий ворог знущається з мене?

Нашли твою правду - світло серед ночі,
осіяй дорогу на святую гору,

на гору святую, до Божого дому,
де живе-вітає слава твоя чиста.

І прийду я, Боже, у твою святиню.
прилину до Бога моїх молодоців,

⁶ Кутін. Твори IV

і заграю в гуслі, в струни золоті,
возхвалю, прославлю тебе, мого Спаса.

Чого ж ти сумуєш, душе моя? Убога?
Не вдавайся в тугу, уповай на Бога.

Ще нераз я буду його прославляти,
що мене заступить і спасе в напасті.

П С А Д І І М А X L I V .

Боже, упима нашими уелышахомъ.

Боже, нашими уинима
чули ми про дивне діло,

і батьки наші казали,
що зробив ти в давні давна:

як рува твоя потужна
нечестивих розігнала,

як ти вигубив невірних,
а Ізраїля впотужнив.

Не мечем бо своїм землю,
наші предки осягнули,

і не сила чоловіча
їх спасала серед бою,

а твоя правиця, Боже,
світ лиця твого благого.

*

Ти мій цар і Бог єдиний,
нішли Якову спасення!

Поженем тобою сильних,
твоїм ім'ям супостатів.

Не на лук мій уповаю,
і мечем я не спасуся:

ти спасав нас од неситих,
посрамляв, хто нас не любить.

Щодень хвалимось тобою,
будем славити во віки.

*

А тепер ти нас покинув,
подав на сміх нашу силу;

розігнав нас лютий ворог,
і плюндрує нашу землю.

Як овечок, ти нас, Боже,
на заріз роздав неситим;

без ціни продав народ свій,
уступив, не торгувавшиесь,

на посмішище сусідам,
на наругу всім народам;

зробив притчу з нас в язиціх,
покивання глави в людях.

Щодень стид мій предо мною,
на обличчі в мене сором --

од докору, глузування.
од ворожого догану.

*

Отже й досі не зламали
ми твого завіту, Боже,
не звернуло наше серце,
не зійшло з твоєї стежки,
дармо, що в землі драконській
ти покрив нас сінню смерти.

Колиб ми забули Бога
та до ідола молились,

хібаж він не нокарав би?
бо він знає наше серце.

Ні, за тебе, милив Боге,
нас, мов тих овечок, ріжуть.

*

Щож ти спиш? прокинься, Боже,
не 'дцурайся нас навіки!

Щож ти вид свій одвертаєш,
наше лихо забуваєш?

Вже до праху ми смирились,
до землі, мов грязь, прилипли.

Поможи нам, наша поміч,
ради милости твоєї!

П С А Л Ь М А X L V.

Отригну сердце мое слово благо.

Лийся з серця в царські уші,
 благе слово, лийся!
нехай станеться язик мій
 тростю скорописця.

*

Ти найкращий з всього миру,
 в уста твої листясья
благодать, бо заслужив ти
 Божу ласку серцем.

О могущий! припояши
 меч до боку пішно,
одягнися красотою,
 шаною велично.

І в потузі твоїй будеш
 тихо царювати,
і правицею по світу
 широко сягати.

Твої гострі стріли будуть
 в саме серце бити,
з ненавидників царевих
 чорну кров цідити.

Твій престол во віки вічні
 звисока сіє,
і тебе править сама правда,
 истина святая.

Любиш правду, ненавидиш
 беззаконні вчинки;
тим тебе твій Бог поставив
 над усі владики.

Дишуть смирною, алоєм
твої пишні шати,
кість слонова іскрашає
твій чертог багатий.

Між гостями в тебе царівни,
а цариця стала
коло тебе і Офирським
золотом сіяла.

*

Слухай, дочки, ти цареві
дружиною будеш,
рідину землю і господу
батькову забудеш.

І цареві буде люба
твоя врода дивна.
Він твій цар, схиляється низько
перед ним, царівно.

Ось дарами тебе дочки
Тирськії вітають,
і народні дуки виду
твого визирають.

*

І гряде царська дружина
до царя велично,
в рясних шатах-златоглавах,
у блаватах пишних.

За царицею другині
до царя в гостину,
серед радошів весільних,
як голубки линуть.

*

Я співаю: „Замісьць предків
будуть царювати
ваші діти і унуки,
щасливі, багаті.

І велика ваша слава
всюди славна буде;
шануватимуть вас вічно,
поки світу, люде.“

П С А Й І М А XLVI.

Богъ намъ прибѣжище и сила.

Бог нам прибіжище і сила,
помошник у тяжкій скорботі.

Не біймось, хоч би світ затрісся
і гори провалились в море.

Нехай ревутъ і ринуть води,
нехай тремтять, рикають гори:

ревутъ і ринуть — город Божий,
святу оселю звеселяють.

Серед його Господь царює,
дає порядок з ранку в ранок.

*

Подвиглися народи й царства;
рече — і вся земля смирилась.

Господь сил з нами, він — заступник,
Господь Ізраїлів спасе нас.

Прийдіть, вбачайте діло Боже,
його дива по всій вселеній.

Ущухла брань до краю світу,
луки й щити в огні згоріли.

..Вгамуйтесь: я вам Бог єдиний,
я вознесусь во всіх язиціх."

Господь сил з нами, він заступник,
Господь Ізраїлів спасе нас.

-

І С А Л Ъ М А XLVII.

Всі народи, воєлещіте руками,

Всі народи, воєлещіте
з радоців руками,
і веселими озвітесь
до Бога піснями.

Яко страшен, яко славен
небесний владика,
що царює на всім світі
во вік і в вік віка.

Покорив під наші ноги
він народи многі,
возлюбив красу народів
Якова благого.

Ванде Бог в возникновенні
і во гласі трубім.
Воспівайте його славу,
всі його розумні.

Він царює на всім світі,
дає суд народам,
і єдині людські князі
з ізраїльським родом.

П С А Л Ь М А ХLVIII.

Велій Господь и хвалень зъло.

Велик Господь, велик і хвален
во граді Божім на Сіоні.
Гора Сіон окраса світу,
на їй з півночи город новий.

Царя великого оселя
дізнала Божої заціти.
Кругом земні царі зібрались,
прийшли на неї босм бити.

Прийшли, побачили, зумисль,
обняв їх страх і сум великий,
дізнали болестів жіночих,
коли наступить час родити.

Порозбивав ти вітром буйним
Фарсийські кораблі оружні.
Во граді воїнств, граді Божім,
тобою ми во вік потужні.

Проставим милость твою, Боже,
серед святого твого храму.
Твое імя до краю світу,
твоя свята рука над нами.

Возвеселісь, Сіонська горо!
воздадуйтесь, Сіонські дщери!
кругом Сіону обійтіте,
перелічіть оружні двері,

огляньте горді його башти,
його високі палати,
щоб вашим дітям і унукам
про Божу ласку розказати.

П С А Л Ь М А Х L I X .

Услышите сія всі языцы

Услиште сія всі язиці,
приникні до мене вселенна, - -

хто високо сів і хто низко,
багатий укупні з убогим.

Уста мої вам возглашують
премудрість велику, святую,

а серця моого поучення
на добрий вас розум наставлять.

Прислухавесь я пільгно до притчі
не буде вона в мене темна,

а загадку вам загадаю,
на струнах ісацтирних заграю.

*

„Чтоб я то мусів боятись,
як прийде лихая година,

що кари тяжкої дізнаю
од Бога за гріх, за переступ?“

Так хвалиться той, хто на силу,
на скарби великих виновав.

Та гріими не викупини брата,
Господь з тебе гроплей не візьме.

Нема таких скарбів на світі,
щоб душу у Бога купити;

не буде того во вік віка,
щоб смерти людина не знала.

Вмірає письменний і неук,
добро своє кидають іншим.

Міркують, що вічне їх панство,
що з роду у рід воно йтиме,

і землі з гаями й пугами
іменням своїм нарекають.

Не надовго шана гордині:
умре він, як віл у різниці.

Немає пуття в їх учниках,
та щастя туманить їм очі.

Мов стадник отару в кошару,
так смерть їх запре в преісподню:

їх добра дістануться правим,
і вид їх забудуть на світі.

Менеж од інекельної сили
ізбавить Господь, мій заступник.

*

Не бійся, як хто багатіс,
чи в славу велику ввіходить:

не візьме на той світ нічого,
не піде за ним його пиність.

Честять його, поки на світі,
і славлять розкішні звичаї,

а піде до предків у землю —
во віки на світ не спогляне.

Хто в ічасті та в ішані на світі
без розуму вік свій марнує,

приложиться той до скотини,
подобиться той безсловесним.

П С А . Г І І М А . Л.

Богъ Вогонъ глагола

Богъ богівъ, Господъ глаголе,
той що словомъ землю визвавъ,
створивъ єдинимъ словомъ
все од сходу до заходу.

Возсіявъ вінъ із Сіону
красоти красотъ Господніхъ;
і гряде нашъ Богъ не мовчкы,
свою силу намъ ясуетъ:

передъ нимъ огонь жеруцій,
навкруги страшения буря.
Кличе вінъ і небо і землю
розсудити свої люде:

„Ой зберітесь, посходьтесь,
всі святі мої, до мене,
що надъ жертвою вчинили
завіт вічний ізо мною.

(І рекли про його правду
небеса, бо суд у його.)

Слухай, мій народе вірний,
що тобі я возглаголю;
зрозумій мене, Ізраїль:
я --- твій Богъ, твій Богъ єдиний.

Не за жертві огняній
тебе буду докоряти:
твої жертві, всесожженні
по всяк час передо мною.

Не прийму тельців од тебе,
ні козлят з отар овечих,
бо мое звір'я в дібровах,
мої череди по горах;
знаю я все дике птаство;
мое поле, мое й море.

Як я взалчу, то до тебе
не прийду прохати юкі;
бо моя уся вселенна,
новна всякого достатку.

Хібаж їм я те мясиво,
або чю крівцю козлячу?
Каяття неси на жерту
та молитву твою іширу.
Тоді клич мене в скорботі
і прославиш мою поміч."

А до грішника рече він:
„Ти гласиш мої устави,
і завіт мій перед людьми
по всяк час в устах у тебе;

сам же ты не любиш правди,
моїм словом ты гордуєш.
Краде злодій — помагаєш,
з перелюбцем накладаєш.

Ти устами знай злорічину,
язиком готовеш зраду
дітям матери твоєї,
раз сестрі, а вдруге брату.

Чи важко думав ты, що й Бог твій
твої думки в серці мас?
Знай же, як він беззаконних
за лукавство їх карає!

Зрозумійте мене, люде,
що зреклисъ моєї правди:
роzerзаю вас у гніві,
і не буде вам ощади.

Хто ж на жертву мені щире
каяття у серці зложить,
того ласка моя вкриє,
благодать моя памоожить.

П С А Л Ь М А ІІ.

Помилуй мя Боже по велицвй
милости твоей.

Помилуй, Боже, мою душу
по милості твоїй великий,

по милосердію твосму
очисти з неї беззакония;

кругом обмий з мене неправду
і од гріха моого очисти.

Ой знаю, знаю мій переступ,
мій гріх — щодня перед тобою!

Тобі единому згрішив я,
перед тобою я злукавив;

ти нраведен в своїм докорі,
не схібив ти, мене судивши.

Хоч в беззаконні я зачався,
в гріхах мене родила мати,

та любиш ти закриту правду,
і потай вказуєш премудрість.

Окропиши мене ісопом —
і од гріха моого очищусь;

обмиєш ласкою твоєю —
і стану я біліщий снігу.

Даси мені почуття радість —
возврадуються хирні кости.

Забудь гріхи мої, очисти
мої неправди, беззаконня.

Созижди серце в мені чисте
і правий дух в моїй утробі.

Не одішхни мене од себе,
не одійми святого духа.

Верни мені спасення радість,
і підійми владичнім духом.

Навчу путям твоїм невірних,
обернувшись до тебе грішні.

О Боже, правдо моя чиста!
ізмий із мене кров людськую,

і дай моїм устам мовчущим
яєти миру твою правду.

Колиб схотів ти, Боже, жертви,
і дав би; ти її не хочеш:

бо жертва Богу — дух смиренний,
сумного серця не зневажиш.

*

О Господи! лішай Сіону
твоє святе благоволення,
постав кругом Єрусалима
навіки нерушимі мури.

Тоді од серця тишу правду
принесемо тобі на жертву,
до всесожжения серед миру
на твій олтар тельці возложим.

ИСАЙЯ III.

Что хвалишися во злобѣ сици.

Чого ти хвалишися, потужний,
своїм великим беззаконням,
ввесь день свою нахабу люту
мов добре діло вихвалисі?

Язык у тебе бритва гостра,
готов на зраду що хвилини.

Ти любиш зло, не благостию,
тобі неправда краща правди.

Твої слова — потонні води:
лестять і тягнуть у безодню.

За се Господь тебе зруйнує,
повалить гордого на землю,
і вижне теbe з оселі,
і вирве корінь твій між людьми.

Вбачавши праведні вбояться
і возсміявшись промовлять:

„Се чоловік, що не на Бога,
а на достаток свій надіявся,

і цо вихвалявся, величався
ліхими вчинками своїми!“

*

І ж, мов та маслина родюча,
що в Божім домі зеленіє,

на Божу ласку во вік віка
надіятись не перестану.

Во віки Бога буду славити,
що створив мене на світі,

і Боже імя вихваляти,
бо він благий до преподобних.

П С А Л Ь М А Л И.

Рече безумець въ сердцѣ
своемъ: нѣсть Богъ.

Рече безумен в своїм серці:
„Немас Бога.“ — Розонсіли
і омерзились в починаннях,
ніхто не творить благостинії.

Приникне Бог на землю з неба:
чи с людина між народом,
що волю Божу розуміс
і правди Божої шукас?

Всі одвернулися од правди,
всі зледаціли, розопсіли,
нема благого іш одного,
ніхто не творить благостинії.

Чи вже сього не зрозуміють
усі, хто робить беззаконня,
хто жре людей, мов хліб насущний,
на поміч Бога не призвавши?

Стрівожаться великим страхом,
де страху не було й немає;
Господь бо кости тих розсипле,
хто ополчиться проти тебе,
і осоромити нечестивих,
бо їм нема рятунку в Бозі.

Хто дасть Ізраїлю спасення?
хто од Сіону нам поможе?
Рятуй, рятуй нас із неволі,
возвеселяй народ свій, Боже!

П С А Л Ь М А LIV.

Боже, во имя твоє спаси мя.

Боже! ім'ям твоїм дивним
заступи мене в напасті,

і потугою твоєю
ро з суди мене на суді;

вислушай молитву щиру
і почуй мої глаголи.

Іднялись чужі на мене,
на мою чигають душу;

ополчилися жорстокі:
нема Бога перед ними.

Ти один — моя захиста,
ти один мене заступиш,

і обернеш на їх зло їх,
потребить їх Божа правда.

Принесу я тобі жертву
і прославлю твою благость,

яко ти мене іабавив
од усякої печали,

і побачив я очима
ворогів моїх погибелъ.

П С А Л Ь М А . LV.

Внуши, Боже, молитву мою.

Внуши, Боже, мою щиру,
мою ревную молитву,

прихились до мого слова,
до плачу мого в скорботі:

що про мене лютий ворог
розпускає слух лукавий,

і стужає мене грішник,
наклепавши зло велике.

Зомліває в мене серце,
смертний страх напав на душу,

і тремтить недужис тіло,
очі темрява окрила.

Хто ж бо, хтоб мені дав крила,
крила яко голубині!

Полетів би я спочити
хоч годину, хоч хвилину.

Ой далеко полетів би,
у пустиніб водворився!

Чаю Бога, що спасає
од трівоги і од бурі.

*

Вирви, Господи, язик їх,
розвітни його на часті,

бо в столиці я вбачаю
самі чвари та насильство.

День і ніч по мурам ходять,
між народом лихо коять.

*

Най би ганив мене ворог --
перетерпів би я лайку;

докоряв мій ненавидник ---
і про те мені байдуже.

Тиж моя душа другая,
друге серце, друге щирий!

Любо я з тобою радивсь,
і ходив до церкви вкупі.

*

Проглини їх, смерте нагла,
най проваляться у пекло!

що лукавство корениться
в їх оселях і утробах.

Яж до Господа взиваю,
і Господь мені поможе.

Вечір, рано і в полуздні
я стогну — і він почує.

І спасе він своїм миром
мою душу од напасти,

од лихої ворожнети,
що кругом мене обстала.

Він почус і смиритъ їх,
яко цар із передвіку.

В них нема присяги й віри,
не бояться вони Бога,

союжан своїх зраджають,
свої вмовини ламають.

Їх уста мягкі, як масло,
а на серці — воювання.

Їх слова слей текучий,
а в душі — мечі кріаві.

*

„Положи печаль на Бога:
підкріпить він твою неміч,

і не дастъ серед напасти
захитатися святому.“

Тиж їх, Боже, в рів глибокий
новкидаєш на погибель;

не звінують лихі віку,
а мене впокій обгорне.

П С А Л М А LVI.

Помилуй мя Боже, яко попра
мя чоловікъ.

Зглянься, Господи, на мене,
бо жере мене нікчемник,

що дня ворог мене тисне,
налягаючи на мене.

Проглинути мене хочуть
ненавидники лихії,

устають на мене безліч, —
заступи мене, Всевишній!

Як злякаюсь ворожнети,
на тебе я уповаю;

уповаю-вихваляю
непорочними устами,

і не маю в серці страху:
що людина мені зробить?

*

Що день речі мої ловлять;
всі їх думки проти мене;

сходяться на тайні ради,
назирають мої пяти.

Як вони душі моєї
і погибели шукають,

так і ти їх, милий Боже,
захопи, нехай погинуть.

Ти злічив мое блукання,
як обходив я запеклих:

обітриж мої гіркій,
положи кінець скорботі.

Як одступлять супостати
в день плачу моого до тебе,

я пізнаю з їх жахання,
що ти, Боже мій, зо мною.

Похвалюся Божим словом,
словом праведним Господи мі.

Я на Господа вповаю, —
що ж людина мені зробить?

Молитви твої зо мною:
возвхвалю тебе я, Спасе.

Ти од смерти мене збавив.
мої ноги употужнив,

щоб во світі між живими
я ходив перед тобою.

П С А Л Ь М А L V I I .

Помилуй мя Боже, помилуй мя.

Помилуй мя, помилуй, Боже,
бо на тебе душа вповає:

під крильми в тебе я сковаюсь,
поки мине лиха година.

До Бога Вишнього я кличу,
до Бога, що стойть за мене.

Пішає з небес мені підмогу,
кого мій ненавидник ганив,

пішає мені небесну милості
і истину свою святую.

Цуща моя поміж левами,
поміж людьми, що пеклом дишуть;

їх зуби ратища та стріли.
їх язики мечі бліскучі.

Прослався, Боже, вище неба,
окрий своїм сіянням землю!

На мене сіла розставляли,
вікахиули душу мою вбогу,

коцади яму підо мною, -
самі понадали в ту яму.

*

Готове серце мое, Боже,
готове на хвалу Господню.

Устань же, славо моя, рано,
іграй на гуслях і псалтири.

Прославлю, Боже, тебе всюди.
співатиму серед народів.

Під саме небо твоя милості,
під самі хмари твоя правда.

Прослався, Боже, вище неба,
окрий твоїм сіянням землю.

П С А Л Ь М А . LVIII.

Аще во истину убо правду
глаголете.

Чи справді ви, громадські люди,
добра бажаєте народу?

чи щирим серцем на судищах
міркуєте про Божу правду?

Ні, ваше діло --- беззаконня,
неправда --- ваших рук робота.

Родились ви на світ зрадливі,
з утроби вийшли криводушні.

Гадюча в серці в вас отрута,
отрута гаспеда лихого,

що затуляє собі уши,
не чус знахарського слова.

*

О Боже! потрощи їм зуби,
кріваві щелепи левині;

розлій їх по землі водою;
пости стрілами -- нехай стануть

як перстертій колосся,
nehай сплюнуть, як недоріг,

nehай у них розносить вітер
огонь зпід казанів холодних!

Зрадіє правий одомщенням,
помис ноги в крові грішних.

і скаже мир: „Є в світі правда,
є на землі суддя правдивий!”

П С А Л М А LIX.

Поми мя отъ врагъ моихъ, Боже

Визволь, Боже, мою душу
із ворожої напасти,
не дай, Спасе, у неволю.
у полонъ мені упасти.

Заступи од беззаконнихъ,
що кругом мене буяють
і кривавими руками
мене ловлять, досягають.

Отсеж, Боже, лихі люде
на мою чигають душу;
не за гріх мій, не за кривду
я біду терпіти муши.

Не за кривду мене військомъ
обгорнули, оступили.
Встань на поміч, подивися
на ворожі горді сили.

Встань, могущий Боже сили,
Бог Ізраїльський великий;
покажись, і розбіжаться
нечестиві язини.

І нехай, смеркомъ вернувшись,
як голодні пси завиютъ,
і кругом обійдуть город, —
мені зла не заподіютъ.

Язиками вони клеплють,
ув устах їх меч кривавий;
потай миру, потай Бога
ізмовляються лукаві.

Тиж, мій Господи, з їх ради
насмієшся в своїм раю,
насмієшся з нечестивих,
бо на тебе уповаю.

Милосердний мене всюди
мов полою закриває,
і дає мені дивитись,
як він грішників карає.

Не вбивай їх, нехай буде
жива спомінка в народі,
як розсипав ти невірних,
заступив нас у пригоді.

У гріях устен лукавих
нехай вловляться зрадливі,
і в ламанні свого слова
попадуться нечестиві.

Тоді вигуби їх, Боже,
розточи, розвій, як сміття;
нехай знають, що Ізраїль
твій народ, твос насліддя.

І нехай, смерком вернувшись,
як голодні пси завиютъ,
і кругом обійдуть город,
мені зла не заподіють.

Нехай ходять-сновидають,
сподіваючись поживи,
і голодні засипають,
ледви теплі, ледви живі.

А я буду воспівати
з ранку в ранок твою силу,
що мене ти серед злюших
у пригоді не покинув.

Моя сило! я про тебе
буду славити, співати,
на велику твою милості,
поки тху мого, вновати.

И САЛЬМА LX.

Боже отринула ны вен.

Ти нас отринув, мікий Боже,
розсипав нашу силу в позі,
розсипав нас гнівом великим;
верши нам, Боже, щасну долю!

Степув ти землю розступилася,
розвязились безодні ями.
Закрий їх, Боже, нозатулой:
хитається земля під нами.

Скарав ти, Боже, свої люде,
гіркою напоїв їх серце;
ой підіймик над нами працір,
нехай хоч праведний спасеться!

Нехай спасеться серед бою,
серед луків тугих, мідяних,
кого ти, Боже, одрізняєш
од нечестивців окаяніх.

„Поміцуся я над ворогами,”
рече Господь в своїй святині:
„я розділю Сихем на часті,
зроблю паї в Сокот-долині.

Увесь Галад і Манасия
моє добро во віки віка,
Єфрем глави моєї кріпості,
Іуда — в мене цар-владика,

Моав — моя вмивальна чаша,
Єдому дам себе роззути,
і горду шию Филистимську
зумію під себе нагнути.“

Хто проведе мене в ту твержу?
хто проведе нас до Єдома?
Ти, Господи, що нас отринув,
твоя рука недовілома.

Піцці нам поміч у тісноті:
людська нам сила не поможе;
тобою ворога звоюєм,
тобою ми потужні, Боже.

П С А Л Ь М А L X I .

Услышь Боже моленія моя

Вислухай, Боже, ревну молитву,
вислухай плач мій перед тобою.

Здалека юличу серцем унилим,
із глибокости — сумом великим.

Виведи, Боже, дух мій на гору;
сам він не зійде: сили не має.

Ти — мій притулок, певна залиця,
од супостата мене заступиши.

Дай мені жити в тебе в господі,
дай заховатись в тебе під крильми.

Чуєш ти, Боже, ревні молитви,
ти посилаєш долю смиренним.

Дай вік цареві в роди і роди,
в роди і роди, поки світ сонця.

Нехай царює вічно у Бога,
милост і правда — йому охрана.

Тим твоє ім'я буду співати,
день у день жертви чисті сповнити.

П С А Л Ь М А LXII.

Не Богу ли повинется душа моя.

В одному Бозі мос серце
себе впокоїть, одиночине;
одна в мене захита певна,
спасення в Господі єдине.

Доколі будете на мене
ледачі думки в серці мати,
мов тин гнилий мене хитати,
і під ногами рів копати?

Задумали лукаве діло —
мене на землю повалити;
устами хвалять, прославляють,
а серцем гірко прохлинають.

Душа моя! в одному Бозі
себе впокоїш, одиночинеш;
вповай на його, він заступить,
серед напасти не загинеш.

В його мос спасення, слава,
на Бога певне уповання.
О люде! Бог — захита ваша,
він чус серця воздихання...

Шкода!... Которі прості — марність,
которі значні — лика до слова;
усі на Божій вагівниці
легкі, ніжчесні, як полові.

Ой не вповайті на неправду,
добра чужого не жадайте;
коли кому тече багатство,
сердечко своїх не прилагайте.

Рече Господь — у його сила,
у його нам одрада в тузі,
у його милості, правосуддя,
усім віддасть він по заслугі.

П С А Л Ь М А LXIII.

Боже, Боже мой, къ тебѣ
утрѣю.

Боже, Боже мій, до тебе
озиваюсь рано в ранці,
возжадав тебе душою,
но тобі томлюся тілом —
у землі непроходимій,
у безвідді, у безхлібі,

щоб тебе в твоїй святині,
так як перш було, вбачати,
твою силу й твою славу
чистим серцем вихвалити.

Так як перше було славлю:
„Твоя милості краща жизни,”
так хвалити твою ласку,
твою благость дай і нині.

Наче туком та слесм,
вдовольниш ти моє серце,
як моя хвалебня пісня
у чертог твій вознесеться.

Я про тебе, милив Боже,
на постелі споминаю,
у всій добі серед ночі
тихим серцем розмишляю.

Бо ти був моя захита,
я сковавсь під крильми в тебе;
ти принадив мою душу,
пригорнув мене до себе.

Хто шука мене згубити,
підуть в землю преісподню;
потребить їх меч крівавий,
пожере їх звір дубравний.

Цар же Богом звеселиться;
хто клянеться їм, арадіє,
а уста лихих заціпить,
і язик їх заніміє.

П С А Л Ь М А . LXIV.

Услыши Боже гласъ мой.

Почуй мене в печалі, Боже,
спаси од страху мою душу,
сковай од змовин беззаконних,
од задумів людей лукавих.

Як меч, язик воин згострили,
словами ранять, як стрілами,
стріляють тайно непорочних,
стріляють з захисту правдивих.

Наважились на злі учинки:
„хто наші сіла розпізнає?“

видумують мені погибель...
глибоке серце в чоловіка!

Та Бог скарас нечестивих,
сипне нежданними стрілами.

Самі вони себе звоюють,
зрадливим словом підкопають.

Нобачать люде їх лукавство,
і веі розсиплються розтоком:

злякаються страшного дива,
і Боже діло в тім пізнають.

А праведник возвеселиться,
на Господа вновати буде,

всі іправі серцем Боже імя
устами чистими возхваляти.

П С А Л Ь М А . LXV.

Тебѣ подобасть ивень Боже
въ Сіонѣ.

Тобі, мій Боже, подобає
хвалебня ісця на Сіоні:
вознесемо тобі молитву
громадою в Ерусалимі.

Почуй молитву нашу, Боже!
Тебе все твориво благас:
очисти наше беззакония;
душа на силах знемогас.

Блажен, кого ти вибрал, Боже,
і приголубив коло себе:
наситяться в дому твоєму,
во храмі Господа благого.

Ой дивно правою твоєю
ти до молящих промовляєш.
Спасителю наш, уповання
на суші і в морях далених!

Ти силою піднімерезався,
і гори кріпостю поставив,
морську безодню усмиряєш,
кріваві веобиці гамусин.

Дива твої лікають серце
од краю світу тай до краю;
і ранок твій і вечір красний
все твориво возвеселяють.

На землю глянеш, і напоїш,
і збагатиш її дарами;
рука твоя водою повна,
всім тварям посилаєш їжу.

Мягчими суху ріллю на полі,
дощами кропиши-напувасяш,
рівняєш ратаєві ниву,
і проростом благословляєш.

Вінцем благим вінчаш жіто;
де стуниш, туком наповняєш;
збагачуєш пустині красні,
узгіря радістю вкриваєш.

Отари на пугах пасуться,
пшениця на полях буяс;
про Божу славу, Божу ласку
щасливе твориво співає.

П С А Л Ь М А LXVI.

Восхли́кните Го́сподеви вся земля.

Возкли́кни до Бога, земле,
заспівай до його, світе,
і прославте його твори,
возхваліть дива велики.

Речіть Богові: Як страшен
ти в ділах твоїх премудрих!
Перед силою твоєю
вороги твої схилились.

Поклонись Йому, вселенна,
і співай імя високе.
Подивітесь, народи,
на страшні діла Господні.

Обернув він море в сушу
перед нашими батьками;
перейшли вони веселі
річку биструю ногами.

І во віки він царює,
всі народи озирає.
Не бунтуйте проти Його:
тяжко-важко покарас.

Славте, Господа, язиці,
славте голосом високим:
він нам дав на світі жити,
його правдою ходити.

*

Ти нас випробував, Боже,
мов срібло нас переплавив.
у тугі гужі запріг нас,
під важке ярмо поставив.

Гнали нас безбожні люде,
через огнище і воду,
та ти визволив на волю,
вивів нас на прохолоду.

Принесу я в твоїм домі
тучні жертви з молитвами,
що я в серці обіцяється,
як боровся з ворогами.

Вознесу я жертви тучні
із кадильними димами,
вознесу овци з козлами,
з крутогорими волами.

*

Ой зберіться, усі тихі,
усі богобоязливі,
розважку вам, як Создатель
мою душу ущаєливив.

Обізвався я до Бога,
словом щирим його славив.

Не почув би він молитви,
колиб серцем я лукавив.

А він зглянувся на мене,
на тяжку мою трівогу.

Буди хвален, щедрій Боже,
за святу твою підмогу!

П С А Л Ь М А - LXVII.

Боже ущедри на и благослови на.

Боже, змилуйся над наами,
дай нам щасну долю,
освіти своїм обличчям
нашу тьму-неволю.

Освіти нас, щоб ми знали
твою стежку праву,
щоб хвалили всі народи
чисту твою славу;

щоб зраділи всі язиці
правдою святою,
що ти суд свій на всім світі
судин правотою;

щоб хвалили тебе, Боже,
всі земні народи,
бо щедротою твосю
сад і нива родить.

Господь з неба усім добром
нас благословляє;
вся земля його бойться
од краю до краю.

П С А Л Ь М А - LXVIII.

Да воскреснетъ Богъ, и расто-
чатся врази его.

Да воскресне Бог, і зникнуть
перед ним його лукаві,
роздіжаться, хто не любить
його правди, його слави!

Яко дим, нехай почазнуть;
яко віск од жару тане,
так од Божого обличчя
нехай грішників не стане!

А всі праведники Божі
да возрадуються серцем,
і молитвою до Бога
чистий дух їх вознесеться!

Ой співайте, вигравайте,
Божу силу вихвалийте,
веселітесь, і в пустині
Богу правий путь рівняйте!

Він — благий сирітський батько
удовиць судця правдивий,
Бог великий, несказаний
у вселенній, своїм храмі.

Одиночим дас сем'ю,
із закону визволяє,
із неволі на родючу,
любу землю виселяє.

*

Як ішов ти, Боже, з нами,
камяністими степами,
трепетало кругом поле.
тало небо, нахилялось,
і гора Синай тремтіла,
твого погляду лякалася.

Як томились твої люди,
знемогалися на силі, —
ти дощем животворящим
окропляв їх у пустині.

І не вимерло, не зникло
твое праведне насліддя:
харчував ти його в голод,
напував його в безвіддя.

Дав сси до бою гасло
і грізна потуга встала;
утікали царі з військом,
жінка здобич паювала.

Ви спіте собі безнечно
по домівках у долині,
а в голубки крила срібні,
міждорамя золоті.

Як розсипав Всемогущий
по землі царів у зброй,
засияло попід небом
свіжим снігом на Салмоні.

Горо Божа, горо тучна,
горо пишная Васанська!
між узгірями буяєш,
безліч скоту собі маєш.

Не завидуйте їй, гори
і узгіря, сиром қриті,
що на їй Господь веселився
і во віки буде жити.

Колесниця Божа дивна
тъмами воїнства гобзус;
серед них Господь в Сіоні,
во святих своїх царює.

Ізійшов єси на гору,
привів бранців із дарами,
і противних твоїй волі —
працювати в твоїм храмі.

День у день хвалімо Бога:
він спасає од напasti,
він заступник нам єдиний,
брона смерти в його власти.

Нагинає тугі шиї
ворогів своїх завзятих,
сокрушає беззаконним
буйні глави вихрюваті,

і рече: „Добуду злющих
і на бесідах Васанських,
не сковаються од мене
і в безоднях окепанських.

Будеш ты в крові ворожій
свої ноги полоскати;
попунду твоїм собакам
на землі її лизати.“

*

І вбачали ми очима,
як ти, Боже, іннов між нами.
Ноперед псальми співали,
а позад музики грали.

Серед дів іннов тимпанини.,
свята пісня розлягалась:
„Возхваліте, люде, Бога,
во Ізраїлі святого.“

Венямин там, що взяв гору,
брат найменший між братами,
князі Юди, Завулонські
з Нефталімськими князями.

Дав нам, Господи, потугу,
укріпіши її за нами,
і чужі царі гостинці
принесуть у нашім храмі.

Угамуй рогатих турів,
гордих дук у срібній зброй.
роздочи лихих розточом,
най не шоть крові людської.

Прийдуть, Господи, до тебе
можні люди із Єгипту,
і простягнуть Єфіопи
свої руки на молитву.

Ой співайте Господеві
похвалу, земні владики!
Возгримів він гласом сиїн,
не подвигнеться во віки.

Славте Бога: він правицю
на землі явив могучу,
і над хмарами густими
красоту свою бліскучу.

Дивен Бог в своїй святині,
Бог Ізраїльський великий:
він дас народу силу, --
слава Вишньому во віки!

Дивен Бог в своїй святині,
в своєм храмі у вселений:
долю щасну, славу чисту
він дас благословений!

І С А Л І М А . LXIX.

Спаси мя Боже, яко впідопна
води до души моєї.

Спаси мя, Боже, бо вже води
мою сумну займають душу:
загруз в глибокому болоті,
не маю дна, тонути мушу.

Знемігся, кликавши на поміч,
гортань замовкла, пересохла;
втомились очі визирати,
чи ще на Господа вповати.

Нема волосся стільки в мене,
як ненавидників запеклих.
Що праведно собі приdbaю,
те їм, мов крадене, вертаю.

Ти знаєш, Боже, чим я винен,
мої гріхи перед тобою;
не осором же мною правих,
що йшли дорогою прямою.

Бо за тебе терплю зневагу,
і сором вид мій окривас;
чужим здаюся між братами,
моєї матері синами.

Прихильність до твого дому
мою сумну пожерла душу,
і хто твос імя злословить,
терпіти тихим серцем мушу.

Не їм, не ю і зтиха плачу —
з поетів і сліз вони кепкують;
лиху одежину надіну —
мов з божевільного глузують.

Про мене мова в їх у раді,
про мене жарти на підпитку;
яж мовчки до тебе молюся,
твоєю милостю спасуся.

Рятуй мене од глибокости,
не дай на віки потонути:
не попусти безбожним злюкам
мене пожерти, проглинути.

Оглянися на мою скорботу
по милості твоїй великий,
не одверни од мене виду,
не дай загинути на віки.

Зроби спасеною дорогу,
що на погибель мені стелють:
ти знаєш, як мене обносять,
який покліп на мене клеплють.

Знемігся я в людській зневазі;
ждав милосердя — не діждався:
ніхто не зглянувся на мене,
ласкавим словом не озвався.

Не хлібом, полином годують;
не пивом, оцтом напивають:
нехай же вплутаються в сіла,
де бенкети собі справляють.

Нехай в очах їм потемніс,
нехай не бачуть, де ступити,
нехай їм всюди буде слизько.
де звикли зрадою ходити.

Пролий на них твій гнів великий
і ярость праведного серця:
нехай оселя їм спустіє,
живе в наметі не озветься.

Кого бо ти скарав по правді,
вони терзають, заїдають,
і серце трудне у скорботі
новими ранами вражаютъ.

Клади їм гріх один на другий,
нехай во вік не оправдяться,
да вичеркнуться з книги жизни
і з правими не веселяться.

Я вбогий і болячий тяжко,
та Божа ласка все возможе:
воздвигни мене, щоб я славив,
щоб величав тебе, мій Боже.

Тобі любіща моя исальма,
ніж віл на жертву круторогий,
ніж тук його серед багаття
і в ратицях двійчастих ноги.

Побачути тихі мою долю -
і в грудях серце в них заграс,
Господь бо чус голос нищих,
закованих не забуває.

Хваліте Бога, небо й земле,
і море, і морська звірино,
бо він Сіон свій оборонить
і забудує край наш дивно.

Закореняться наші внуки
в дарованій нам займаннії,
і житимуть у Божій правді,
кохатимуться в благостині.

І С А І І М А LXX.

Боже въ помоңь мою вонми.

Не загайся, милий Боже,
поспіши мені на поміч,
і нехай тим буде сором,
що погибелъ мені мислять;

нехай тих побє целидескій,
хто бажає мені злая,
і окріє всіх запеклих,
що корять мене докором.

Да воарадуються серцем
хто тебе шукає, Боже,
і да славлять твою ласку,
хто спасення твое любить.

Я — мизерний бідолаха;
поможи мені, мій Боже!
Мій заступниче, мій Спасе,
не загайся на підмогу!

И С А Л Ь М А LXXI.

На тя Господи уповажъ, да
не постыжуся во вѣкъ.

На тя, Господи, вноваю,
і во вік не постиджуся.

Правдою твосю, Боже,
виволи мене з напасти,

прихили до мене ухо,
поможи мені в пригоді.

Будь твердинею мою,
нерушимою стіною,

щоб сковався я за тебе,
яко ти моя защита.

Вирятуй мене, мій Боже,
із руки людей ледачих,

беззаконників запеклих
і грабителів жорстоких,

яко ти мос вповання
і надія моя змалку.

Я держався тебе, Боже,
скоро мати народила.

Покровителю могущий,
ти був славою моєю.

Гордували мною люде,
а ти був моя затула;

я щоденно тебе славив
непорочними устами,

і твое величчя дивне
вихваляв серед народу.

Не покинь мене, мій Боже,
під час старости моєї;

як змарніс моя сила,
не остав мене, мій Спасе.

Бо змовляються на мене
вороги мої лихії,

на мою чигають душу,
радять ради беззаконні,

і говорять: „Нападаймо,
бо Господь його покинув:

поженімось та вловімо,
бо заступника немає.“

Не одходь од мене, Боже,
поспіши мені на поміч,

nehaj сором тих окриє,
хто жене мене, стісняє,

і почеснуть нечестиві,
що готують мені злая.

Яж надії не покину,
я до псальм прибавлю псалими:

возвіщу я твою правду,
по всіх день твої щедроти;

возхвалю я твою силу,
правосуддя твое, Боже.

Ти наставив мене змалку
і тепер дива являєш;

не покинь же мене, Боже,
як мій волос побіліє,

щоб я всім ненародженним
возвістив твою потугу,

твою правду в високостях
і твої велики твори;

нехай знають, що нікого
рівного тобі немає.

Показав ти мені, Боже,
злигодні страшні, великі;

оживиж мене в скорботі,
вирятуй мене з безодні.

За твою святую правду
возхвалю тебе в псалтири.

і на гусялях заіграю
про Ізраїльського Бога.

Звеселиться мое серце,
як про тебе заспіваю,

і душа угору злине,
що ти вирятував, Боже.

Цень у день язик май буде
твою правду возвіщати,

бо побив іменідський сором,
хто добра мені не мислив.

П С А Л Ь М А . LXXII.

Боже, судъ твой цареви даждь.

Боже, дай твай суд цареві,
сину царському закони,

для святого правосуддя,
для людської оборони.

Нехай в його суд по горах,
по узгірях правда сяє;
нехай судить бідоданих,
а грабителя нарас,

щоб тебе, поки на небі
світить сонце, прославляли.
поки місяць тихо плавле,
в рід і роди вихвалили.

Як на землю доць весінній,
на траву роса спадає,
так він думками благими
нехай царство обійтися,

щоб за його царювання
жили праведні в покої, —
поки місяця на небі,
не дізнали долі злой.

І од моря тай до моря,
од ріки до краю світа
некай землю він осягне
і царює многі літа.

Некай хиляться під його
дикі люде беззаконні,
перед ним цілують землю
вороги його безбожні.

І некай йому данину
принесуть царі Фарсійські,
недоступні островянє,
царі Севські й Аравійські.

Всі царі перед поступним
некай голови склоняють,
і народи по всім світі
йому служать-послувають.

Некай він рятує вбогих
і пригнічених спасає,
хто помошника на світі
і заступника не мас.

Некай знайде в його заступ
удова і сиротина,
і в очах у його буде
дорога їх кров безвинна.

І некай живе щасливий,
сріблом-золотом сіяє,
а народ за його Бога
милосердного благає.

Нехай хліб у його родить,
як Ливан сади буяють,
кругом города всі гори
і узгір'я охривають.

Нехай слава його сяє
мов те сонце; всі народи
у йому благословляться
і прославлять в рід і роди.

Славте Господа, всі люде,
за його дива велики:
він єдиний чудотворець;
славте Господа во віки!

П С А Л Ь М А . LXXIII.

Коль благъ Богъ Герая

Що за благий Господь, за щедрий
до чистих, непорочних серцем!

А я трохи не захитався,
трохи не підкованувсь на стежці;
бо позавидував ледачим,
вбачаючи їх долю часни.

Не знають горя поки живі,
безпечно жиром обростають;
нема їх там, де люде роблять,
не дізнають біди людської;
у радощах - як у памисті,
у гордощах - як ув одежі;
їм жир аж очі винирає
і люте серце обгортает.

Кепкують з тих, кого придавлять,
гордують зліднями людськими,

устами в небесах ширяють,
і язиками світ проходять.

За ними необачні люде
біжать, як води каламутні,

і кажуть: „Ні, Господь не знає,
не відає про світ широкий,

бо ось грабителі буяють,
та скарб до скарбу прибавляють.

Процож нам серце очищати,
і руки обмивати в правді,

щодня гірку приймати муку,
що ранку лихо зустрічати?“

Колиб і я таке подумав,
згрішив би тяжко перед Богом.

Тим став я інше міркувати,
та розумом не міг збегнути,

і тільки у твоїй святині
про долю грішних догадався.

Ти на сковзькому їх поставив,
щоб у безодню поспихати.

Не сподівавшись гине лютий,
хвилина --- і пропав потужний.

Як сон прокинувшись забудеш,
так ти їх справді зневажасиш,

а серце в мене ще кипіло,
великий жаль терзав утробу..

Хоч був тогді я мов скотина,
ім'їй язик перед тобою,

та при тобі я зостаюся,
ти вдержуєш мене за руку,

на добрий розум наставляєш
і у високу славу вводиш.

Без тебе хто в мене на небі?
і на землі ика утіха?

Замовкни, серце, зникни, тіло:
єдине щастя мое в Єзові.

Хто отдавивсь од Бога, зникнув,
хто одвернувся, щез на віки.

Як прихиляюся до Бога,
на його серцем уповаю,

я проповідувати буду
про його твори несказанні.

П С А Л Ь М А LXXIV.

Всюю, Господи, отринулъ ~~еси~~
до конца.

Всюю, Господи, на віки
занедбав нас і отринув?
защо на овечок тихих
дишеш поломям та димом?

Сногадай свою громаду,
що стяжав собі отдавна,
про своє насліддя любе,
про Сіон, оселю славну.

Постав ногу на тій давній,
на занедбаній руїні,
що зробили наші люті
із народньої святині.

Вороги твої рикають
там, де люди святкували,
служать ідолам поганим,
де ми Бога прославляли.

Подивися, як сокири
мов у темнім лісі грають,
як у церкві в тебе двері,
дорогу різьбу рубають.

Божий дом, святу оселю
пожарами закурили,
на землі твоє жилище
зруйнували, осквернили,

і сказали в своїм серці:
„Порозшаруємо їх різно,
щоб до віку не зібрались,
з своїм Богом розізнались.“

І нема вже обіходин,
ні обрядного співання,
ні пророка, щоб явив нам
розум Божого писання.

Доки ж, Господи, доколі
ворогам із нас знущатись?
доки ім'я твоє буде
їх устами осквернятись?

Нащо серцю запрещаєш,
і твою грізну правицю
не простягнеш на ледачих,
не розвієш, як кострицю?

У тебе, предвічний царю,
ми шукаєм оборони.
Розділив ти бурне море,
повбивав морські дракони.

Сокрушаєш крокодила
і годусі сем'ї дикі;
серед скель проводиш воду,
і глибокі сушиш ріки.

День і ніч у твоїй волі;
створив ти сонце й зорі;
носилася літо й зиму;
уз ькрай світу ставили гори.

Сногадай же свою силу,
свою дивну потугу;
не подай ледачим людям
свою славу у наругу.

Не подай звірям дубрівним
твою горлицю вловити,
твоє стадо розігнати,
твоїх вірних потребити.

Сногадай завіт твій з нами,
на людську споглянь неправду,
дай пригніченому радість,
беззахистному одраду.

Чстань, Боже, на захисту
твого присуду святого,
не забудь буяння злющих,
руйнування огняного.

П С А Л Ь М А . LXXV.

Исповѣмся тебѣ, Боже
исповѣмся тебѣ.

Славим, хвалим тебе, Боже,
величаем серцем нашим.
Твою славу возвіщають
чудеса велики в мірі.

„Як я виберу годину
мого праведного суду,
я, що землю піднираю, --
затремтять мизерні люде.

Скажу гордим: Не гордуйте!
беззаконним: Не песятесь!
не возносьте вгору рога,
не буйте проти Бога!

і ви, східні, і ви, західні,
і ви, що по горах нашими!
Бог -- один заступник правих,
він один каратель грішних.”

У руці Господній чаша,
через край вино шумус;
виплють грішники і гущу,
не простить, не подарує.

Як во віни Бога правти
воспіватиму хвалою:
він поламає роги грішним,
вознесе нас правотою.

П С А Л Ь М А LXXVI.

Въдомъ во Іудеи Богъ.

Відомий Бог во Іудеї,
велик в Ізраїльському домі.
його осеня у Салимі,
його будинок на Сіоні.

Там ламає він ворожі стріли,
щити, мечі, гамус брані.
Сіяєш ти, наш Боже, краще,
ніж хижі гори під снігами.

Обніяв потужних сон глибокий,
нема в них рук, нема в них вої.
Ти повелів, і воздрімали
і єздеці і коні в полі.

Страшенній! хто перед тобою
устоїть, як твій гнів бушує?
З небес ти суд свій возвіщаєш —
земля боїться і німує.

Німує, бо Господь лукавих
за всіх пригнічених карає;
Його рука, його правиця
у всі кінці землі сягає.

Воздайте Богу обітниці,
несіте приноси грізному:
гамує він неситих дуків,
земних царів лякає громом.

П С А Л Ь М А LXXVII.

Гласомъ моимъ ко Господу
возвавахъ.

Я кличу голосно до Бога:
почуй мене, почуй мій голос!

Я в злигоднях шукав Святого,
в ночі я слізми умивався...

Шкода плачу! шукала марно
душа моя собі впокою.

Згадаю Бога — засумую,
подумаю — заніс серце.

Мов на сторожі мої очі,
мовчать уста мої од смутку.

І спогадав я давні літа,
згадав я псальму сумовиту,

що я співав посеред ночі
і в Господа питавсь у серці:

„Чи сеж Господь во віки буде
на нас гнівиться, пе любити?

Чи сеж на всі грядущі роди
однів у нас він свою милості?

Чи вжеж гнівом у вічні роки
палатиме він без ощади,

і милосердя несказанне
держатиме од нас далеко?..

Ні, мислив я: сягну я духом
по творивам його правиці,

згадаю я діяння Божі,
дива його з початку світу.

Свята твоя дорога, Боже!
Хто велий, яко ти, на світі?

Творив дива ти несказаний,
являв серед народів силу.

Ти рятував народ свій вірний,
потомство Якова благого.

Вбачали води тебе, Боже,
вбачали води і злякались;

перед тобою затремтіли
морські безодні ковбанюги.

Бурхали ізпід неба вливи,
і хмари голосом гукали,

і в темряві літали стріли,
звивавсь огонь понад землею:

і вся всееленна трепетала,
вся твар була од страху мертвага

Твоя дорога через хвилі,
незрима через море стежка;

ти вів народ свій, як отару,
жезлом Мойсея та Ариона.

П С А Л Ь М А LXXVIII.

Внимліте людів закону моєму.

Внемли, народе мій, спасенному закону.
прислухайтесь до моого наставничого слова.

У притчах-приказках уста мої отверзу,
про давню давнину тобі я возлагою.

Що чуали й знаємо, що нам батьки казали,
не втаймо того од їх дітей і внуків.

Возістимо вікам велику Божу славу,
страшенні чудеса, що створив могущий.

Він свідчення своє у Якові поставив,
і вічний свій закон в Ізраїлі спорудив.

Він заповіди дав великим предкам нашим,
щоб нам передали і всім родам грядущим:

да знає кожен рід і кожне народження,
і дітям з віку в вік передаде переказ:

щоб серцем Господа єдиного шукали,
ліла його святі і заповіди чтили;

щоб не були такі, як їх батьки бували,
лихі бунтівники, перевертий щодені, —

як ті Єфремляне, оружні, сагайдачні,
що кинулись назад, не видержали бою;

звіту Божого небесного не схотіли,
і заповідання Господнє занедбали;

забули всі діла, всі чудеса велики,
які показував благий Господь над ними.

В землі Єгипетській, на полі Танеосі
перед батьками їх зробив він дивне диво:

морське глибоке дно явив, розбивши води,
і хвилям повелів, щоб мов скирти стояли.

Водив їх хмарою, поки світило сонце,
і поломям в ночі освічував дорогу.

В пустині, серед гір, із камяної скелі
водою напував, як із джерел безодніх.

Точив із каменя річками чисту воду, —
дзюрчала бистриня в безвідді степовому.

Та ще вони гріхів своїх не покидали,
в пустині степовій що день його гнівили.

Не впевнившись одним, другого дошевнялися,
і ласого шматка у Господа прохали.

І в серці марному клепали проти Бога:
„Чи будем же в його серед безхлібя ситі?

Пустив із каменя річками чисту воду, —
некай же хлібом нас і мясом нагодує!“

Іочув Господь з небес, і гнівом загорівся,
як поломям палав проти людей лукавих,

що в Якові Йому не щиро довіряли
і во Ізраїлі на його не вповали.

Однак повідчиняв свої небесні двері,
звелів принизитись високим своїм хмарам, —

і манна на народ посипалася грядом,
і хлібом із небес наїлись недовірки.

Хліб ласий їм подав Господь серед пустині
до ситості післав, чого душа схотіла.

І повернув Господь од сходу буйний вітер,
а другого підняв з полуденного краю.

Нагнав мясива їм крилатого на табір,
і мов піском морським кругом обсипав шатра.

Нападало пташат серед пустині повно,
мов пилом занесло голодне становище.

І юли досхочу, поки душа бажала,
всього допевнились, що думкою згадали.

Щеж не минулося людське жадання марне,
ще пища в їх устах нежована лежала,

а вже Господень гнів подвигнувся на гріших,
і згинули старі і молоді од його.

Щеж і тогді в гріхах своїх не перестали,
великим чудесам його не довіряли;

і познікали дні безумних у трівозі,
життя їх сущне скінчилось у скорботі.

Як став карати їх, тогді з плачем великим
озвались до його, молилися, благали.

І схаменулися, що Бог їм оборона,
що він один Господь, один заступник певний.

Отсєк іще й тогді лестили його словом,
устами хитрими хвалу йому спілтали,

а серце псуване йому не довіряло,
в завіті Божому воно не утверждалось.

Та ласкою покрив Господь гріхи велики,
досаду зупиняв, не вигубив мизерних.

Бо перед Господом були вони недужня,
гріхом окрита плоть, безслідний вітер в полі.

Чи раз же то в степу вони його гнівили,
в пустині камяній, безвідній і безхлібній!

І знов по прежньому здіймали його жалем,
гнівили день у день Ізраїльського Бога.

Забули, як Господь явив їм свою силу,
і визволив народ з ворожої кормаги:

забули всі дива, показані в Сгінті,
великі чудеса на полі Танеосі:

що в ріках і в ставах вода взялася кровю,
крівавої води не можна було пити;

що муку насилав на Сгінтія жалочу,
і жабами столи і ліжка їм огидив;

що поїдала ріка жита у них на полі,
гнів Божий сарана все небо окривала;

що побивав сади і виногради грядом,
городи й баштани пустонив бліскавками;

що сипав гряд буйний, вигублював скотину,
отари нівечив зміястими стрілами;

що гнів його плав страшенно над землею,
і люті ангели скорботу розливали.

Рівен був йому путь, усюди смерть буяла,
зупину не було її ході крівавій.

Побив тогді Господь в Сгінті перворіднів,
первоцвіт вигубив у Хамових оселях.

І як овець, повів народ свій по пустині,
як стадо йшов народ під Божою рукою:

безнечно мандрував, нічого не боявся,
а ворогів його пожерело бурне море.

Привів його Господь аж на ті гори любі,
що осягнув собі правицею святою;

порозганяв невір, попаював їх землю.
і шатра їх оддав народові своєму.

Та не хотіли й тут коритись його волі,
і заповідання Господнє занедбали.

Знов Бога зрадили старим отецьким робом;
мов недоладній лук, одекочилці од його.

Розсердили його своїми капишами,
і істуканами вразили йому серце.

Вбачаючи Господь не вдержал свого гніву,
і став Ізраїлем невірним гордувати.

Покинув він його шовками криту скиню,
і знехтував Силом, оселю свою славну;

напасникам лихим дав у полонь зайняти
красу свою і честь — Ізраїльське одріддя:

і попустив під меч народ свій непокірний,
гнівом як поломям налив своє насліддя.

Погинула в огні молодіж його красна;
замовнили весілля, покрилися дівчата;

священників його мечем побито лютим,
і вдовам не судив оплачувати мертвих.

Аж ось устав Господь, прокинувсь ніби зо сну,
мов лицар, що буя сердитий на підпитку,

і ворогів своїх порозганяв запеклих,
і вічним соромом окрив ледаче кодло.

Та вже погордував Йосифа наметом,
Сфрема не прийняв у ласку з його родом,

а вибрав Юдин рід, і на горі Сіоні,
на любій висоті, осівся царювати.

І високо возніс святиню свого дому,
і утврдив її, як землю, з роду в родп.

І вибрав за царя раба свого Давида,
з кошари його взяв, од батькових овечок;

ізза корів його ізза теляць він вивів,
щоб пас Ізраїля, народ його великий.

І пас його Давид незлобним своїм серцем,
водив і направляв розумними руками.

П С А Л Ь М А |LXXIX.

Боже, пріздона ялану въ
достояніє твоє.

Боже,увійници невірні
в твою любу зайнанчину,
осквернили твою церкву,
обернули все в руїну.

Трупом раб твоїх убогих
дике птаство годували,
і звірря дубрівне тіло
преподобних твоїх рвали.

Навкруги Єрусалима
лито кров людську, як воду;
не було кому ховати,
ні оплакувати народу.

Насміхаються сусіди
з наших злиднів та неволі,
і тяжким докором дражнять,
пасучи на нашім полі.

Доки ж, Господи, нас будеши
за гріхи гнівом карати?
доки серце твоє буде
на нас подомям палати?

Вищий гнів твій на народи,
що тебе не поважають,
на царства, що чистим серцем
помолитися не знають.

Бо пожерти без ощадку
твого Ісуса благого,
зруйнували, і всю землю
попустошили круг його.

А про нас забудь, не згадуй,
чим тобі ми провинили,
покрий милостю твоєю,
бо до краю вже змарніли:

да прославився, наш Спасе,
милосердям несказаним,
що гріхи наші очистив
і загойш наші рани.

І нехай не кажуть люде:
„Де їх Бог?“ нехай дізнають,
що пригнічені запеклим
за кров кровю одомшають.

Нехай прийдуть перед тебе
воздихання із неволі,
і спасеш ти нас од смерти
і од гіршої недолі.

Семерицею одміряй —
сорома лихим сусідам,
що тобою дорекали
і раділи нашим бідам.

А ми, Боже, твої люде,
ми, овечки твої тихі,
прославляти ми во віки
твої милості великі.

П С А Л Т І М А LXXX.

Пасий Іеравля воїни.

Пасий Ізраїля, воїни нам,
ти, що сидиш на херувимах
і водини Йосифа благого
по тихих водах і долинах.

Засий ізнов перед Сфремом,
та Венянимом, Манасисом,
верни нам, Боже, щасну долю,
не дай загинути в неволі.

О Боже сили і потуги!
доколі на рабів убогих
ти будеш грізно позирати,
благания наші зневажати?

Гірким нагодував нас хлібом,
із чаші напоїв слізами,
зробив з нас притчу між сусідьми,
сміховище між ворогами.

О Боже сили! обернися
і осій нам хмарне серце:
твоєю милостю ми встанем,
твоєю ласкою спасемся.

*

Припіс ти виноград з Єгипту,
прогнав язики нечестиві,
і зasadив корінням гори,
узгіря і широкі пиви.

Окрилось поле холодками,
і розпросторилися віти,
мов Божі кедри, мов на сонці
веселі по узгірям діти.

Буяли віти аж до моря,
а гропи в річку зазирали;
прошож ти загорідь обрушив,
щоб мимохідні нас ламали?

Хто мимо йде, неус та ламле,
і вепр дубрівний підривас,
і польовий кабан пустошить,
гризе коріння, поїдає.

О Боже сили! обернися,
сноглянь із неба на руїну,
і завітай у виноградник,
що ти без догляду покинув.

Твоя рука його садила,
для його землю очищала,
твоя правиця його віти
на віки міцно укріпляла.

Тепер його рубають, налять,
нема в нім цілого нічого,
бо ти грізним поглянув оком,
і гнівним духом тхиув на його.

Ой простягни потужну руку
кого твоя правиця крила,
прости над сином чоловічим,
що укріпляла твоя сила!

І не одстушимо од тебе:
ти нас оживиш, Боже правди,
приклічено тебе, і серце
дізнає тихої одради.

О Боже сили! обернися
і осій нам хмарне серце;
твоєю милостю ми встанем,
твоєю ласкою спасемся.

П С А Л Ь М А LXXXI.

Радуйтесь Богу помощнику
нашему.

Радуйтесь Богу,
що нам помогає,
воскрикніте Богу
Якова святого.

Заспівайте псальму,
ударте в тимпани,
у гуслі дзвоніте,
в псалтир вигравайтє.

Вітайте трубою
молодика в небі,
сурміте в суремки,
славте Його повню.

Закон бо сей дано
Ізраїлю з неба,
Боже повеління
Якову святому.

Як ійшли з Єгипту
Йосифові сем'ї,
чули вони дивне,
таємничє слово:

„Випростав ти синну
од тяжкої поші:
годі вже на плечах
кошики носити!

Плаکавсь ти на долю ---
я тебе ізбавив,
і озвався громом
на Меривських водах:

„Ось тобі наука!
слухай, мій народе:
слухай мене пильно,
Ізраїльський роде:

Щоб не було в тебе
Бога окріч мене;
не вклоняйсь чужому
ідолу німому.

Я твій Бог, що вивів
тебе із Єгипту.
Роздяг уста смажні,
я тобі їх сповиню.“

Та щі, не послухав
народ моого слова,
не коривсь Ізраїль
святому закону.

І я їх покинув
на волю їх серцю;
некай собі ходять
лихим своїм робом.

Ой колиб ти слухав
мене, мій народе!
колиб ви ходили
шутами моїми!

Скороб лежав ворог
у вас під ногами,
і моя правиця
побила ледачих.

Божі ненавидці
вам би покорились;
булиб ви великі
во віки і віки.

Ішеницю буйную
я тогді родив би,
із каменя медом
vas осолодив би.”

П С А Й Л І М А . LXXXII.

Богъ ста въ сонмъ боговъ.

З'явивсѧ Господь серед могущих
і дав свій суд серед судяних:

„Доколї криво вам судити
і беззаконних піднірати!

Цавайте суд убогим людям
і чисту правду бідолахам;

пригортуйте сиріт до себе,
рятуйте їх од нечестивих.”

Не хочуть знати й розуміти;
хитається земля в темноті.

Я думав — ви святі істоти;
я думав — ви Господні діти.

Ні, зникнете ви, горді дуки,
ночезнете, як і простота.

Устань же, Боже, суд судити,
народам правду возвістити.

П С А Л Ь М А . LXXXIII.

Боже, хто уподобитеся тебе!

Боже! не мовчи, озвися:
ти одна в нас сила.
Розбувалась ворожнeta,
голову боздвигла.

На людей твоїх радують
нечестиву раду,
і святым твоїм готують
потай миру зраду.

Кажуть: „Підемо потубим
всіх до чоловіка,
щоб Ізраїльськес ймення
зниило во вік віка.“

І у раді одностійно
проти тебе стали:
Сdomляне, Ізмайляне,
Моав, Агаряне,

Гевал, Амон, Амалики,
Філістимці з Тиром,
і Асур зійшовсь у раду
із Потовим миром.

Згадай, що ти Мадіяму
та Сесарі вдіяв:
яко прах, іх на потоці
Кисовім розвіяв;

йогубив Явима злого
з ними в Аендорі,
і змішались вони з гряззю,
як той гній на дворі.

Погуби їх твоїм гнівом,
як Орива й Зива,
як Зевея і Салмана
твоя сила вбила,

що мовляли: „Позаймаймо
собі села Божі.“
Ой розвій, як пил у полі,
задуми ворожі!

Як огонь буяс в пущі,
поломя по горах,
вчини бурю хуртовину
у лихих соборах.

Соромом окрий на віки
начинання злющі,
щоб шукали тебе, Боже,
в народах грядущих.

Нехай посмітом зметуться,
зникнуть, як постали,
щоб тебе, наш милив Боже,
єдиного взнали.

П С А Л М А LXXXIV.

Коль вовлюбленна фланія
твоя, Господи силъ.

Що за любий мені дом твій, Боже сили!
у двори твої душа моя жадає,

у двори Господні мос серце лине,
линен голубом до Господа благого.

Горобець і ластівка гніздечко тихе
коло жертівень твоїх собі знаходять.

і кладуть вони пташат своїх безпечно
у твоїй святій оселі, Боже сили.

Ой блаженний, хто в дому живе у тебе!
во вік віка буде Господа хвалити.

Блажен той, кому єдина твержа в тебе,
чиє серце до єдиного тебе прямує!

Ідучи долиною сумною, бачить
все криниці та дрібні дощі весінні.

Рій за роєм линуть праведні веселі,
і до Господа в святий Сіон приходять.

Почуй, Господи, мою молитву тиху,
прихились до моого слова, Боже сили!

наш заступниче благий, приникні з неба
і споглянь ласкаво з висоти на мене.

Мені лучче один день у твоїх дворах,
аніж тисячі де-инде пробувати;

мені лучче у твоїм дому в порозі,
ніж на покуті в будинках беззаконних.

Яко любить Господь істину і милості,
подає нам благодать і добру славу;

не лишить він, не оставить тих, що ходять
його робом у завіті непорочнім.

Боже сили, Боже правди всемогущий!
блажен, хто в тобі кладе свою надію.

П С А Л Ь М А LXXXV.

Благоводілъ вси, Господь
землю твою.

Помилував би ти нас Боже,
вернув би свій народ з неволі;

простів би ти його неправди,
покрив гріхи його велики;

удержав би ти серце яре,
впинив досаду огнянью!

Верни нам щасну долю, Спасе,
ой годі, годі нас карати!

Чи вжеж не зглянешся во віки,
із роду в рід гнівитись будеш?

Оглянься, Боже, оживи нас,
спаси нас милостю твоєю.

Послухаю, що Бог говорить:
колиб він виявився народу,

своїм угодникам без гніву,
то не вернулись би до злого.

Близьке од них його спасення,
блізька од них їх давня слава.

Зустріне милосердя правду,
обйметися із миром вірність;

засяє щирість над землею,
приникне з неба Божка правда.

Нішле Господь свої щедроти,
і процвіте земля плодами.

Іде поперед його правда,
гряде Господь, гряде на землю.

П С А Л Ь М А LXXXVI.

Приклони, Господи, ухо твоє.

Приклони до мене ухо,
обізвись до мене, Боже;
обнищав я і зубожів,
зарятуй мене в пригоді.

Рятуй душу мою, Спасе:
я покірник твій прихильний,
слободи мене з напасти,
бо в тобі моя надія.

Ой помилуй, змилосердъся!
я що день до тебе кличу:
звесели мизериу душу,
дай їй знятися угору.

Ти благий і милосердний,
хто обернеться до тебе;
ой прийми мою молитву,
почуй, Господи, мій голос!

Я озвавсь до тебе в тузі,
зглянься на мою скорботу.

Нема Бога між богами:
твоїх діл ніхто не зробить.

Всі язиці, твої твори,
падуть ниць перед тобою,

і прославлять твою силу,
створителя благого;

бо велик сси, наш Боже,
чудеса один ти твориш.

Покажи мені, мій Спасе,
твою праведну дорогу,

прихили до твого страху
моє серце, мою душу.

Возхвалю тебе всім серцем,
шануватиму во віки;

бо велика твоя милості:
ти із пекла мене вивів.

Піднялисъ на мене горді
і узлилися могущі;

на мою чигають душу,
не вважаючи на тебе.

Тиж, мій Боже, милосердний
і на істину багатий,

оцирнись на мою тугу,
дай рабу твоєму силу,

і рабинного сина
заступи од нечестивих.

Створи зо мною диво,
да познають ненавидії,

да познають і встигнуться,
що ти, Боже, моя поміч.

П С А Л Ь М А LXXXVII.

Основанія єго на горахъ святыхъ.

Основався він на горахъ
у святій оселі:
любить Богъ врата Сіонські
більш усіхъ селеній.

Божий граде! твоя слава
славна на всімъ світі.
Буду я Єгипетъ людямъ,
Вавилонъ хвалити!

Въ тій Палесті, въ тому Тирі
тої і той родився,
а въ тобі Господь своею
силою вселився.

Розписав Господь народамъ,
що кому чинити;
тобі псальмами святыми
дав себе хвалити.

П С А Л Ь М А LXXXVIII.

Господи Боже спасенія моєго

Господи, моє спасення!
день і ніч до тебе кличу:

вислухай мою молитву,
прихили до мене ухо.

Новна мукъ моя утроба,
поклонився я въ могилу;

мертвий я щоміж живими,
ні спаги нема, ні сили.

Я, мов мрець, щоміж мерцями,
що лежать по домовинах,

що про них тобі байдуже,
що далекі вже од тебе.

Положив ти мене в землю,
в вічний морок і безодню;

покарав гнівом великим,
забив хвилями морськими.

Оддавав людей од мене,
з ким я жив, водився хлібом;

одвернулися од мене,
сам собі сиджу, сумую.

Згасли очі од скрботи,
плачу, руки простягаю.

Хіба зробиш таке диво,
щоб мерні з могил устали

і твої діла великі,
твої твори прославляли!

Чи в могиліж хто про тебе
споминає, як зотліс?

чи сіяск твоя правда
у тій темряві забутій?

До тебе взиваю, Боже,
до тебе молюся зрана:

защо ти мене отринув,
одверташся од мене?

Я убогий, занепалий
од самої молодості,
а твій гнів мене жахас
і вкінці життя сумного.

Твоя ярость, мов та буря,
пронесалася надо мною,
звід усюди обгорнула,
окружила, як водою.

Оддалив сен од мене
моїх друзів, побратимів,
і знакомі мої давні
мене знати не хотіли.

—

П С А Л Ь М А . LXXXIX.

Милости твоя, Господи, во вѣкъ
воспою.

Сніватиму во віки вічні
про милости Господні,
хвалитиму у рід і роди
святу Господню правду.

Бо знаю, що па вічні роки
твоя постала милость,
що ти з небес нам проглаголав
свою нехибну правду:-

,Поставив я завіт з Давидом,
рабу мосму княвся;
твій рід па віки употужнио,
престол твій в рід і роди.”

Нехай же, Боже, й серед неба
дива твої сіяють,
нехай твою святую правду
святії возвіщають.

Бо хто на небесах до Бога
рівнятися може?
хто між Господніми синами
тобі подобен, Боже?

Бояться Бога у великій
святих небесних раді;
він страшень силою своєю
і в ангельській громаді.

О Боже, сили і потуги!
хто, яко ти, заступник?
Кругом тебе сіяє правда,
кругом тебе святая.

Владично правиши ти морями
і бурями морськими,
вгамовуши ревучі хвили,
орудуеш вітрами.

Ти до землі Сгинет гордий
пригнув, мов труп недвижний,
і ворогів своїх розсишав
потужною рукою.

Ти небеса создав і землю
єдиним твоїм словом;
ти сотворив усю вселенну
і всяку її повню.

Создав ти північ і півднія
на сівері й на морі;
Фавор-гора й Ермон високий
твоїм імям веселі.

У тебе, Господи, потуга,
могущі твої руки,
і високо твоя правиця
над світом вознеслася.

Престол твій, Боже, правда чиста
та милості піднирає;
свята любов і правосуддя
перед тобою ходять.

Блаженні люди, що твій голос
душею розуміють:
вони во світі пресвятого
твого обличчя ходять.

Весь день ім'ям твоїм веселі,
а правдою потужні;
ти сили їх краса, тобою
берем усюди гору.

У Господа захиста наша,
царя землі і неба.
Колись рабу твоєму, Боже,
ти в привидді глаголав:

„Поміг тому я, хто душою
і серцем був могучий:
моого ізбранного в народі
знайшов і возвеличив.

Знайшов раба моого Давида,
між тисячами вибрав,
і намостили йому на царство
главу святым слеєм.

Рука моя його заступить
в напасті і пригодах,
і укріпить його на царстві
плече мое потужне.

Не переважить його ворог,
не пригніте безбожний;
його запеклих ненавидців
побю в очах у його.

З ним істина моя і милостъ
у всякомъ його дѣї,
і рігъ його моїмъ величкимъ
ім'ямъ превознесеться.

Простру на море його руку
і на річки правицю,
і зватиме мене вінъ: Отче,
мій Боже і зашито!

Зроблю його я перворіднемъ
над усіма царями,
і сохраню во вік до його
велику мою милостъ.

Не поламлю мого завіту
з рабомъ моїмъ Давидомъ;
його потомство --- поки сонячя,
а царство --- поки неба.

Коли мої заповідання
сии його покинуть,
коли закон мій занедбають,
піновини своїмъ робомъ,

зневажать вічні установи
переступомъ безумнимъ,
і осквернять ледачимъ діломъ
спасенні повеління:

за беззакония, за буяння
жезломъ їхъ покараю,
пішлю за їхъ неправди рани
і болести страшенні,

я ласки й милости од його
не одійму во віки,
і не зломлю моого завіту,
обіцянки святої.

І святостю перед Давидом
поклявсь, — чи вже ж злукавлю?
Во віки рід його пребуде,
престол його во віки,

як сонце праведне на небі,
як місяць над землею,
сі свідки милости і правди,
із роду в рід нехібні.

Тепер же ти свого помазаня
одрипнув і зневажив,
забув свою умову, кинув
вінець його на землю;

поруїнував його твердині,
його оружні замки;
пліндрують їх мимоходяни,
сусідам сміх із його:

правицю ворогів запеклих
підняв сси на його,
і меч його у бік одводини,
в бою не помагає;

захмарив прежню його славу,
престол його обрушив;
убавив віку молодого,
окрив стидом величким.

Доколіж будеш одвертатись,
лице твоє ховати,
доколі гнів твій на нас буде
як поломя налата?

Згадай, яким недовгим віком
ти дав нам утішатись.
Процюж на суету мизерну
людей создав ти, Боже?

Которий чоловік родився,
тай смерти не побачив?
которий спасся од кончини
і од землі сирої?

Де милости твої, мій Спасе,
обіцянки велики,
що клявся ти перед Давидом
твєю правою?

Згадай, як люде нечестиві
з рабів твоїх кепкують,
як у велику і болючу
ношу у серці рану!

Згадай, о Господи, якот
наруги ми дізнали,
яким стидом безбожні люде
раба твого отриали.

Благословен сси, наш Боже,
во віки! буди, буди!

ИСАЛЪМАХ.

Господи, приблизище близъ
сси на мя въ родъ и родъ.

Ты, Господи, нам був із роду в рід притулкомъ
Ще не було ні гір, ані землі на світі.

ще не простерлася вселенна віковічна,
тиж був уже й сси од віку і до віку.

Вертаєш ти людей у землю і в зотіння.
„Вернітесь,” ти речеш, „вернітесь, мої люте-

А тисяча годів у тебе — день єдиний,
вchorаній ніби день, що сю ніч зачинився.

Ти під час тих, і мов сон ідуть вони, минають,
мов трави у степу хвилюють на просторі:

у ранці ще цвілі і любо зеленіли,
а ввечері лежать покосами сухими.

Гнівом твоїм святим поникли ми, ослабли,
і ярость на твоя у нівець обертася.

Переступни людські кладені перед собою,
і сяєвом своїм освічуси наш морок.

Розсердишся на нас, і наші дні минають,
летять наші дні, як тихе зітхання.

Ти сімдесят годів на світі дав нам жити,
насилу восьмого десятку доживаємо.

І сила наших літ — робота та скорбота:
минають, мов той сон, без просліду зникають.

Хто, Господи, твій гнів збагне розумним серцем,
який великий він! од страху замірасм.

Навчи нас, як літа свої аїчти масм,
щоб серце розумом правдивим обіяти.

Оглянися, Господи! доколі твого гніву?
такої не даєм рабам тебе вмолити?

Насить із ранку нас індротою твосю,
щоб веселились ми, поки живем на світі.

Одміряй щастя нам величим ліхоліттям,
одміряй мірою тих бід, що ми дізнали.

Нехай твої дива об'являться над нами,
краса твоя свята над нашими синами.

Окрий нас сяєвом лиця твого благого,
ісправ наші діла, учинки милосердя.

П С А Л Ь М А . X C I .

Житий въ помощі Всінняго.

Хто надістяся на Бога,
в холодку спочине в його;

рече Богові: „На тебе,
мій заступниче, вноваю.”

І Господь його ізбавить
од ловецького знаряддя,

і закрис од напасти,
і скрова під крильми в себе.

І обійде як оружям
істину тебе Господня.

Не злякають тебе страхи
серед темрявиночної;

не злякають тебе стріли,
що летять у день на тебе,

ані болість в темну добу,
ні зараза о полудні.

Наде тисяча край тебе,
а тебе ніщо не займе;

тільки будеш позирати,
як безбожники конають.

Бо на Господа вноваси,
прихильяшся до його.

Не допустить він до тебе
ні біди, ні злої рани.

Звелить ангелам усюди,
де під стуни, охраняти.

На руках тебе підіймуть,
щоб на камінь не спікнувся:

на гадюку ти настушиш,
і розточеш лева й змія.

..Він на мене уповас,
я зате його ізбавлю,

і спасу його од муки,
бо імя мое він любить.

Призове мене — почую,
озовусь до його в тузи,

довгий вік йому дарую,
і дішило йому спасення.”

І С А Л І В М А Х С І.

Благо сеть исповідатися Господеви.

Благо сеть хвалити Бога,
про діла його співати,

в ранці славить Божку милості,
а вночі святую правду,

у псалтир десятострунний
та у гуслі вигравати,

бо ділами рук Господніх
я веселий і щасливий.

Що за дивні його твори,
за глибокі його гадки!

Тільки чеук та безумний
не вважа, не розуміс.

*

Ой прощо безбожні люде
мої трава шйтуть-бринють?

У цвіту вони иочезнуть,
а Господь живе во віки.

Ико се вразі Господі,
се вразі твої погинуть,

і розсиплються розтоком
всі творянці беззаконство.

Ти мій ріг возносин, Боже,
яко ріг единорога,

і під старість не покинені,
іамастин мене слесм.

І вбачатиму очима
ворогів твоїх погибелі.

до ушай моих весела
прийде звістка про лукавих.

Буде праведник у Бога
як та пальма процвітати.

як Ливанський кедр високий
Гілля широко пускати.

Хто росте в дому Господнім
І цвіте у дворах Божих,

того старість буде люба,
як те дерево плюдоноше.

За вбачають люде збоку
І вбачавши розуміють,

що Господь по правді судить,
І нема в йому неправди.

П С А І Є М А ХСН.

Господь воцарює, і відчиноту
облечеся.

Господь царює над землею,
краса його страшна, величия,
він силою підперезався,
його вселенна віковічна.

Престол твій, Боже, старше світу,
од віку сущий ти владика.
Гукають ріки гласом бурним,
хуртовина на морі дика.

Нетужніший од рік і моря,
сидиш ти, висотою страшен,
і нерушиме твоє слово,
твій дом во віки свят і красен.

ПСАЛОМНАХІV.

• — Богъ отмщений Господь.

О, Боже одомиція! зглянься,
засяй серед своего народу,

прийди судити свою землю,
воздай гордії воздаяння.

Доколі, Господи, доколі
ледачі будуть веселитись?

чи довго ще їм панувати
і ледарством своїм хвалитись?

Руйнують твій народ погані,
і півечать твоє насліддя,

вбивають удовинъ і страшіх,
зганияють з світу малих сиріт,

і кажуть: „Богъ того не чус,
Господь Ізраїльський не знає.”

*

Одумайтесь, безумні люде!
коли ваш розум проясниться?

Хто дарував вамъ слухъ — не чувъ би!
хто око сотворивъ — не бачивъ!

Чи вже ж, караючи народи,
зоставить вас не покаравши,

і розум даючи розумнимъ,
хто винен в чимъ — не зрозуміс?

Господь людській думки знає,
він знає, які вони химерні.

*

Блаженний той, кого ти, Боже,
твоїм законом наставляєш,

щоб він дізнав нокою в горі,
ноки конаси грішним яму.

Не зинеши ти свого народу,
свого насліддя не оставляй;

бо суд обернеться до правди
взвеселяться праві серцем.

*

Хто злих за мене покарав би,
пометився за мою турботу?

Колиб не Бог був мій заступник,
я був би вже, де все замовлене.

Як похитнулись мої ноги,
ти, Господи, мене піддеряв;

як налягла на мене туга,
потішив серце мое хирне.

Не тягнеш ти за беззаконних,
що прикриваються законом;

вони на правих умишлюють,
безвинного судом осудять.

Та Бог за мене заступився,
закрив, мов сплетено, од злющих.

і одплатив їм за нахабу,
і злом їх вигубив ледачих.

И С А Л Ь М А ХСУ.

Приходите возврадуємся Господеви

Ой прийдіте, звеселімось,
заспіваймо Спасу,
заспіваймо поклонившись
нову псальму нашу.

Бо Господь наш владикує
над всіма богами;
він царює глибинами,
править висотами.

Створив він всю всеелену
і море і сушу.
Приклонімо перед Богом
смиренну душу.

Він Господь наш, а ми люде
пажити святой;
ходим тихо, як овечки,
під його рукою.

*

Глас Господень: „Не занесите
серця, як в Мериві
ваші предки бунтовни
серця показали.

Довго, довго мою благость
войни спокушали;
не впевнилися дивами
моими лілами

Сорок років я гнівився
на людей лукавих,
що пізнати не хотіли
моїх стежок правих,

і покиявся в ярім гніві,
що сей рід ледачий
унокайної святої
землі не побачить.“

І С А Л І Є М А ХСVI.

Воспойте Господу піснь нову

Воспойте Господу піснь нову,
воспойте Господу всі тварі;

воспойте Господу і славте
його імя, його спасення.

Чесуйте всім народам славу,
всім людям дивці його твори.

Велик Господь, великий і хвалений,
страшний над усім божинам:

бо всі боги — німі статуй,
Господь же створив всеелену.

Перед лицем його величчя,
в його святині сила й слава.

Воздайте Господу, народи,
воздайте Богу честь і славу,

несіте дари йому любі,
несіте жертви в його двори.

Вклонітесь Богові в святині,
і да тремтить пред ним всеleinia.

Скажіть народам: „Бог царює –
і світ стойть, і правда править.“

Возрадуйтесь, небо й земле,
і море, і вся твар морськай!

Возрадуйтесь, поля й діброви,
і все живе возвеселися!

Возвеселися перед Богом,
бо се гряде, гряде судити.

Судитиме по правді землю,
по істині своїй народи.

И С А Л Ь М А ХСVІІ.

Господь воцарися, да радуєтся
земля.

Господь царює, звеселилась
земля і всі народи,
ликують острови на морі,
воздрудувались води.

Кругом його густій хмари
у темряви страшенній;
його престол розширив благость
і правду по всеleinii.

Еде перед лицем Господнім
огонь, і попалася
всіх ворогів його, і землю
од злюших очиняє.

Освічують усю вселену
Господній блескавиці.
Тремтить земля, тремтять в діброві
звірята й хижі птиці.

Од Божого обличчя тануть,
Ляк віск, високі гори;
страрше лице його во гніві
на супі і на морі.

На небесах Господня правда,
в народах його слава,
а ідолів бездушних славить
одна душа пукава.

Окриє сором нечестивих
з їх мертвими богами;
возвхвалять Бога чисті душі
веселими устами.

Почув Сіон і звеселився,
радіють дочки Іуди,
бо вознесеться над богами
Всевинчного присуди.

Хто Бога любить, ненавидить
лукавство окаянне:
хранить він душі преподобних,
снаса своїх ізбраних.

На праведних сіяє світом
вид Божого обличчя.
Радійте, люди, славте Бога,
хваліть його величчя.

П С А Л Ь М А ХСVIII.

Воспойте Господеви пісню нову;

Воспойте Богу пісню нову,
дива його хваліте,
його потугою святою
свій дух возвеселіте.

Спасла правиця вас Господня
в очах у всіх народів;
не забувас Божка ласка
Ізраїлевих родів.

Згадав Бог Якова святого,
згадав, що обіцявся,
і всі кінці землі вбачають,
як пим Ізраїль спасеня.

Возкликни, світе, звеселися,
на гусялях і псалтирі
хвали Господню ласку в людинах
і правду його в мірі.

У труби ковані трубіте,
у жоломійки грайте,
сурміть у сурми роговії
і голосом співайте.

Заграй, хвилясте синє море;
скачіть, морські твори;
плещіть веселими руками,
річки і красні гори!

Ликуй, вселенна, перед Богом,
ликуйте, всі народи,
бо се гряде, гряде судити
по правді в рід і роди!

ПІСАЛЬМАХСІХ.

Господь воцарює, та підкорює
людів.

Господь царює, нехай люде
стрівоякаться великим страхом.
Сидить Господь на херувимах,
лежить земля мizerним прахом.

Велик Господь наш на Сіоні,
сидить над усіма високо;
да славлять Бога всі народи
і кожне серце одиноче.

Хвадіть ім'я його велике:
свите воно, страшне в народах.
Він дарував нам суд і правду
у всіх Ізраїлевих родах.

Возносьте Господа благого,
підніжкові його вклонітесь:
святий Сіон його підніжок,
душею перед ним смирітесь.

Мойсей з Ароном та Самійло
були Господніми слугами,
і посылав Господь із неба,
про що вони його благали.

Він промовляв до них із хмари,
вони завіт його держали,
невинили заповідь Господню,
його устави шанували.

Ти, Боже, молитов їх слухав
і за гріхи був терпливий,
а ворогів їх окаянних
карав судом твоїм правдивим.

Возносьте Господа, хваліте
в його святыні на Сіоні;
хваліте: свят Господь во віки
і праведен в своїм законі.

П С А Л Ъ М А С.

Восхідните Богови вся земля,

Восхідніть Богові по всьому світу,
служітте Господу всесвіт серцем,
ідіть перед його лице з піснями.

Нехай усім вам зробиться розумно,
що се єдиний праведний Господь наш.
Він створив нас, ми його наслідки,
ми люди Божі, вівці його наші.

Ввіходьте з ієзільмами в його ворота
і в Божій двори з дякою й хвалою,
бо він Господь, благий із віку в віки,
і праведність його із роду в роди.

П С А Л Ъ М А С.

Милость и судъ военю тобѣ
Господи.

Всеною Господню милость,
суд його правдивий,
і прославлю твою ласку,
Боже милостивий!

Нутъ мій чистий, я не мистю
лихого нікому,
ходжу серцем иепорочним
серед твого дому.

Твердим словом зневажаю
діло неправдиве,
і од себе одпихаю
серце нечестиве.

Хто на близького сусіда
потай миру Ґленде,
у мене не буде місце
про такого тепле.

Не теряю я, хто гадюку
в назусі ховас,
гордим оком і неситим
серцем зневажас.

Мої очі знай шукають,
хто щирий на світі:
непорочний серцем буде
у мене служити.

У моїй господі тихій
не живе зрадливий,
не стойть перед очима
на язик злосливий.

В рапці рапо всіх безбожних
вибю без ощади,
щоб у городі Господнім
не було неправди.

І С А Л Ь М А СН.

Господи, услышни молитву мою.

Почуй мою молитву, Боже,
приникні до мого стогнання,
не гайся до мене озватись
під час тяжкого бідування.

Як дим літа мої почали;
як глина в горі, я сихаю:
травою звяло мое тіло,
і хліба з'їсти забуваю.

Од тяжкого моого стояння
припинила кість моя до кінці.
І мов неяснить у пустині,
і мов той пугач на руйні.

Не знаю сну, сидку, сумую,
як одинокий шах на кринії;
а вороги мої буяють,
гірлим докором доргають.

І почал їм, як хліб насущний,
шиття слъзами доповнлю,
од гніву Божого хилюся,
од пересердя ногибаю.

Підвив ти був мене угору,
тепер покинув мене в тузі;
тим дні мої мов тінь зникають,
я сохну, мов покоси в лузі.

Так, Господи, во вік пребуден,
ім'я твое із роду в роди.
Ой змилаєся ж бо над Сіоном,
понагороджкай його піходи!

Твої раби каміння рідне
і прах Сіонський возлюбили,
ой дай, щоб силу твою люде
і славу веі царі уздрили!

Як ізбудуси знов Сіона
і ласку нам свою покажеш,
приникнеш до плачу людського,
невільні руки нам розвяжеш!

напишемо про тебе в книгах,
возхвалять Бога люде нові,
що ти їх визволив з неволі,
роздив на їх руках окови.

Возхвалять Бога на Сіоні,
співатимуть в Срусалимі,
як зайдуться царі й народи
служити Господу в святині.

Змарнів я, бившись по дорогах,
убавив молодої сили,
не перервик, о вічний Боже,
моого життя на половині.

В почині ти поставив землю,
і небо утверджив над нею;
воини погибають, ти ж во віки
пребудеш і правою твосю.

Земля, моя риза, обветшає,
і небо як одягу звинені,
а сам во віки не дізнаєш
ні старости, ні переміни.

Нехай же займуть займанницу
сии рабів твоїх покірних;
перед лицем твоїм во віки
нехай стоять потомки вірних.

ИСАИЯ СН.

Благослови душа моя, Господь и
вся внутрення моя імя святое яго.

Благослови, душа моя,
святе імя Господне.
І ги, утроба моя, слав
тобро Його безоднє

Прощає він твої гріхи,
недуги і сіціяє,
од на губи тебе хранить,
щедротами він час.

Чого жадаєш, він дас
на добрую потребу;
ти молодішні як орел,
збиваочесь під небо.

Обиженим дас він суд
і правду проти злочинців;
подав Мойсесові закон
про всі роди грядущі.

Благий Господь, не хутко нам
на гнів його підняти;
він милосердний, до кінця
не буде нас карати.

Не по гріхам дас Господь,
не по людським заслугам:
як небо високо стоять,
так щедрить своїм слугам.

Як захід за стени й моря
од еходу oddалився,
так oddалив гріхи од нас,
на нас не прогнівився.

Як батько жалує дітей
і щедрить їх дарами,
так щедрі руки розпростер
благий Господь над нами.

Бо знає, як постали ми
і звідня взялися,
що той же попіл, той же прах,
та вгору піднялися.

Бо чоловік як та трава,
що в полі зеленіє:
промчиться буря повад ihm,
і прах його розвіс.

А Божка милостъ з віку в вік
на добрих і правдивих,
що заповідь його повніть
посеред нечестивих.

Господь на небі свій престол
поставив осіянний,
і осягнув під царство світ,
моря і океани.

Благословіть, хваліть його,
всі ангели Господні,
що творять волю пресвяту,
повніть його закони!

Благословіть, хваліть його,
інокріні його слуги,
всі воїнства його святі,
небесній потуги!

Благослови, хвали його,
все твориво безодис!
благослови, душа моя,
святе імя Господис!

И С А Й М А С IV.

Благослови, душа моя, Господа.
Господи, возвеличилися сеи злоди.

Хвали, душа моя, величчя Боже.
О Боже! дивно ти велик і красен.

Ти світом, наче ризою, одігся,
а небо розпростер ясним наметом.

Сидиш на хмарах, як на колесниці,
на крилах вітру поїд небом ходиш

Посли у тебе бурі, хуртовини,
а слуги поломя, огонь жеруний.

Поставив землю на твердих основах,
і не похилиться во вілі віку.

Бездисю мов шатою простірно
одіг її, над горами поставив води.

Ти грізно повеліши, і води ринуть;
громами глас даси, і розіплються;
на гори зійдуть, спустяться в долини,
і піймуть поля, скільки їм назначин.

Границю визначив, і не перейдуть,
не вернуться назад покрити землю.

В долинах появив еси криниці,
і ручай шумлять проміж горами

звірятам польовим на водонійло,
оселятам диким на потуху заги.

Над ними кублиться небесне інство,
між віттям голосно воно свіроче.

З висот своїх ти напувавши гори,
і плодом діл твоїх дивуси землю;

ростини скотам траву, а чоловіку
даєш зело, і хліб з землі виводин;

вином йому ти серце звеселяєш,
мастини слесм, хлібом підкріпляєш.

Ти дерево пропитувати знаєш,
кедри високі на Ливані садин.

Там любо розгніздилося дике птаство,
на кипарисі бусель там осівея.

Високі скелі про скакучих сарен,
буйне каміння заячий притулок.

Поставив місяць доби визначати,
і сонце знає в тебе невиний захід.

Розкинеш темряву, і ніч настане:
у темряві лісне звіря блукає.

Леви ридають, просять собі пищи,
у Господа поживи собі просять.

Засяє сонце, і нема страшених,
но кублицах своїх звіря заляже.

І вийде чоловік на своє діло,
од ранку він до вечора працює.

Багато, Боже, діл твоїх на світі,
премудро збагатив ти ними землю.

Ось море в тебе широко-просторе,
там безліч гаду, безліч риботору.

По морю простий путь верстають судна,
кити гуляють по страшних безоднях.

Все твориво живе од тебе час,
щоб дав йому ти йму свого часу.

Пронитуби ти всіх, годуєши сиво;
розтулиши руку, і нема голодних;

одверненіся од них, і всі сумують;
як візьмеш дух у них, землею стануть;

і пішаеш свій дух, і созадаєшся,
і творивом лиць землі обновиш.

Да буде слава Господу во віки!
да веселиться він своїм созданиям!

На землю гляне і тремтить од страху,
коснеться гор, і гори задимують.

Співатиму йому донохи віку,
донохи тху, хвалитиму на струнах.

І прийме він мою хвалебну пісню,
возвеселюсь о Господі душою.

Да позникають грішники із світу!
Хвали, дуне моя, величчя Боже.

П С А Л Е М А СУ.

Неповідмінно Господеві и при-
зывайте імя его.

Хвалите Господа, імя його хвалите,
благі його діла в народах возвіщайте,

співайте голосом, у струни вигравайте,
про всі його дива бесідуйте розумне.

Хвалитесь, праведні, ім'ям його великим,
возвеселітесь, хто Господа шукає.

Шукайте Господа, його святої сили,
лиця його що дия шукайте, що години.

Згадайте чудеса, що показав могучий,
великі знамення і праведні приєуди

ви, вірній потомки Авраама,
раба Господнього, Ізраїлеві чада!

Він Бог наш і Господь на всім широкім світі,
його судилища й закони непохібні.

Во віки згадує завіт свій з Авраамом
і слово праведне, що клявся Ісааку,

те слово, що в закон він Якову поставив,
Ізраїлю в завіт, із роду в вічній роди:

„Тобі я землю дам, Ханаанську землю тучну,
осягнеш ти її у вічну займанницю.”

*

Тоді ще їх було на світі небагато,
чужі вони були, захожі в тій країні,

і переходили із краю в край познаний,
од одного царя й народу до другого.

І не подав їх Бог нікому на поталу,
картав за них царів виразними словами:

„Не прикасайтесь до Божого народу,
і не чиніте зла моїм святым пророкам.”

Зробив на світі він велику голоднечу,
побив у полі хліб, людську насунину йку:

і вислав наперед одного з громади:
в неволю продано Йосифа благого;

каїданами йому скували білі ноги,
запізо що кістя і душу пожирало.

як потім сповнилось велике Боже слово,
преклонило його свите пророкування.

І повелів царю, щоб випустив з неволі,
владиці Синай, щоб із темниці вивів,
в Господі у себе старшим його поставив,
і все добро своє оддав йому у руки,
щоб дуками його орудував як знає,
на розум наставляв громадське отаманію.

Тоді прийшов старий Іаков у Єгипет,
Ізраїль перейшов у Хамові оселі.

*

І розподілив Господь народу свого много,
потужнішим вчинив його над ворогами.

Славилося серце їх, і стали непавидіть
і ухитрятися проти рабів Господніх.

Тоді послав Господь слугу свого Мойсея,
послав із ним свого ізбранного Аcona,

і через них явив дива свої великі,
дива і знамення у Хамовій країні.

Паслав він темряву страшенну на Єгипет,
щоб не буяли більш проти святої волі;

у річках і ставах вода взядася кровлю,
і вимерла в воді по всім Єгипті риба;

кишіли жабами всі городи і села,
в будинках у царя було огиди повно.

Рече, і хмарами з'явилися пеські мухи,
і скнипи навколо роями заробились;

ударив гряд буйний замінець дощу дрібного,
страшенні блискавки мов потомим палали;

нобило виноград і смокви плодовиті,
усяке садибо попівечило грядом.

Рече, і сарана отрила ввесь Гинет,
наїзло гусені у поле і в городи;

пойла всю траву і всю городню овоць,
розкісна сторона лежала пожарищем.

Г повбивав Господь усіх первородених,
перворіднів людських початок молодоців;

і вивів свій народ з чужиким сріблом та златом,
і не було в йому недужнього нікого.

І радувався цар, що вийшли з його краю,
бо страх обняв усіх, увесель Гинет — полон.

І розиростер Господь над людьми темну хмару,
і повелів огню в почі світить над ними.

Присили Господа, наслав йм перепілок,
і хлібом ангельським наситив у пустині.

Розбив йм каменя, і ринув чистий бистрень,
в пагночому стену ріка води взялася.

Бо виав, що обіцяв Аврамові святому,
рабові вірюму сказав нехібне слово.

І вивів свій народ у радощах великих,
ізбраиних своїх з веселими піснями;

і дав їм займища на землях безувірських,
труди чужих людей наслідував Ізраїль,

щоб заповідь його святую сохранили
і ввесль закон його певнили. — Алилуя!

П С А Л Е М А С ВІ.

Ценовідайтесь Господові, яко
благий, яко въ вѣкъ милость его.

Хваліте Господа, бо він благий і щедрий,
і милості Його кінця во вік не буде.

Хто возглашало нам, який Господь могучий?
хто висів нам усю Господню славу?

Блаженний, хто хранить його святі закони,
і робом праведним на всяке время ходить.

*

Згадай нас, Господи, бо ти народ свій любиш,
спасенієм твоїм покрий недолю нашу,

щоб нам побачити твоїх ізбраних щастя,
возвеселитися з народом твоїм вірним.

Ми тяжко з нашими батьками согрішили,
жили неправдою, закон переступали;

в Єгипті див твоїх, чудес не розуміли,
і на пісках морських на тебе нарекали.

Тих, Боже, шанував імя твое велике,
і вічі нам явив страшенну твою силу:

ти морю повелів, і море пересохло,
і глибинею нас провів, як по узгірю,

і спас нас од руки занеких ненавидців,
з ворожкої руки нас вирятував цілих:

покрила всіх вода, що гналися за цами,
не спасся ні один, не виплив із безодні.

Повірили тоді словам твоїм пророчим,
та скоро знов тебе, діла твої забули:

обіцянок твоїх діждатись не хотіли,
в пустині ласонців ледачих забажали.

Вволив сси, чого ледачі доневиялись,
та болести лихі наслав на грішні душі.

Завидували ми Мойсею та Арону,
що йм Господь снагу і силу дав велику,

і розстутилася земля перед Дафаном,
в безодні загула ватага Авирама;

і попалив огонь все скупище ледаче,
пожерло поломя бунтовників безумних.

І зроблено тельця коло гори Хорива,
і покланялися ніому істувану;

за бога навісні вола собі обрали,
що ходить чотирма, годується травою.

Забули Господа, спасителя в пригоді,
забули всі дива, що показав в Єгипті,

дива великих у Хамовій країні,
страшенні чудеса на тім Червоїм морі.

І вигубив би їх, колиб Мойсей ізбраний
не застунив їому дороги молитвами:

навпроти Господа стояв, як у проломі
стіни замкової, гамуючи гнів Божий.

Га ще забули раз обіцяну йм землю:
і віри не нали словам Господнім чистим:

у шатрах степових на Бога нарекали,
і глаусу Божого не чули за буйніям.

І зняв на них Господь прогнівану іправицю,
щоб вигубити їх в пустині камянистій,

щоб їх імя на вік в народах потрбіти,
щоб їх розкинути розточом по всіх землях.

Сліпуючи умом, ишши до Валфетора,
і жертви ідолам приносили бездушиим.

Прогнівався Господь за беззаконня темне,
страшенні болести губили окаяніих.

Устав тоді Финес і вмилосердив Бога,
минули болести, не мерли більше люди:

і праведність його на віки засіяла,
спасенням грішників із роду в рід прославивсь.

І прогнівали ще коло Мериви Бога,
і тяжко сумував Мойсей через ледачих:

увяв великий яксь його спасенну душу,
що словом погрішив, сказав неправду Богу.

Не вигубили всіх народів нечестивих,
що тм Господь велив, як вивів із пустині,

а поміналися із їх ледачим кодлом,
і стали робом їх безбожницьким ходити:

служили ідолам, бездушиим істуканам,
вважали їх за існіт і за притулок ієвіній;

бісам своїх синів і дочок oddавали
на жертву, як овець, у каницях ноганих,

і проливали кров синів своїх і дочок,
і опоганили усю Хананську землю;

гріхами тяжкими сквернили свою душу,
і починаннями блудили в своїм серці.

і запалав Господь ще раз гнівом великим,
мерзений став йому народ його ізбраний;

оддав його в ярмо поганям безувірним,
і неіавидникам подав його в послугу.

Знущались вороги, глумились ним ледачі,
і під важким ярмом смиривсь народ зрадливий.

Нераз Господь спасав людей своїх з неволі,
та ледарством своїм вони його гнівили;

смирились, і Господь ізнов на них оглянувсь,
і до стогнання їх важкого нахилився.

І спогадав він свій завіт із їх батьками,
і каявсь каяттям, як батько милосердний,

і розмякчив серця народам чужоземнім,
і оком жалісним дивитись на них стали.

*

Спаси нас, Господи, і позбірай до купи
з чужої чужини, да хвалим твою ласку.

Благословен Господь Ізраїльський во віки!
Да скаже ввесь народ: амінь і алилуя!

П С А Л Ь М А С VII.

Ісповѣдайтесь Господеви яко
благъ, яко въ вѣкъ милость его.

Хваліте Господа, бо він благий і щедрий
і милості його кінця во вік не буде.

Нехай глаголють так, кого Господь ізбавив,
кого він визволив з крівавих рук ворожих.

Зібрав він вірний свій народ зо всього світу,
зі сходу, заходу, од півночі і моря.

Блукали вони рік за роком по пустинї,
тай не знаходили дороги до оселі;

не знали, як дійти до города святого,
томились, жаждали, із голоду тмірали:

і в тузи та нужді заплакали до Бога,
і вирятував їх Господь із їх бідоти;

вказав їм простий путь до города святого,
у град обительний провів народ ізбраний,

да славлять Господа за милости великих,
за всі дива його, що показав над ними.

У голод він людей пропитус й годує,
і душу благами своїми ісповняє.

Сиділи вони в тьмі, окриті тінню смерти,
журбою сковані ще більше, ніж залізом;

бо не корилися благим словам Господнім,
і заповідь його святую занедбали.

Смирив Господь їх дух великими бідами,
знемігшихсь падали, не бачили рятунку;

і в тузі та нужді заплакали до Бога -
і вирятував їх Господь із їх бідоти;

і вивів з темноти, що смерть їх окривала,
порвав їх ланцюги, порозбивав найдани,

да славлять Господа за милости великі,
за всі дива Його, що показав над ними.

Господь бо скрушив ворота мідянії,
і поламав гаки і вереї залізні.

Дізнали халепи, що без ума буяли,
і беззаконнями своїми покарались;

конали в болестях, од їжі відверталися,
стояли піби вже погою в домовині;

та в тузі і нужді заплакали до Бога
і вирятував їх Господь із їх бідоти;

він слово їм послав, і вигойв боліщих,
і вивів їх на світ здорових з домовини.

Да славлять Господа за милости великі,
за всі його дива, що показав над ними;

да принесуть йому хвалу на жертву чисту,
святими псальмами діла його прославлять.

*

Хто ходить по морям, верстас путь великий,
той бачив чудеса Господні на безоднях.

Рече, і бурний дух устане понід небом,
і вдарить по морю, і зареве хвилясте.

Возходять до небес іпадають в безодню
на хвилях кораблі, і серце в грудях тане.

Вертяться лотемани, слоняються мов пияні,
в розумній голові вся мудрість погибає;

та в тузі і нужді заплачуть перед Богом ---
і вирятують їх з бідоти й хуртовини;

він бурі повелить, і море стане тихе,
і хвилі вляжуться, мовчить німа безодні;

і радуються всі, що бурні хвилі вмовкли,
і в пристань, як у рай, веселі прибувають.

Да славлять Господа за милости великі,
за всі його дива, що показав над ними!

да вознесуть його в громаді велелюдній,
да дадуть йому хвалу серед старшин у раді!

*

Глибокі ріки він в пустиню обертає,
з криничаних балок велику робить сушу;

розкішну цілину в солончаки оберне,
що там живуть-пасуть безбожники лукаві;

оберне й степ сухий в озера бережисті,
і землю камяну в криниці й сіножати;

поселить алчуших серед левад зелених,
і вистроять собі впокійний любий город;

обсіються в пелях, насадять винограду,
шнениця й садиво ісповнить всі оселі;

благословить Господь, і множаться що року
отари та гурти розплоджуються безліч.

Булиж колись малі, мала людей громада,
хилились од журби і тяжко бідували.

Він дуків посрамить, срібляників зневажить,
звелить блукати їм пустинями без шляху;

убогоого з біди рятує і боронить,
Ізраїльський народ розплоджує мов стадо.

Вбачають праведні і радуються серцем,
а всім безбожникам уста закаменіють.

Хто мудрий, знатиме, розумний зrozуміє
великі чудеса і милості Господні.

П С А Л Ь М А CVIII.

Готово сердце мое, Боже, готово
сердце мое.

Готове сердце мое, Боже,
готове на хвалу Господню.
Заграйте ж, гуслі, й ти, псалтирю,
збуджу зорю я в ранці рано.

Прославлю, Боже, тебе в людях,
співатиму серед народів,
бо вище неба Божа милость.
під самі хмари його правда.

Нехай же й землю твоя слава
окріє так, як небо вкрила,
щоб визволились твої вірні;
спаси мене, озвись до мене.

*

„Помощуся я над ворогами,”
рече Господь в своїй святині:
„я розділю Сихем на часті,
зроблю паї в Сокот-долині.”

Увесь Галад і Манасія
моє добро во віки віка,
Єфрем глави моєї кріпості,
Іуда в мене цар-владика,

Моав моя вмивальна чаша,
Єдому дам себе роззути,
і горду шию Філістимську
зумію під себе нагнути.“

Хто проведе мене в ту тверику,
хто проведе нас до Єдома?
Ти, Господи, що нас отринув,
твоя рука недовідома.

Пошли нам поміч у тісноті:
людська нам сила не поможе,
тобою ворога звоюєм,
тобою ми потужні, Боже.

П С А Л Ь М А С Х .

Боже хвалы моєя, не премолчи.

Боже, славо моя чиста,
не мовчи, озвися,
до мого плачу в напасті
духом прихилися.

Бо уста людей лукавих,
язики зрадливі,
кують зраду проти мене,
задуми злосливи;

за добро, за щиру правду,
за молитву тиху,
в злому серці проти мене
замишляють лихо;

ненавидними словами
серцю досаждають,
і в молитві нечестивій
тірко проклинають.

Постав, Боже, над ледачим
старшого лихого,
а по правій руці в його
Сатану самого.

Як із ким на суді стане,
нехай виден буде,
і молитву його грішну
да осудять люде.

Нехай повного ледачий
віку не звікус,
нехай інший замісць його
в раді порядку;

його жінка овдовіс,
а сироти діти
кинуть пустку, щоб тіркого
по людях просити.

Нехай візьме позичайто
все його надбання,
розхватують чужі люде
неправе стяжання;

не згада його на світі
ні одна людина,
і ніхто не приголубить
хижакського сина:

і зведеться рід поганця.
тільки Бог єдиний
памятатиме, як люде
од його терпіли,

і згадає його батька
беззаконня кляті,
і зостанеться нечиста
гріхом' його мати;

а між миром да загине
память його злай:
що не знав він милосердя,
не творив благая,

що нещасному у серці
бажав тільки смерти,
і жадав неситим духом
увесь світ захерти.

Він любив одно прокляття,
най же буде клятий;
не шукав благословення,
не буде й чувати.

Най клятьба йому все тіло
як плащем обгорне,
і заллють людській слози
серце його чорне.

Най одягнеться в сирітське
гірке нарікання,
піднережеться вдовицьким
важеним зітханням.

Оттак, Господи, на мене
вороги рикають,
і гірким своїм проклоном
у серце вражаютъ.

Тиж мене застушиш, Боже,
для своєї слави,
яко блага твоя милость,
суди твої праві.

Пригнітили мене люде,
серце розідралі;
я зникаю, як той морон,
як ночні тумани;

і трясуться підо мною
од постів коліна,
і нема ні каплі туку
кругом моого тіла.

І кивають головами,
дивлячись на мене.
Поможи мені, мій Боже,
не одходь од мене.

Нехай знають лихі люде,
що се твоя сила
мені в тузі та скорботі
душу підкріпила.

За людські суди лукаві,
за проклі ворожий,
твою ласку благодатню
пошли мені, Боже:

і нехай моїх запеклих
 побивас сором;
як одежею, окрій їх
громадським докором.

І прославлю тебе, Боже,
серед людей многих,
що рятуєш бідолашних,
борониш убогих.

П С А Л Ь М А СХ.

Рече Господь Господеві моєму.

Рече Господь моєму Господеві:
„Сиди по праву руку коло мене,

доколі ворогів твоїх лукавих
я положу підніжком тобі в ноги.”

Жезл сили подає тобі з Сіона
Господь: пануй серед запеклих.

І буде твій народ неначе жертва
непримусна під час воїни твоєї:

як та роса блищить на сході сонця,
сіятиме тоді молодіжжю свою.

Поклявесь Господь, і ваяття не буде:
ти вічний піп з руки Мельхиседека.

Стойть Господь у тебе по правиці,
в своїм гніву побс царів потужних.

Судитиме народи він по правді,
між трунами положить і страшного.

Бо сіятиме з криниці по дорозі:
тим голову угору він підійме.

П С А Л Ь М А СХІ.

Исповімся Господеві всімъ
сердцемъ моимъ.

Хвалю тебе всімъ серцемъ, Боже,
у раді праведнихъ і въ сонмѣ.

Діла твої святы, величні,
все сталося, як ти задумав

Діла твої краса і слава,
стоїть во віки твоя правда.

Твої дива із роду в роди,
ти благ і свят і милосердній.

Цаси ти пишу всім покірним,
завіт свій, пам'ятаси вічно.

Івив ти людям своєм силу,
піддав під них чужі народи.

Ти істину і правду твориш,
веї заповіди в тебе вірні.

Стоять вони на віки твердо,
стоять на правді непохибні.

Ти дав спасення своїм людям,
поставив свій завіт на віки.

Премудрий Господя бойтесь!
Господень страх ума начало.

Святе імя Господнє ї славне,
хвала його во віки вічні.

І С А Л І Б М А . СХІІ.

Блаженъ мущъ бойтесь Господа.

Блаженъ, хто Господя бойтесь
і заповіди його любить.

Потужний буде рід благого,
рід праведних благословиться.

багатство й повня в його домі,
із роду в роди його правда;

він праведникам тьму освітить,
всім милосердним і правдивим.

Блажен, хто щедрить, позичає:
тверде його на суді слово;

во віки добрий не схитнеться
во віки праведному ~~ц~~амять;

не убоїться злого слуху,
бо в Господі його надія;

безпечно биться його серце;
вбачатиме погибель грішних.

Розкидує, дає убогим
і високо поставить правду.

Вбачас грішний і лютус,
скрипить зубами, з злости тане.

Творяці правду вознесуться,
жадоба грішників погибне.

П С А Л Ь М А СХІІІ.

Хвалите, отроци, Господа.

Хваліте Господа, хваліте,
раби його, покіні слуги;

нехай імя його святиться
од нині і во віки вічні.

Од сходу сонця до заходу
його імя святе і хвальне.

Високий Бог над усім світом,
і вище неба Його слава.

Хто Бог, як наш Господь Слова,
що вовсіда на високостях,

що прихильяється з престолу
і небо й землю озирає?

Із праху підіймає вбогих,
од гноїща возносить бідних,

і садовить поміж князями,
між дуками посеред ради:

лас пешідній любу сем'ю,
синами й дочками щасливить.

П С А Л Ь М А СХІV.

Во исходѣ Ісаїлѣвѣ отъ Єгипта.

Як вийшов Ісаїль з Єгипту,
утік із тяжкої неволі,

обрав собі Бог Іудею,
ув область — Ізраїльське племя.

Побачило море й побігло,
вернулись Йорданські води,

взигралися гори, як вівці,
узгіря, як тучні ягняті.

Чого се ти, море, побігло?
чого ти, Йордань, зупинилась?

чого грають гори, як вівці,
узгіря, як тучні ягняті?

**Подвигнися, земле, трусися,
лякайсь перед Господом Богом.**

**що з каменя робить озера,
із скелі потоки пускає.**

П С А Л Ь М А СХV.

**Не іамъ Господи не іамъ
по именні твоему.**

**Не іам, не іам, великий Боже,
святому імени твоему**

**дай чисту славу і потугу
по милості твоїй і правді.**

**Нехай невірній не кажуть:
„Де Бог їх, де Господь великий?”**

**На небі й на землі Господь наш
святую волю свою творить.**

**Чужі боги — срібло та золото,
робота людських рук бездушина.**

**Вони устами не говорять;
очима дивляться, не бачуть;**

**їх уші голосу не чують;
їх ніздрі духу не потягнуть;**

**вони руками не осяжуть,
ногами по землі не ступлять.**

**Нехай же й ті такими стануть,
що роблять їх і прославляють.**

*

Дом Якова, вповай на Бога:
він щит і поміч твоя певна.

Аронів дом, вновай на Бога:
він щит і поміч твоя певна.

Вповайте, іправедні, на Бога:
він щит і поміч ваша певна.

Благословля Господь покірних,
великих і малих щасливить.

Да множаться його щедроти
над вами й вашими синами.

Благословенні ви од Бога,
создателя землі і неба.

Господь создав про себе небо,
оддав багату землю людям.

Не тим тебе хвалити, Боже,
що залягли в німіх могилах:

хвалитимуть тебе живії
во віки вічні. — Алилуї!

И С А Л Ь М А СХVI.

Возлюбихъ, яко услышитъ Господь
гласъ моленія моего.

Возвеселися, мое серце:
почув Господь мою молитву,

і прихилив до мене ухо, —
молись Йому, молись до віку.

**Обняв мене великий смуток
пекельні муки обгорнули,
і обізвався я до Бога:
„Рятуй із пекла мою душу!“**

**Благий і праведен ти, Боже,
нема твоїм щедротам міри.**

**Храниш ти, Боже, чистих серцем,
і спас мене в моїй пригоді.**

**Душа моя, спокойся знову:
тебе Господь обороняє.**

**Ти спас од смерти мою душу,
обтер мої гіркі рукою,
і утверджив недужні ноги,
да славлю Бога між живими.**

**Я вірував, терпівші муку,
я зінав, що люде всі лукаві.**

**Чим одплачу за ласку Богу,
воздам за всі його щедроти?**

**Візьму спасенію чашу в руки,
і призову імя Господнє.**

**Спевню я щирі обітниці
перед усім твоїм народом;
спевню обіцянки святії
серед тебе, Сірусаляме.**

П С А Л Ь М А СХVII.

Хваліте Господа всі языци.

Хваліте Єдина, всі язиці,
хваліть по всьому світу, люде,

велика бо Господня милость,
і істинна Його до віку.

П С А Л Ь М А СХVIII.

Исповѣдайтесь Господеви, яко
благъ, яко въ вѣкъ милость его.

Славте Господа словами:
благ і милосерд во віки!

Дом Ізраїлів, виспівуй:
благ і милосерд во віки!

Дом Аронів, проповідуй:
благ і милосерд во віки!

Всі хто Господа боїться:
благ і милосерд во віки!

*

Із тісноти я озвався
і Господь мене розширив.

Не боюсь: Господь зо мною,
що людина мені зробить?

При мені Господня поміч,
не злякаюсь ворожнєти.

Уповай на Божу милості,
не надійся на чоловіка.

Уповай на Божу правду,
не надійся на могущих.

Всі народи проти мене,
та я Богом їх подужав;

обстутили, обгорнули,
та я Богом їх подужав;

як бжола мене опали,
та я Богом їх подужав.

Вже хитався я і падав,
та Господь мене піддеряв.

Господь кріпость моя й пісня.
він спасає мене вєюди.

Чути голос між святыми!
„Нам Господь дарує силу:

він возносить нас угору,
він дарує перевагу.“

Не умру я, буду жити,
возвіщую діла Господні.

Покарав мене звязавши,
та не дав мені умерти.

Одчиніть ворота правди,
увійду, прославлю Бога.

Се ворота, двері Божі,
ними праведники входять!

Ой спасибі тобі, Боже,
що почув мою молитву!

Занедбали будівничі
простий камінь у будівлі,
а він ліг у самім розі,
і держить увесь будинок.

Се од Господа так сталось,
і дивусі ваші очі.

Створив Господь нам день сей, —
празникуймо й веселімось.

Ой рятуй нас, мицій Боже.
посилай нам щасну долю!

Славен, хто по Бозі ходить,
славим вас у Божім домі.

Осіяв нас Всемогущий,
принесімо йому жертву.

Ти мій Бог, тебе прославлю,
що почув мою молитву.

Славлю Бога, яко благ єсть,
благ і милосерд во віки.

И САЛЬМА CXIX.

Блажени непорочні въ пути, ходящі
въ законѣ Господні.

Блаженні, въ кого чиста совість,
хто ходить у законі Божім,
хто Божі заповіди любить,
всім серцем Господа шукає,

хто беззакончини не робить
і ходить Божими путями.

Ти дав мені мої закони,
щоб я нехібно їх держався;

ой дай же так мені ходити,
щоб заповідь твою повнити!

Не постиджусь тогді во віки
перед святым твоим законом,

хвалитиму тебе всім серцем,
інавчаючись твоїх присудів,

повнитиму твої встанови,
аби зовсім мене не кинув.

*

Чим юноша свій путь очистить,
щоб од гріха устерегтися?

Шукав тебе я щирим серцем,
не дай мені забути правду;

я заховав її у серці,
щоб не грішити проти тебе.

Хвалю і славлю тебе, Боже,
інавчи мене твоїх уставів.

Мої уста перебірали
всі присуди твої правдині.

Вбачаючи твій путь спасенний,
я мов багатством веселюся,

про заповідь твою міркую,
очима путь твій оаираю:

втішаюся твоїм уставом,
не забиваю твого слова.

*

**Яви рабу твоєму милості,
я житиму в твоїм законі.**

Одкрий мені законом очі,
некай дива твої вбачають.

Я страшній на землі, не крий же
од мене заповідей Божих.

Мій дух що дні і що години
жада суди твої пізнати.

Вжахни лукавих твоїм страхом,
що нехтуєть твої закони;

здійми з мене нелюдський сором,
бо я певно твої накази.

На мене дуки уминчляли,
а раб твій про спасення думав.

Твої закони моя втіха,
твої устави моя рада.

*

Припав я до землі душою;
здійми мене, як обіцявся.

Признаюсь я в своїх учинках,
навчи мене твоїх уставів.

Зроби твій путь мені розумним, ---
збегну дива твої велики.

Душа моя од туги мліб;
піддерж мене, як обіцяєвся.

Зверни мене з кривого шляху,
навчи, як правою ходити.

Я вибрав стежку твою просту,
твого закону я шукаю,

до свідчення твого горнуся, ---
не осором же мене, Боже.

Піду путем твого закону,
аби розширив мое серце.

*

Вкажи мені дорогу просту
щоб до кінця її держатись.

Настав мене, твою науку
всім серцем я повнити буду.

Навчай мене її збагнути:
люблю я стежку твою, Боже;

і нахили мій ум і серце
до правди, а не до користі.

Закрий од мене всяку кривду,
дай жити правою твосю.

Словни рабові твос слово:
тебе він любить і бойтесь.

Не дай мені участи в сором,
бо присуди твої благії.

Жадаю знати твою волю,
дай жити правою твосю.

*

Нехай до мене твоя милості,
обіцянє спасення прийде,

і одкажу, хто мене судить,
оборонюся твоїм словом.

Зостав в устах у мене правду,
бо на суді твої вповаю,

і сохранию закон твій вину,
во віки і во віки віку.

Дай широко мені ступати,
за те, що твій закон я знаю.

По заповіді твоїй буду
глаголати перед царями,

не осоромлюсь, буду серце
твоїм законом утішати,

до Його руки простягати,
про Божу волю міркувати.

*

Згадай обіцянку святую,
що повелів мені вповати.

Моя потіха у пригоді –
животворяще твое слово.

Лихії мною гордували,
а я державсь твого закону;

я згадував твій суд давнєаний,
і тихо серцем веселився.

Як досаждали беззаконні
мені одступництвом безбожним,

були мені твої устави
мов піснею в моїй оселі.

В ночі я згадував про тебе,
повнiv святу твою науку,

повнiv — і встояв я на правді,
бо шанував твої накази.

*

На те й на світ я народився,
щоб всі слова твої повнити.

Благав тебе я щирим серцем:
помилуй мя, як обіцявся;

перебірав я твої стежки,
і знов вертавсь на путь спасення;

що дня хапавсь tobі служити,
не гаявсь правду підpirати;

На мене грішники тенета
розкинули, а я кріпився,

вставав о півночі молитись,
за правий суд благодарити.

Товариш я усім покірним,
хто заповідь твою шанує.

Твоїх щедрот на світі повно, —
навчи мене твоїх уставів.

*

Як обіцявся, милий Боже,
так і зроби рабу твоєму:

настав мене на добрий розум;
я вірую в твої накази.

Не знаєши злиднів, спотикався,
тепер слова твої сповняю.

Благий і щедрий ти, наш Боже;
навчи мене твоїх уставів.

Обносять злющі мене словом,
а я хресту твої веління.

Іх серце туком облилося,
мені одрада твое слово.

Благословляю мої муки,
навчаюсь бо твого закону.

Мені доронце твое слово,
ніж срібні й золоті гори.

*

Ти створив мене руками;
настав мене на добрий розум.

Возвеселяється мною тихі,
що я виновав на Боже слово.

Троїй присуди — щира правда,
і праведно мене карав ти.

Нотіш раба твого, мій Спасе,
по слову, що казав до Його:

умилосердись, дай ожити,
бо твій закон — вся моя праця.

На сором злющим і лукавим
я міркуватиму про Його.

Нехай обернуться до мене,
хто заповіди твої знає,

да без пороку мое серце
в твоїх уставах засіяє.

*

Жадає дух мій, ізниває:
од тебе жду спасення, Боже.

Втонив я очі в твоє слово:
коли ж потіши мене, Спасе?

Ізох я, мов пікурат од жару,
а не забув твоїх уставів:

Чи довгий вік мені, мій Боже?
чи скоро злих моїх осудин?

Конають яму мені горді,
не слухають твого закону.

Всі заповіди твої правда.
Рятуй! тіснять мене безвинно.

Трохи мене не ногубили,
як не покинув тебе, Боже.

Ой оживи мене, не гнівайся!
додержу я твого закону.

*

Во віки, Господи, на небі
сіяє слово твоє чисте;

із роду в роди твоя правда,
поставив землю --- не схитнеться.

Всьому основа твоя воля,
все кориться перед тобою.

Колиб не твій закон піддержал,
давноб я згинув в моїх злиднях.

Во вік його хранити буду:
я ним живу, держусь на світі.

І твій; спаси мене, помилуй:
повнив я Божі повеління.

Шукають злюки моєй смерти,
яж про твоє міркую слово.

На світі все границю мас,
закон твій ширше всього світу.

*

О, що за любе твое слово!
ввесь день про його розмислю.

Ти умудри мене над злими,
бо всюди твій закон зо мною.

Збагнув я більше над премудрих,
бо про твое гадаю слово.

Навчивсь я розуму у сивих,
бо слухаю твоєї волі.

Удержуваюсь од моого діла,
щоб слово Боже Сохранити.

З твого закону не звертав я,
бо наставляв мене ти, Боже.

Що за солодке твое слово!
в устах солодче воно меду.

Ти вроузумив мене законом,
тим ненавиджу всяку кривду.

*

Мені світильник твое слово,
іду я твердо, не спікнуся.

Поклявсь держати твою правду,
поклявсь — і встою в своїм слові.

Тіснить мене без милосердя;
ой оживиж, як обіцявся!

Прийми із уст моїх хвалення,
навчи мене твоїх присудів.

Цуша моя що дия в трівозі,
а я закон твій сохранию.

Поставлено на мене сіла,
а я зіставсь у твоїй волі.

На віки впив я твое слово:
воно — одрада мойму серцю.

Я прихиливсь на вік до тебе,
до установ твоїх спасених!

*

Я все лукаве ненавиджу,
кохаюся в твоїй науці.

Ти — щит мій, ти мені притулок,
на твое слово я вповаю.

Ідіть од мене, беззаконні,
сповню я заповідь Господню.

Постав мене, як обіцяєш,
не осором в моїй надії.

Піддерж мене, і я спасуся,
повнитиму твої устави.

Одступників стоптав ти, Боже,
бо помилення їх лукаві.

Як гар, одкинув ти всіх злющих,
тим я люблю твої накази.

Тремтіло тіло мое з страху:
я присуду твого злякаєшся.

*

Творив я суд і правду чисту:
не дай мене в ворожі руки.

Рятуй раба твого од лиха,
не дай пригнічувати злющим.

Втопив я очі в твою правду, •
в твоє святе, спасенне слово.

Яви до мене твою ласку,
навчи мене твоїх уставів.

Навчи мене: я раб твій вірний,
дай зрозуміти твое слово.

Пора явити твою волю:
зневажено закон твій, Боже.

Я заповідь твою над злато,
над дорогое каміння ставлю.

Я вірую в твої устави,
і ненавиджу всяку кривду.

*

Твої накази мені дивні,
тим їх душа моя шанує.

Твої слова простоту темну
на добрий розум наставляють.

Я тяжко дишу, задихаюсь:
жадаю заповідей Божих.

Оглянись на мене і помилуй,
як милую своїх прихильників.

Постав мене в законі твердо,
не дай гріху мене хитати.

Ізбав од людської нахаби,
да Сохрани твої веління.

Світи лицем твоїм на мене,
і авчи мене твоїх уставів.

Течуть річками мої слези,
що не повнять закону люде.

*

Ти праведен і свят, мій Боже,
і присуди твої нехибні.

Явив ти правду в своїм слові
і істину во віки вірну.

Я тану од жалю за тебе,
що злюки суд твій забувають.

Твої слова срібло блискуче,
тим я люблю їх і шаную.

Малий собі я і мизерний,
та памятаю твою волю.

Во віки вічні твоя правда,
закоп твій істинна святая.

Печаль велика в мене в серці,
та Боже слово моя втіха.

Дай зрозуміти твою правду,
і оживу я розумінням.

*

Почуй мене, молюсь од серця
я Сохранию твої устави.

Спаси мене! зову до тебе:
додержу я твого закону.

Вставав я вдосвіта, молився,
впсовав на слово твое праве,

раніше ранньої сторожі,
щоб Боже слово зрозуміти.

Почуй мій голос, милив Боже,
нехай твій суд мене оживить..

Лихі до мене приступають,
що од закону одступили,

та ти Близький од мене, Боже,
всі твої заповіди — правда.

Про них я знаю з давніх давен,
що ти на віки їх поставив.

*

Оглянься на мою бідоту,
рятуй, бо я закон твій знаю.

Озвись за мене проти злюших
і оживі єдиним словом.

Нема спасення нечестивим,
бо занедбали твоє слово.

Велика милості твоя, Боже,
піддерж мене по правосуддю.

Багацько в мене ворожнєти,
та я дерикуюсь твоїх устарів.

Я одвертаюсь од зрадливих,
бо не певніть твого закону.

Дивись, як я горнує до тебе;
піддерж мене по милосердю.

Твоїм словам названня - правда,
і вічний суд її непохибний.

*

Безвинно гнали мене дуки,
а я боюся твого слова.

Я радуюсь твоєму слову,
мов скарб великий ізпайшовши.

Цураюсь кривди, неавидику,
люблю закон твій більш усього.

Сім раз у день тебе я славив
за непохибну твою правду.

Впокійні, хто закон твій любить,
і не спіткнуться на дорозі.

Спасення ждав я твого, Боже,
і шанував твої накази.

Хранив мій дух твої веління,
люблю їх над усе на світі.

Люблю й хранитиму їх Боже:
мої пути перед тобою.

*

Почуй мою молитву ревну,
настав мене, як обіцяєся.

Почуй молитву, плач великий,
спаси мене, як обіцяєся..

Я возхвалю тебе устами,
як ти на путь мене наставши.

Я возглашую твое слово:
всі твої заповіди — правда.

Ой простягни на поміч руку,
бо вибрав я твої веління!

Йду я помочи од тебе,
закон твій для мене одрада.

Прославлю я тебе душою:
твої суди мені помогуть.

Я заблудився, як овечка!
знайди мене, знайди, мій Боже!

Я не забув твого завіту,
я пам'ятаю твое слово.

П С А Л Ь М А СХХ.

Ко Господу, внегда, скорбѣти ми
воззважъ.

Кликнув я до Бога в тузи,
і Господь озвавесь до мене.

Визволъ, Боже, мою душу
із осуди, із оманы.

Що за щастя тобі, злюко,
з язика твого лихого?

Твій язик, як стріли з лука,
як той жар яркий, тріскучий.

*

Ой гірке життя в Мосоха
під Кидарськими шатрами!

Здавня вже томлюсь душою
серед грішників завзятих.

Я на мир їх наставляю,
а вони воїною дишуть.

П С А Л Ь М А СХХІ.

Возведохъ очи мои въ горы

Ізняв я очі на ті гори,
ізвідки прийде моя поміч.

Я помочи од Бога чаю,
що небо створив і землю.

Не дасть нозі твоїй спіткнутись,
не задрімає сторож певний.

* Не спить і не дрімає сторож:
закриє зверху тебе й збоку:

У дець на сонці не спечешся,
вночі при місяці не змерзнеш.

Закриє він тебе од лиха,
од всього злого твою душу.

Твій вхід і вихід в його буде
од інші і до віку певен.

П С А Л Ь М А СХХІІ.

Возвеселихся о рабахъ мнѣ.

Возвеселився я, почувши:
„До дому Божого ходімо!“
Ізнов побачу твої брони,
твої двори, Єрусалиме.

Єрусалим — потужна тверика,
сузільні камяні палати;
туди возходив ввесіль Ізраїль
ім'я Господнє прославляти.

Там на Давидових престолах
громадські мужі засідали,
судили суд по Божій правді
і миру в Господа прохали.

Ой дай нам мир в Сіонських мурах
і любу тишу у чертогах!
Для вас прошу, брати і друзі,
для дому Божого святого.

П С А Л Ь М А СХІІІ.

Къ тебѣ возведохъ очи мои
живущему на небесахъ.

До тебе очі я знімаю,
небесний жителю і царю.

Як раб на руку свого пана,
раба на руку господині,

так позирасмо на тебе,
ждемо од тебе милостині.

Помилуй, Господи, помилуй:
доволі нами гордували,

доволі пишні нашу душу,
багаті серце зневажали.

П С А Л Ь М А СХІІІІ.

Яко аще не Господь бы быль
въ насть.

Колиб не був Господь із нами,
нехай рече Ізраїль вірний,
колиб не був Господь із нами,
живимиб нас уже пожерти;

покрилиб нас великі води,
глибокі ріки — нашу душу,
позаливалиб її бурні,
во вік не вийтиб нам на сушу.

Благословен Господь! не дав нас
безбожникам зубами рвати;
спаслись ми, як пташата з клітки.
як з сіти ловчого пірнаті.

Знайшли ми в Господа спасення
їого земля, його вселенна.

П С А Л М А СХХV.

↗ *Надіющіся на Господа, яко
гора Сіонъ.*

Хто в Господі кладе надію,
во вік упадку не дізнає,
не захитається во віки,
як той Сіон, гора святая.

Кругом Ерусалима гори,
Господь кругом свого народу:
не дасть невірним переваги,
одверне од благих пригоду.

І не простягнуть праві серцем
руки своєї на обиду.
Даруй нам, Боже, мир безпечний
і погубляй творящих кривду.

П С А Л М А СХХVI.

*Внегда возвратити Господу
плакъ Сіонъ.*

Колиб нам Бог судив на небі
з тяжкої вирватись неволі,
здалось би сном нам піхоліття,
зійшовся б з родом рід на волі.

Тогдіб кругом уста веселі
піснями Бога прославляли,
а чужоземній народи
великим дивом дивували

Велике ти явив би диво,
помігши нам в тяжку годину.
Верник народ свій із неволі,
як воду на суху долину.

Хто сіяє, слізми поливавши,
нехай той живо жне з піснями,
на ниві сонцем осіянній
важкими вкриється спопами.

П С А Л Ь М А СХVII.

Аще не Господь соанядеть домъ
всехъ трудящихся зиждуній.

Коли не Бог поставить хату,
працюють марно будівничі;
коли не Бог заступить городъ,
не встережуть його стражничі.

Шкода вам рано уставати
і пізно кидати роботу:
їсте ви хліб свій потомившиесь,
спочине праведний в охоту.

Найкращий дар Господень — діти,
за тихий побит нагорода.
Як стрілами рука потужна,
синами добрими господа.

Щасливий, хто собі за часу
стрілками сагайдак ісповинить;
щасливший, хто поміж синами
за ворітми з людьми говорить.

П С А Л Ь М А СХХVIII.

Блаженія вси боящіся Господя.

Блажен, хто Господа бойтєся
іходить Божими путями;
щасливий будеш, звеселийся
своїми ширими трудами.

Жона в тебе як плодовита
лоза серед твого дому:
сини як те масличне віття
кругом твого ситного столу.

Благословяє Господа щедро,
хто заповідь Його шанує,
благословить тебе з Сіону,
твою господу обдарує.

Обгорнє унокій жаданий
тебе серед Сіруса, і у синів твоїх побачини
синів і дочок на колінах.

П С А Л Ь М А СХХIX.

Множисяко бранася со мною
отъ юности моей.

„Багацько витернів я муки,
некай благий Ізраїль скаже,
багацько од самого малку,
та Божка правда не польже.

На спині в мене мов плугами
орали ратай безбоянні,
та позарівнював руками
Господь глибокій борозни.”

Нехай побе нелюдський сором
всіх неіавидників Сіона;
да будуть, як трава на стрілі,
що, поки вирвуть, вона сохне:

що жнець не забере у жменю,
у спіл вязальниця не звяже,
і мимохідень: „помагай-бі
на діло праведне“ не скаже.

П С А Л Ъ М А СХХХ.

Изъ глибини воззывахъ къ тебѣ.
Господи.

Із глибині до тебе кличу,
із глибині гріха тяжкого:
да дйде, Господи, мій голос
до твого уха преблагого.

Колиб ти на гріхи дивився,
хто встояв би перед тобою?
В тебе помилування много.
покрй нас ласкою святою.

Од стражи ранньої до ночі,
од стражи ранньої вповас
на Господа благий Ізраїль,
бо він гріхи Йому прощає.

П С А Л Ъ М А СХХІ.

Господи, не вознесеся сердце моє.

Господи, я гордим серцем
не несуся вгору,
і очима в високості
до твоєго двору.

Ладла твої велики,
у причини скриті
я не входжу; не мені іх
роаумом судити.

Я у Господа благого
як мала дитина,
що сповиту біля себе
мати положила.

Як дитина-немовлятко
душа моя вбога:
да вповає чистим серцем
праведний на Бога.

І С А Л І І М А СХХХII.

Помані, Господи, Давида и всю
кротость яго.

Згадай, о Господи, раба твого Давида
і тихість праведниу його благого серця,

як він боживсь тобі, дававши обітницю,
давав обіцянку Ізраїльському Богу:

..Не винду, Господи, під стріху мою дому,
не лякку, Господи, на ложі опочити,

не знатиму я сну, очам не дам дрімати,
доколі не знайду тобі оселі, Боже."

*

Ми чули, де вона, ми чули на Евфраті,
на згірях лісових знайшли його оселю.

Ходімо ввійдемо в святу оселю Божу,
ходімо вклонимось підніжжю піг Господніх.

Веліся, Господи, на місті упокайнім,
постав посеред нас ковчег твоєї сили.

Одягнуться твої священики у правду,
угодники твої співатимуть молитву.

Задяя раба твого, помазанця Давида,
не закривай од нас лиця твого святого.

Поклявсь йому Господь, і не зламас слова:
„Наслідус тобі твій спін, твоє рождение.

Нехай твої сини певнять мої закони,
то царюватимуть во віки після тебе.”

*

Господь обрав собі Сіон благословений,
зробив його собі оселею святою:

„Во віки буде він оселею моєю,
вселяюсь серед моого ізбранного народу.

Благословлю тобі поля і сіножати,
убогих громадян я хлібом нагодую:

священиків твоїх я одягну спасенням,
угодники мої співатимуть у храмі.

Поставлю високо Давидів ріг на світі,
світильник засвічу помазанцю моєму:

всіх ворогів його окріс вічний сором,
а на главі в його сияніме корона.”

П С А Л Ь М А СХХХІІІ.

Се что добро, или что красне
во сже жити братіи вкупѣ.

Що за добре, що за любо
всім братам укупі жити!
мов Аронові пахущим
миром голову мастити.

Любо пахощі стікають
на браду, браду Ароню:
так Єрмонські роси кроїлять
гору тучнуу Сіоню.

Кроїлять зтиха, і не сякнуть
благодатні Божі ріки:
у благих братів достатки
не поменшують во віки.

П С А Л Ь М А СХХХІІІІ.

Се паче благословите Господа
всі рабы Господні.

Возхваліте нині Бога
всі раби Господні.
стоячи у Божім домі
на горі Сіоні.

Простягніть до Його руки,
до Його святыні,
і прославте щирим серцем
Божу милостиню.

І пішає вам із Сіону,
чого в світі треба,
створитель всього світу
і землі і неба.

П С А Л Ь М А С Х Х X V .

Хваліте імя Господне, хваліте
Господа.

Хваліте Господа, хваліть, раби Господні,
у Божому дому, в святій його оселі.

Хваліте Господа, бо він благий і щедрий.
виспівуйте його: співання любе серцю.

Ізбрав собі Господь Іакова благого.
ізбрав Ізраїля у вічну займанщину.

І зрозуміли ми, що він Господь великий,
єдиний він Господь між усіма богами.

По світові кругом Його святая воля,
на небі, на землі, на морі і в безоднях.

Захмарить небеса і блискавками сяє,
дощем і вітрами орудує, як знає.

Сгинет погарав, побивши перворіднів,
первонароджених між людьми і скотами.

Ознаки й чудеса явив серед Єгипту
над Фараоном злим і над його рабами.

Народи і царства поруйнував воиною,
з престолів поскидав царів потужно-славних:

Сигона гордого, владику Аморіїв,
і Ога буйтура, Васанського владику.

і землю їх оддав з Ханаанською землею
у вічне займище Ізраїльським громадам

Во віки, Господи, імя твоє велике,
із роду піде в рід святая твоя пам'ять

Бо будеш свій народ судити-правувати,
і змилосердишся над вірними рабами.

Бездумні ідоли — німе срібло та злато,
робота людських рук, без житні і диханні.

Хоч дано їм уста, та слова не промовлить;
хоч уши зроблено, та голосу не чують.

І ті, що роблять їх, нехай такими стануть;
хто упова на них, нехай так опіміс.

Хваліте Господа, Ізраїлю, Ароне,
Цевіїні сини і всі благі серцем.

Благословен Господь на висотах Сіонських,
благословен Господь серед Єрусалиму.

П С Л А Й М А СХХХVI.

Исповѣдайтесь Господеви, яко
благъ, яко въ вѣкъ милость его.

Хваліте Господа, бо він благий і щедрий,
бо милості Його кінця во вік не буде.

Хваліте Господа і Бога над богами,
бо милості Його кінця во вік не буде.

Хваліте Господа і пана над панами—
бо милості Його кінця во вік не буде.

Єдиного творця чудес і див великих,
бо милості Його кінця во вік не буде.

Цо небеса соадав премудростю своєю,
бо милості Його кінця во вік не буде.

Що землю оснував і утверджив на водах,
бо милості його кінця во вік не буде.

Великії создав на небесах світила,
бо милості його кінця во вік не буде.

Создав і повелів у день світити сонцю,
бо милості його кінця во вік не буде.

А місяцю й зорям вночі звелів сіяти,
бо милості його кінця во вік не буде.

Єгипет покарав, перворіднів побивши,
бо милості його во вік кінця не буде.

І вивів із його Ізраїля на волю,
бо милості його кінця во вік не буде.

Ізраїльський народ високою рукою,
бо милості його кінця во вік не буде.

Розбив і розділив на часті Чорне море,
бо милості його кінця во вік не буде.

Прорів серед його Ізраїля по суху,
бо милості його кінця во вік не буде.

У морі потонув із військом Фараона,
бо милості його кінця во вік не буде.

Прорів Ізраїльський народ через пустиню,
бо милості його кінця во вік не буде.

Побив і розгнав царів і дук великих,
бо милості його кінця во вік не буде.

З престолів поскудав царів потужно-славних,
бо милості його кінця во вік не буде.

Сигона гордого, владику Аморіїв,
бо милості його кінця во вік не буде.

І Ога буйтура, Васанського владику,
бо милості його кінця во вік не буде.

І землю їх роздав у вічно займанщину,
бо милості його кінця во вік не буде.

У вічне займище Ізраїлевим родам,
бо милості його кінця во вік не буде.

Оглянувся на нас, як ми були мизерні,
бо милості його кінця во вік не буде.

І вирятував нас з ворожих рук безбоянних,
бо милості його кінця во вік не буде.

Пропитус всю твар, держить усе на світі,
бо милості його кінця во вік не буде.

Хваліте Господа, небесного владику,
бо милості його кінця во вік не буде.

П С А Л А М А СХХХVII.

На рікахъ Вавилонескихъ, тамо
сідохомъ и плакахомъ.

На ріках у Вавилоні
плакавши сиділи:
ми про тебе споминали,
наш Єрусалиме.

Сумно, сумно чужі верби
щуміли над нами,
бо на них висіли наші
мовчазні органи.

І казали що нас гнали
у тяжку неволю:
..Заспівали ви нам пісні
про красу Сіоню.”

Не па те Господня пісня,
щоб її співати
про забаву чужим людям,
ворогам проклятим.

Як забуду тебе, рідний
наш Єрусалиме,
нехай праву мені руку
у той час одімє;

і язик мій до гортані
прикипить од болю,
як тебе я не прославлю
над усяку долю.

Не забудь Єдомцям, Боже,
того дня страшного,
як ревни в Єрусалимі:
„Ріжте до одного!”

О, блашеннений, хто одплатить
тобі, Вавилоне,
що ти вдіяв, окаянний,
нашому Сіону!

О, щасливий із щасливих
буде той на світі,
хто об камінь головою
нобє твої діти!

П С А Л Ь М А СХХХVIII.

Исповѣмся тебѣ, Господи, всѣмъ
сердцемъ моимъ.

Хвалю тебе всімъ серцемъ, Боже,
перед лицемъ твоїмъ співаю.

в святому храмові твоєму
молюся серцемъ і устами.

Ти возвеличивъ свое слово,
справдивъ обіцянку святую:

ночувъ сені мою молитву,
іднявъ угору мою душу.

Прославлять всі царі земній
глаголи уст твоїхъ пречистихъ,

і воспоють пути Господній,
воздхвалить дивну славу Божку.

Ти бачишъ, Господи, з високаго
великого й малого разомъ;

впаду в пригоду — ти рятуши,
од ворожнєти заступаши.

Господь воздасть лихимъ за мене,
во віки милость його певна.

Не оставляй своего создания,
не покидай мене в тіеноті.

—————

П С А Л Е М А С Х X X I X .

Господи, искусиль мя сеи.

Ти, Господи, всю мою душу,
всі думки серця мого знаєш;
чи я сиджу, чи я працюю,
ти все те бачиш, памятасиш;

мене в дорозі й ца спочивку
кругом обходиш, обіймаеш,
і всі пути мої, всі стежки
мов на долоні в себе маєш;

із заду й зпереду у мене
стоїш, очима провоїкаєш.
в щастливу і лиху годину
на мене руку накладаєш.

Твого святого розуміння
не вмію розумом збагнути,
і думкою — до високості
твого престолу сягнути.

Кудиб я втік од твого духу,
укрився од ясного лиця?
На небо, — ти на небі сяєш;
ув ад, — і в аді ти владика.

Візьму в зорі я крил широких
та залечу за океани, —
і там, в пустині таємничій,
твоя рука мене досягне.

Чи може тьма мене закриє,
і піч од тебе заховає?
Ні, в тебе тьма, як світом світить,
у тебе піч, як день сіяє.

Бо ти создав мою утробу,
дав матері ходити мною:
я сам собі велике диво:
постав я волею святою.

Постав я тайно, а од тебе
не утаїлись мої кости:
ти знаш, як я зародився
в земній мовчунцій глибокости.

Написано у тебе в книзі
всі дні мої і всі години,
як ще на світ я не родився,
як не було ще ні людини.

Ой дивні мисли твої, Боже!
їх безліч, безліч несказана:
немає стільки зір на небі,
піску в безоднях океана.

Проснувшись, думаю про тебе:
чом ти не вигубиши лукавих?
чом не розвієши навколо мене,
як прах, безбожників кріавих?

Вони на тебе ворогують,
я буду ворог їм заклятий:
зглянувшись ім'я твое святе,
безумних буду проглинати.

Заглянь же, Боже, в мое серце
і в думки богохоязаніїв,
веди мене по стежці правій,
пішли кінечко мені щасливий.

П С А Л Ь М А СХЛ.

И́еми мя, Господи, отъ человѣка
лукава.

Визволъ, Господи, благого
з рук лукавої людини,
застуни мене од злоби,
од неправедної сили,

що на мене умишляє,
злюющим серцем ворогус,
і що дия гіркую зраду
та напасть мені готове.

Язики на мене гострять,
і отруту з уст ригаютъ,
навкруги мене тенета
потай миру розставляють.

Ти почуй мою молитву,
і покрий мене в день брані,
не дай гору надо мною
взяти злюкам окаянним.

Нехай гаснедська отрута
пожирає моїх клятих,
нехай поломя попалить
ворогів моїх завзятих,

і почезнуть всі злоріки,
а пригнічені і вбогі
вознесуться правим серцем
у святі твої чертоги.

П С А Л Ь М А СХЛ.

Господи, возважъ-иъ тебѣ
услышши мя.

Господи, зову до тебе,
почуй голос моого серця.
і нехай моя молитва
аж до неба вознесеться,

вознесеться, як кадило
лобровоние пред тобою,
простягання рук молящих
стане жертвою святою.

Положи мені хранило
на язик, щоб я пустого
не сказав; уста невірні
огради од слова злого.

Не давай м'єму серцю
до ледачих прихилитись,
і нехай по вік не буду
людським лихом веселитись.

Перед праведним пагнуся,
і нехай бс мене, картає:
він главу мою докором
мов елесм обливас;

а неправедній судді
розтечуться по пустині,
і згадають мое слово,
слово правди, благостині.

Як тріски літають-скачуть
зпід сокир на дровітні,
розсинають лихі люде
наші кости беззашитні:

миж до тебе наші очі
у пригоді обертаєм,
оборони у напастях
од тебе одного часм.

Сохрани нас од западень
і од ями нечестивих,
да зістанемось на світі
духом чисті, серцем живі.

П С А І Й М А СХІІІ.

Гласомъ моимъ ко Господу
возвѣхъ.

Голосомъ моїм до Бога
обізвуся я молившись,
і заплачу, од печали,
од скорботи похилившись.

Боже! ти мою дорогу,
мою просту стежку знаєш:
подивись, як серед неї
ворог на мене чигас.

Глину я на праву руку
людям про мене байдуже:
не вважають і не дбають
про мою убогу душу.

І кивлю до тебе, Боже:
ти одна моя затула:
зпереду мене і ззаду
ворожнєта обгорнула.

Прихились до моєго гласу,
бо на силах знемогаю:
од напasti і ловитви
куди дітися, не знаю.

Виведи мене з темниці,
дай душі моїй одраду,
да прославлю серед правих
твою милості, твою правду.

П С А Л Ь М А СХІН.

Господі, усlyши молитву мою.

Усімног, Господі, мою молитву циру:
ти праведний, прийми слова мої по правді,

і не ввіходь у суд з рабом твоїм покірним:
не оправдиться бо піхто перед тобою.

Погнали вороги мою убогу душу,
закопано мене, як мертвого, у землю:

і надас мій дух і тяжко пис серце,
що мороком мене покрила ворожнєта.

Згадав я древній дні, діла твої велики,
на творцю твоє дивуючись поглянув,

і руки до тебе моляні простигаю:
як оранка дощу, душа тебе жадає.

Оглянься на мене, бо дух мій ізчезає,
не крий свого лица, щоб я не був як мертвий:

у рани створи твою велику милості,
бо на тебе моя єдина надія.

Вкажи мені, яким путем ходити мушу,
бо до тебе душа і серце мое лине.

Рятуй мене од злих, до тебе прибігаю,
і заповідь твою навчи мене творити.

Ти Бог єдиний мій, єдине уповання,
твій дух благий мене наставить на дорогу

Задля ім'я твого живи мене по правді,
і виведи мене із тісної тісноти.

Нобий моїх лихих, що душу мою томить:
я раб твій, я чиню святую твою волю.

П С А Л Ь М А СХІV.

Благословен Господь Господь Богъ мой.

Благословен Господь, твердня моя незна,
навчас він мене, як ворога подужать.

Добродій мій, стіна, затула, ізбавитель,
він хилить під мене народи невпокійні.

Що чоловік таке, щоб Господеві знати,
і про його дітей, про його сем'ї дбати?

Наш вік мов вітерець, що зтиха подихає;
наш вік, мов легка тінь; дивись — її й немає!

Принизь, о Господи, ти небо над землею.
зійди, коснися гір, нехай горять-димують;

сийни бліскучими, і розжени поганців;
сийни пірнатими, і розполохай хижих;

пішли мені з висот небесну твою поміч,
і виведи мене із вод, з напастей многих.

Напасники мої не мають в серці і правди,
неправда — розум їх, неправда їх потуга.

І воспою тобі хвалебну псальму нову,
заграю-задавоню в псалтир десятострунний

О Боже, що даєш земним царям спасення
і од меча царя Давида ізбавляєш!

ізбав, спаси мене од чужоземців лютих,
бо в серці в їх нема ні щирости, ні правди:

неправдою живуть, неправдою воюють,
неправда розум їх, неправда їх потуга.

А в нас сини ростуть, неначе пишні кедри,
в нас дочки як стовни різьбовані церковні,

у нас кругом токи, скирти, засіки нови,
овечки по стенах і стернях безліч ходять.

воли в густій траві ховаються по роги,
на тихих улицях немає крику, лайки.

Блаженний той народ, що добре собі дбас,
блаженний, бо його Господь благословляє.

П С А Л Ь М А СХЛV.

Вознесу тя, Боже мой царю мой.

Вознесу тебе, мій Боже,
царю мій великий,
і прославлю твою правду
во віки і віки.

На всік день хвалити буду
тебе, мій владико,
твою силу, твою славу
во вік і в вік віка.

Несказана твоя сила,
не знайти їй міри:
сеягла твоя правиця
всі земні преділи.

Твою славу, твою силу,
твої дивні твори
з роду в роди прославляють
праведні собори.

Возхвалю я твою благость,
правду иенохибну,
всюю у исальмах нових
твою славу дивну.

Щедрить много, терпить довго
милостю великий:
без кінця його щедроти,
милости во віки.

Да прославлять тебе, Боже,
дивні твої твори,
і возхвалять твоє царство
праведні собори.

Да познають на всім світі,
яка твоя сила,
яка слава твоє царство
на віки окрила.

Твоє царство по всій вікі,
по всій вічні роки
на небесних високостях
і в морих глибоких.

Господь вірен в своїм слові,
свят у всякім ділі;
він піддержує, хто пада,
хто знемігєсь на силі.

Очі всіх на тебе, Боже,
всяку твар годуєш,
одкриваєш свою руку,
всі жадання чуєш.

Праведні пути Господні,
благі його мисли;
він близький до всіх молитих
серцем правим, чистим.

Слухає Господь молитву,
хто його шукає,
заступає правих серцем,
грішників карає.

Вознесу тебе, мій Боже,
царю мій, владико.
Возхваліть його всі твари
во вік і в вік віка!

П С А Л М А CXLVI.

Хвали, душа моя, Господа.

Хвали, душа моя, Господню силу:
нохи живий, хвалити Бога буду,
співатиму діла його великих,
його спасення не забуду.

Шкода вповати на князів і дуків,
надія марна на сини людській:
нема спасення у людей могущих,
один Господь моя надія.

Виходить дух із можного владики
в землю він обернеться німую,
всі задуми його скінчаться, зникнуть,
обернеться в мару пустую.

Блажен, хто помочи шукає в Бога,
на Господа единого вновав:
один Господь, созадель всього світу,
во віки вічні силу має.

Він судить суд обиженим, голодних
годус хлібом, одчиня темниці,
спілум очам дас на світ дивитись
і сльози утира вдовині:

недужнього він піднімає з ложа,
і странього боронить од пригоди,
а путь ледачих погубля на віки,
і править світом з роду в роди.

П С А Л Ь М А СХЛVII.

Хвалите Господа, яко благъ псаломъ

Хваліте Господа, хваліте!
щасливий, хто йому співає:
Господь Єрусалим будує,
людей з неволі визволяє;

з душі тяжку здіймає туту,
загоює у серці рани,
на небі зорі безчисленні
одзначує всі іменами.

Велик Господь наш: його силі
і розуму немає міри;
приймає тихих в свою ласку,
і до землі гординю хилить.

Співайте Господу порядно,
дзвоніть у гуслі і тимпани:
він хмарами вкриває небо
і посила доці жадані:

годує травами скотину,
і ворона не забуває;
не тих він любить, що потужні,
а хто на Бога уповав.

Хвали його, Єрусалиме,
нехай Сіон йому співає:
він стереже твої ворота,
твоїх дітей благословляє.

кругом тебе високій поставив,
шпеницею тебе годув,
і посилає з неба слово,
да судить землю, да царює:

як вовчу, сніг на землю спиле;
як попіл, іней розсипає;
швиргас з неба лід шматками,
морозами всю твар лякає;

ношає своє могуче слово
і візьмуться сніги водою;
дихне своїм потужним духом,
і ринуть води чередою.

Він Якову дав слово правди,
Ізраїлю суди поставив;
чужі народи в тьмі зістались,
не просвітив їх, не прославив.

ІСАЛІМ А СХLVIII.

Хвалите Господа съ небесъ.

Хваліте Господа на небі,
в оселях світих, височених,
хваліте, ангели святії
і воїнства його небесні;

хваліте, сонце його й місяць;
хваліте, зорі його красні;
хваліте, небеса небесні
і води понад небом ясним.

Хваліть ім'я його величє:
рече бо — і земля создалась,
звелів і все по його думці,
по розуму благому сталось:

на віки і па віки вічні
землі і небу дав устави,
не переступлять його волі,
не затуманять його слави.

Хваліте Господа в безоднях,
великі риби, страшні гади,
огонь і гряд, сніги й тумани,
і бурний дух, і гір громади:

узгіря й дерево плодюще,
кедри, звіря і вся скотина,
і все, що лазить по долівці,
і все, що вгору вільно лине:

земні царі і всі народи,
князі й отамани людській,
юнацтво й молоді дівчата,
діди і хлопчики малі.

Да хвалять ім'я його славне
земля і небеса безкрай:
його щедротами піднявся
і возвеличився Ізраїль.

П С А Л М А СХІХ.

Воспойте Господеви піснь нову.

Воспойте Господа піснь нову,
хваліть його святым собором,
ликуй, Ізраїлю, в Сіоні,
хвались царем своїм і Богом;

співай йому порядно псальми,
іграй у гуслі та в тимані;
благословив Господь смиренних
і високо возіс ізбраних.

Возхваляться всі преподобні
святою славою на ложах:
окрила їх Господня сила,
памножила правиці Божі.

В устах у них хвалебна пісня,
в руках мечі на бідва боки
пометитися над ворогами,
смирити їх на вічні роки.

Нехай царі та хижі дуки
брізгати в неволі ланцюгами,
да буде слава преподобним
за правий суд над ворогами.

П С А Л Ъ М - А СЛ.

Хваліте во святинях Гро

Хваліте Господа в його святині,
хваліте силу його неекзапу,
хваліте дивну його потугу,
його величчя, славу його славну.

Хваліте Господа во гласі трубнім,
хваліте його в гуслях і псалтирі,
хваліте його в лиці і тимані,
хваліте його в струнах і органі.

Хваліте його в голосних кимбалях,
хваліте його в псальмах восклицаннях,
да хвалити Господа, що є на світі,
да хвалити його всяке дихання.

7

КІНЕЦЬ ПСАЛТИРЕВІ.

Пояснення Куліша до „Псалтиря“.

- Псалтьма III Сю псальму зложив Давид, тоді, як утікав од свого сина Авесалома.
- „Винограду в полі“
2 кн. про Царів, XVI, 1—2;
XVII, 27—29.
- Псалтьма VII Сю сумну думу заспівав Давид перед Господом про дорекання йому од синів Веняминових.
(2 кн. про Царів XVI, 5—13).
- Псалтьма IX Сю псальму зложив Давид, як умер Авесалом. (2 кн. про Царів [Самуїлова] XV, 31; XVI, 21—23; XVII, 1—23).
- Псалтьма XVIII Сю псальму заспівав Давид, як Господь вирятував його з рук ворогів його і з руки Саулової. Лихому чоловіку — Саулові.
- Псалтьми XXI—XXX Яка кому доля. 2 кн. про Царів. VIII.

- Псалтьма LVI Сю псальму зложив Давид про
те, як він переховувавсь од
Саула у Филистимців і як они
його зрадили.
- Псалтьма LVII Сю псальму зложив Давид про
те, як він ховавсь од Саула
в печері.
- Псалтьма LIX Сю псальму зложив Давид про
те, як Саул послав стерегти
господу, щоб його вбити.
- Псалтьма LX Сю псальму зложив Давид, як
воював Месопотамську Сирію і
як Іоав побив Ідумійців у
Соляній долині.
-

Зміст.

	Стор.
Передмова .	3
Псалтьма I	5
Псалтьма II	6
Псалтьма III . . .	7
Псалтьма IV .	8
Псалтьма V	10
Псалтьма VI .	11
Псалтьма VII	12
Псалтьма VIII	15
Псалтьма IX .	16
ПсалТЬМА X .	19
ПсалТЬМА XI .	21
ПсалТЬМА XII	22
ПсалТЬМА XIII	23
ПсалТЬМА XIV	24
ПсалТЬМА XV	25
ПсалТЬМА XVI	26
ПсалТЬМА XVII .	27
ПсалТЬМА XVIII	29
ПсалТЬМА XIX .	35
17*	259

	Стор.
Псальма XX .	37
Псальма XXI .	38
Псальма XXII .	40
Псальма XXIII .	43
Псальма XXIV .	44
Псальма XXV .	45
Псальма XXVI .	46
Псальма XXVII .	48
Псальма XXVIII .	49
Псальма XXIX . .	51
Псальма XXX .	52
Псальма XXXI .	54
Псальма XXXII .	56
Псальма XXXIII .	58
Псальма XXXIV .	60
Псальма XXXV .	63
Псальма XXXVI .	66
Псальма XXXVII .	67
Псальма XXXVIII .	71
Псальма XXXIX .	74
Псальма XL .	76
Псальма XLI .	78
Псальма XLII .	79
Псальма XLIII .	81
Псальма XLIV .	82
Псальма XLV .	85
Псальма XLVI .	87
Псальма XLVII .	88
Псальма XLVIII .	89
Псальма XLIX .	90
Псальма L .	92

	Стор.
Псальма LI .	94
Псальма LII .	96
Псальма LIII .	97
Псальма LIV .	98
Псальма LV .	99
Псальма LVI .	102
Псальма LVII .	103
Псальма LVIII .	105
Псальма LIX .	106
Псальма LX .	108
Псальма LXI .	109
Псальма LXII .	110
Псальма LXIII .	111
Псальма LXIV .	112
Псальма LXV .	113
Псальма LXVI .	115
Псальма LXVII .	117
Псальма LXVIII .	117
Псальма LXIX .	121
Псальма LXX .	124
Псальма LXXI .	125
Псальма LXXII .	128
Псальма LXXIII .	130
Псальма LXXIV .	132
Псальма LXXV .	135
Псальма LXXVI .	136
Псальма LXXVII .	137
Псальма LXXVIII .	139
Псальма LXXIX .	144
Псальма LXXX .	146
Псальма LXXXI .	148

	Стор.
Псальма LXXXII .	150
Псальма LXXXIII .	151
Псальма LXXXIV .	152
Псальма LXXXV .	154
Псальма LXXXVI .	155
Псальма LXXXVII .	157
Псальма LXXXVIII .	157
Псальма LXXXIX .	159
Псальма XC .	164
Псальма XCI .	166
Псальма XCII .	167
Псальма XCIII .	169
Псальма XCIV .	170
Псальма XCV .	172
Псальма XCVI .	173
Псальма XCVII .	174
Псальма XCVIII .	176
Псальма XCIX .	177
Псальма С .	178
Псальма CI .	178
Псальма CII .	179
Псальма CIII .	181
Псальма CIV .	183
Псальма CV .	186
Псальма CVI .	190
Псальма CVII .	194
Псальма CVIII .	197
Псальма CIX .	198
Псальма CX .	202
Псальма CXI .	202
Псальма CXII .	203

	Стор.
Псальма CXIII	204
Псальма CXIV	205
Псальма CXV	206
Псальма CXVI	207
Псальма CXVII	209
Псальма CXVIII	209
Псальма CXIX	211
Псальма CXX	226
Псальма CXXI	226
Псальма CXXII	227
Псальма CXXIII	228
Псальма CXXIV	228
Псальма CXXV	229
Псальма CXXVI	229
Псальма CXXVII	230
Псальма CXXVIII	231
Псальма CXXIX	231
Псальма CXXX	232
Псальма CXXXI	232
Псальма CXXXII	233
Псальма CXXXIII	235
Псальма CXXXIV	235
Псальма CXXXV	236
Псальма CXXXVI	237
Псальма CXXXVII	239
Псальма CXXXVIII	241
Псальма CXXXIX	242
Псальма CXL	244
Псальма CXL1	245
Псальма CXLII	246
Псальма CXLIII	247

	Стор.
Псалтьма CXLIV	248
Псалтьма CXLV	249
Псалтьма CXLVI	251
Псалтьма CXLVII	252
Псалтьма CXLVIII	253
Псалтьма CXLIX	254
Псалтьма CL	255
Пояснення	257
Зміст	259

Накладом „Українського Слова“ вийшли досі:

1. Віктор Андрієвський. До характеристики українських правих партій. Берлін, 1921. Стор. 24.
2. В 60-і роковини смерти Тараса Шевченка. Зібрав З. Кузеля. Берлін, 1921. Стор. 32.
3. Бандурист. Жах. Збірка оповідань. Берлін, 1921. Стор. 32.
4. Богдан Лепкий. Незабутні. Літературні нариси. Берлін, 1922. Стор. 84.
5. Пам'яті Івана Франка. Зібрав З. Кузеля. Берлін, 1921. Стор. 32.
6. Віктор Андрієвський. З минулого. Рік 1917 на Полтавщині. 2 частини. Берлін, 1921. Стор. 158 + 212.
7. Українська літературна мова й правопис. Українська Академія Наук. Найголовніші правила українського правопису і Е. Чикаленко. Про українську літературну мову. Берлін, 1922. Стор. 52.
8. Іван Котляревський. Твори. Том I. Енеїда. З передмовою й поясненнями Богдана Лепкого. Берлін, 1922. Стор. XVI + 208.
9. Іван Котляревський. Твори. Том II. Наталка Полтавка, Москаль Чарівник і Ода до князя Куракіна. З передмовою й поясненнями Богдана Лепкого. Берлін, 1922. Стор. 112.
- 10—12. Дмитро Дорошенко. Славянський світ в його минулому й сучасному. Берлін, 1922. 48 арк. друку. Енциклопедія славянознавства.
13. Володимир Леонтович. Спомини утікача. Берлін, 1922. Стор. 154. Спомини бувшого міністра земельних справ Української Держави з часів його перебування на Україні 1918—1921. р.
14. Іван Герасимович. Життя й відносини на Радянській Україні. Берлін, 1922. Стор. 104.
15. Д-р Степан Томашівський. Під колесами історії. Нариси й статті. Берлін, 1922. Стор. 104.
- 16—17. Олекса Стороженко. Твори. Марко Проклтий і інші оповідання. 2 томи. Берлін, 1922.
18. Слово о полку Ігоревім. Староукраїнська поема з XII. ст. в оригіналі і перекладах, із поясненнями Богдана Лепкого. Берлін, 1922.

19. Тарас Шевченко. Кобзар. З передмовою Богдана Лепкого. Берлін, 1922. Стор. XVI + 312 великої вісімки в два стовбці. Розкішне ілюстроване видання з кольоровою обгорткою.
20. Тарас Шевченко. Гайдамаки. Розкішне видання з 8-ма вкладними ілюстраціями. Стор. 100 + VIII обр.
- 21—22. Тарас Шевченко. Повісти (Артист, Музика й і.), в перекладі на українську мову, під редакцією Б. Лепкого. 2 томи. Берлін, 1922.
23. Тарас Шевченко. Думки. Вибір поезій. Берлін, 1922. Стор. 32, 16⁰.
24. Достойно есть. Збірка статтей, присвячених пам'яті Т. Шевченка. Берлін, 1922. Стор. 24, 16⁰.
25. Осип Фед'кович. Вибір поезій. Берлін, 1922. Стор. 32, 16⁰.
26. Дещо про гроші. Стор. 24, 16⁰.
27. Рідне Слово. Збірка новель і оповідань українських авторів. Берлін, 1922. Стор. 290, 8⁰. З гарно зробленою обгорткою.
28. Пант. Куліш. Твори. Т. I. Чорна Рада. Зі вступом і поясненнями Богдана Лепкого. Берлін, 1922. Стор. 240.
29. Пант. Куліш. Твори. Т. II. Поезії. Зі вступом і поясненнями Богдана Лепкого. Берлін, 1923. Стор. 296.
30. Володимир Леонтович. Хроніка родини Гречок. Роман в 6 частинах. Берлін, 1922.
31. Іван Герасимович. Голод на Україні. З 39 образками й діяграмами. Берлін, 1922. Стор. 296.
32. Володимир Бирчак. Василько Ростиславич. Історична повість з XI. віку. Т. I. Берлін, 1923. Стор. 249.
33. Володимир Бирчак. Василько Ростиславич. Т. II. Берлін, 1923. Стор. 240.
34. Василь Ємець. Кобза та кобзарі. З бібліогр. додатком З. Кузелій 17 образками. Берлін, 1923.
35. Б. Клин. Національне виховання. Берлін, 1923. Стор. 36.
36. Пант. Куліш. Твори. Т. III. Україна. Зі вступом, поясненнями й рисунками Б. Лепкого. Берлін, 1923. Стор. 112.
37. Пант. Куліш. Твори. Т. IV. Псалтир. Зі вступом Б. Лепкого. Берлін, 1923. Стор. 264.
38. Микола Аркас. Історія України. Нове видання з багатьома ілюстраціями.